Έτος ΙΕ'

Τεύχος 329ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ καταπολέμησις τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀν. Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια) 97

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ἡ συμμορία μὲ τὰ 25 πιστόλια, ὑπὸ τοῦ κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 102

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Αἱ δημόσιαι σχέσεις εἰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ δημοσίους ὀργανισμούς, ὑπὸ τοῦ κ. Διον. Μαγκλιβέρα 107

ΘΕΜΑΤΑ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ

Τὸ Πυροσβεστικὸν Σῶμα—Μέτρα ἀσφαλείας γενικῶς καὶ πρόχειροι ὁδηγίαι, ὑπὸ τοῦ τ. Διοικητοῦ Α' τοῦ Πυροσβετικοῦ Σώματος κ. Π. Ζούκου 111

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

«Σταυροφορία γιὰ τὸ παιδί», ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Σ. Πηλοῦ 116

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΙ ΜΑΣ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

Ἀρχαιοκαπηλεία—Ἡ Ἀστυνομία καὶ ἡ ἀποστολή της ἀπέναντι στὸ ἐθνικὸ ἔγκλημα, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σαρ. Ἀντωνάκου 121

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

«Ἀποκαλυπτικὲς ὁμολογίες τοῦ Κ.Κ.Ε., ὑπὸ τοῦ κ. Πέλου Κουτούπη 126

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ἕνας μεγαλοφυὴς πλαστογράφος, ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν περιοδικὸν «Kriminalistik», κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Α. Βογιατζῆ 128

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 131

ΙΣΤΟΡΙΑ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 135

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερον Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 139

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ—ΠΕΝΘΗ (Ἀριστοτέλης Ἀντωνόπουλος) 143

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (Τηλ. 522 - 512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΡΟΜΙΟΥ 12 ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ—627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2,50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5

ΕΤΟΣ ΙΕ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1967 | ΤΕΥΧΟΣ 329

ΝΟΜΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτ. Σχ. Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ζ) Αἱ κατὰ τῆς τιμῆς ποιναί.

Αὗται κατηργήθησαν προκειμένου περὶ ἀνηλίκων, καταδικαζόμεναι κυρίως ὡς ἀντιπαιδαγωγικαί.

Ἀντιθέτως αὗται ὑποστηρίζονται παρ' ἑτέρων, μὴ ἀνεχομένων, ὅπως ὁ διαρρήκτης, ὁ ληστὴς ἢ ὁ φονεὺς ἀνήλικος ἐξακολουθῇ ἔχων τὰ διάφορα αὐτοῦ τιμητικὰ δικαιώματα.

2. Τίς εἶναι ἡ θέσις τῶν διαφόρων συγκρινομένων δικαίων;

Ἐκ τούτων τὰ δίκαια τῆς Γερμανίας, Αὐστρίας καὶ Γαλλίας, ὁμοίως δὲ καὶ τὸ δίκαιον τῆς Ἑλβετίας, μόνον προκειμένου περὶ τῶν ἀγόντων τὴν μετεφηβικὴν ἡλικίαν, ἐφαρμόζουσιν ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν τὸ κατὰ τῶν ἐνηλίκων ποινικὸν σύστημα, ἐπιδιώκοντα ἁπλῶς ὡρισμένην προσαρμογὴν τῶν διαφόρων ποινῶν πρὸς τοὺς εἰδικοὺς ὅρους τῶν ἀνηλίκων.

Εἰδικῶς ὁ νόμος περὶ δικαστηρίων ἀνηλίκων τῆς Γερμανίας ὁρίζει, ὅτι ἀντὶ τῆς θανατικῆς ποινῆς ἢ τῆς ἰσοβίου καθείρξεως καταγιγνώσκεται φυλάκισις ἑνὸς μέχρι δέκα ἐτῶν, ἀντὶ τῆς ἰσοβίου κρατήσεως ἐν φρουρίῳ, κράτησις ἐν φρουρίῳ ἀπὸ ἑνὸς μέχρι δέκα ἐτῶν. Ἐὰν ἀπειλῶνται ἕτεραι ποιναί, ἡ ποινὴ ὁρίζεται μεταξὺ τοῦ νομίμου κατωτάτου ὁρίου τοῦ ἐφαρμοστέου εἴδους ποινῆς καὶ τοῦ ἡμίσεος τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου τῆς ἀπειλουμένης ποινῆς. Ἐὰν ἀπειλῆται ποινὴ καθείρξεως, χωρεῖ ἀντ' αὐτῆς ποινὴ φυλακίσεως. Ἐὰν ἡ πρᾶξις εἶναι πλημμέλημα ἢ παίσμα δύναται, ἐπὶ ἰδιαιτέρως ἐλαφρῶν περιπτώσεων, νὰ μὴ καταγνωσθῇ οὐδεμία ποινή. Ἀπαγορεύεται ἡ κατάγνωσις στερήσεως τῶν τιμητικῶν δικαιωμάτων τοῦ πολίτου ἐν γένει ἢ τινῶν ἐξ αὐτῶν, παραπομπῆς εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ἀρχὴν τῆς χώρας, ὡς καὶ τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως.

Ὁ Αὐστριακὸς νόμος περὶ δικαστηρίων ἀνηλίκων ὁρίζει, ὅτι ἀντὶ τῆς βαρείας καθείρξεως καταγιγνώσκεται αὐστηρὸς περιορισμός. Ἀντὶ τῆς ἰσοβίου ποινῆς κατὰ τῆς ἐλευθερίας καταγιγνώσκεται ποινὴ κατὰ τῆς ἐλευθερίας μέχρι δέκα ἐτῶν. Τὸ ἀνώτατον ὅριον ἁπασῶν τῶν προσκαίρων ποινῶν κατὰ τῆς ἐλευθερίας καταβιβάζεται μέχρι τοῦ ἡμίσεος. Αἱ κατὰ τὸν ποινικὸν νόμον ἢ δυνάμει ἑτέρων νομικῶν διατάξεων συνδεόμεναι πρὸς τὴν καταδίκην ἐπιζήμιαι συνέπειαι δὲν χωροῦσι προκειμένου περὶ ἀνηλίκων. Τέλος δὲν ἐπιτρέπεται νὰ καταγνωσθῇ ἔναντι ἀνηλίκου τὸ ἐπιτρεπτὸν τῆς τοποθετήσεως αὐτοῦ ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν.

Ὁ Γαλλικὸς Ποινικὸς Κῶδιξ διακρίνει δύο περιόδους, ἀφ' ἑνὸς μὲν τοὺς ἀνη-

λίκους τοὺς ἄγοντας ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 13 καὶ κατωτέραν τῶν 16 ἐτῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου τοὺς ἄγοντας ἡλικίαν πλέον τῶν 16 καὶ κατωτέραν τῶν 18 ἐτῶν. Διὰ τοὺς πρώτους ὁρίζει ὅτι, ἀντὶ τῆς θανατικῆς ποινῆς, τῶν ἰσοβίων καταναγκαστικῶν ἔργων, τοῦ ἐκτοπισμοῦ, καταγιγνώσκεται ποινὴ φυλακίσεως εἰς ἐπανορθωτικὴν ἀποικίαν ἀπὸ δέκα μέχρις εἴκοσι ἐτῶν. Ἀντὶ τῶν προσκαίρων καταναγκαστικῶν ἔργων, τῆς κρατήσεως ἢ τῆς εἱρκτῆς, ὁ ἀνήλικος καταδικάζεται νὰ ἐγκλεισθῇ εἰς ἐπανορθωτικὴν ἀποικίαν ἐπὶ χρόνον ἴσον πρὸς τὸ τρίτον κατ' ἐλάχιστον ὅριον καὶ πρὸς τὸ ἥμισυ κατ' ἀνώτατον ὅριον τοῦ χρόνου τῆς κανονικῆς ποινῆς. Ἀντὶ τῆς στερήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἢ τῆς ἐξορίας οὗτος καταδικάζεται νὰ ἐγκλεισθῇ εἰς σωφρονιστικὴν ἢ ἐπανορθωτικὴν ἀποικίαν ἀπὸ ἑνὸς μέχρι πέντε ἐτῶν. Ἐν τέλει ἐν περιπτώσει πλημμελήματος τὸ μέγιστον τῆς κατὰ τοῦ ἀνηλίκου ἐπιβλητέας ποινῆς ἐξικνεῖται μέχρι τοῦ ἡμίσεος τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένου ἀνωτάτου ὁρίου. Ἀντιθέτως οἱ ἀνήλικοι ἀπὸ 16—18 ἐτῶν, ἐφ' ὅσον ἐνήργησαν μετὰ διακρίσεως, τιμωροῦνται ὡς ἐνήλικοι, μὴ ἐλαττουμένης ἐπ' αὐτῶν παντάπασις τῆς ποινῆς.

Τέλος τὸ Ἑλβετικὸν Προσχέδιον ὁρίζει, ὡς πρὸς τοὺς ἄγοντας μόνον ἡλικίαν ἀπὸ 18—20 ἐτῶν, ὅτι εἰς τὴν θέσιν τῆς ποινῆς τῆς ἰσοβίου καθείρξεως χωρεῖ κάθειρξις, οὐχὶ κατωτέρα τῶν πέντε ἐτῶν. Ἐὰν τὸ ἀδίκημα τιμωρῆται διὰ ποινῆς κατὰ τῆς ἐλευθερίας, ἐχούσης ὡρισμένον ἐλάχιστον ὅριον, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ δικαστὴς δὲν δεσμεύεται ὑπὸ τούτου. Ἐπὶ ὑπάρξεως ἐλαφρυντικῶν περιπτώσεων ὁ δικαστὴς δύναται νὰ ὁρίσῃ ἀντὶ τῆς ποινῆς τῆς καθείρξεως φυλάκισιν ἀπὸ 6 μηνῶν μέχρι 5 ἐτῶν καὶ ἀντὶ τῆς ποινῆς τῆς φυλακίσεως κράτησιν.

Ἀντιθέτως πρὸς τὰ δίκαια ταῦτα, ἅτινα ἐφαρμόζουσιν ἐπὶ τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν τὸ αὐτὸ ποινικὸν σύστημα, τὸ ἐπὶ τῶν ἐνηλίκων ἰσχῦον, ἕτερα δίκαια ἐφαρμόζουσι κατὰ τῶν ἀνηλίκων ἰδίας ἐξ ὑπαρχῆς ποινάς. Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ Ἑλβετικὸν Προσχέδιον προκειμένου περὶ τῶν ἀνηλίκων, οἵτινες ἄγουσιν ἡλικίαν κατωτέραν τοῦ 18ου ἔτους, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ Ἑλληνικὸς Νόμος περὶ δικαστηρίων ἀνηλίκων.

Εἰδικῶς τὸ Ἑλβετικὸν Προσχέδιον, ὁρίζει προκειμένου μὲν περὶ τῶν παίδων τὴν ποινὴν τῆς ἐπιπλήξεως καὶ τὴν τοῦ σχολικοῦ περιορισμοῦ, προκειμένου δὲ περὶ τῶν ἐφήβων τὴν ποινὴν τοῦ ἐγκλεισμοῦ ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν μέχρις ἑνὸς ἔτους.

Ὁ Ἑλληνικὸς Νόμος περὶ δικαστηρίων ἀνηλίκων, ὁρίζει μίαν μόνην ἐνιαίαν ποινὴν προκειμένου περὶ ἀνηλίκων, τὴν τοῦ περιορισμοῦ ἐντὸς σωφρονιστικοῦ καταστήματος. Τὸ δικαστήριον ὁρίζει ἐν τῇ ἀποφάσει τὸ ἐλάχιστον καὶ τὸ μέγιστον ὅριον τῆς διαμονῆς τοῦ ἀνηλίκου εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο. Καὶ τὸ μὲν ἐλάχιστον δὲν δύναται νὰ ἦ κατώτερον τῶν ἓξ μηνῶν, τὸ δὲ μέγιστον δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὴν δεκαετίαν. Ἐὰν ὅμως ἡ πρᾶξις, ἡ παρὰ τοῦ ἀνηλίκου τελεσθεῖσα, ἐπισύρῃ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου ἢ τῶν δεσμῶν, τὸ μὲν ἐλάχιστον ὅριον δὲν δύναται νὰ ἦ κατώτερον τῆς πενταετίας, τὸ δὲ μέγιστον δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὴν εἰκοσαετίαν.

Τέλος τὸ Ἰταλικὸν Σχέδιον Ποινικοῦ Κώδικος ἀπορρίπτει παντελῶς τὰς ποινάς, τὰς ποινικὰς «κυρώσεις», τόσον προκειμένου περὶ ἐνηλίκων, ὅσον καὶ προκειμένου περὶ ἀνηλίκων, θεωροῦν ταύτας οὐ μόνον ὡς ἀπροσφόρους διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπιβλαβεῖς.

2. Παιδαγωγικὰ Μέτρα ἢ Μέτρα Ἀγωγῆς ἢ Ἀναμορφωτικὰ Μέτρα.

Ἡ ἀγωγὴ καθ' ὅλου ἀποβλέπει εἰς τὴν συστηματικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τὸν ἀνήλικον ἄνθρωπον πρὸς διάπλασιν αὐτοῦ εἰς τελείαν προσωπικότητα, εἰς τέλειον ἄνθρωπον. Ὁ ἀνήλικος, ἐγκαταλειπόμενος ἄνευ ἀγωγῆς θὰ προσλάβῃ ὡρισμένην μορφήν, ἀναλόγως τῶν ἐμφύτων αὐτῷ προδιαθέσεων καὶ τῶν τυχαίων ἐξωτερικῶν ἐπιδράσεων. Ἡ ἐπιστήμη, ἡ περιλαμβάνουσα τὸ σύνολον τῶν γνώσεων καὶ τῶν Ἀρχῶν, τῶν διεπουσῶν τὴν τέλεσιν τῆς τῶν ἀνλίκων ἀγωγῆς, εἶναι ἡ Παιδαγωγι-

κὴ Ἐ π ι σ τ ή μ η. Τὸ Ἐγκληματολογικὸν ὅμως Δίκαιον Ἀνηλίκων δὲν ἐνδιαφέρεται δι' ἅπαντας τοὺς ἀνηλίκους, ἀλλὰ μόνον δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐτέλεσαν ἔγκλημα ἢ τοὐλάχιστον διατελοῦσιν ἐν ἐπικινδύνῳ καταστάσει, προδιδοῦσα κίνδυνον μελλούσης ἐγκληματικότητος. Ἑπομένως τὰ ὑπ' αὐτοῦ ὁριζόμενα παιδαγωγικὰ μέτρα ἀποσκοποῦσιν εἰς τὴν ἀγωγὴν μόνον τῶν τοιούτων ἀνηλίκων. Κατὰ ταῦτα ἡ μὲν ἀγωγή, ἡ ἀπονεμομένη εἰς τοὺς ἀνηλίκους ἐγκληματίας, εἶναι κατασταλτική, ἡ δὲ ἀγωγή, ἡ ἀπονεμομένη εἰς τοὺς εὑρισκομένους ἐν ἐπικινδύνῳ ἁπλῶς καταστάσει, εἶναι προληπτική. Τὸ τοιοῦτον φέρει εἰς φῶς νέον εἰδικὸν κλάδον τῆς Παιδαγωγικῆς Ἐπιστήμης, τὸν τῆς Ἐγκληματολογικῆς Παιδαγωγικῆς.

Ἡ ἀγωγὴ ζητεῖ νὰ προσδώσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡρισμένην μορφήν. Αὕτη συνιστᾷ κατὰ ταῦτα «μορφωτικὸν ἔργον». Ἑπομένως ἡ ἀγωγὴ ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν ὡρισμένον ὑπογραμμόν, τύπον, ὡρισμένον ἰδεῶδες, καθ' ὃ τείνει νὰ διαμορφώσῃ τὸν ἀνήλικον ἄνθρωπον, ἔχει συνελόντι εἰπεῖν ὡρισμένον σκοπόν. Περὶ τὸν καθορισμὸν τοῦ σκοποῦ τούτου, τὴν τελολογίαν, ἐπικρατεῖ ἐν τῇ παιδαγωγικῇ ἐπιστήμῃ μεγίστη ἀσυμφωνία. Ἡ ἔρις αὕτη ἀνάγεται ἤδη εἰς παλαιοτάτους χρόνους. Αὕτη ὅμως ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον, εὑρισκομένη ἐν ἐντάσει, ἰδίως ἕνεκα τῆς νῦν κρατούσης μεγίστης ἀβεβαιότητος συνεπείᾳ τοῦ μεταβατικοῦ χαρακτῆρος τῆς συγχρόνου ἡμῶν ἐποχῆς. Διότι αἱ μὲν παλαιαὶ ἀξίαι ἤρχισαν κλονιζόμεναι, νέαι δὲ τοιαῦται δὲν ἀπεκρυσταλλώθησαν εἰσέτι. Καθ' ὅλου εἰπεῖν τὰ σπουδαιότερα τῶν μορφωτικῶν ἰδεωδῶν ἀποτελοῦσιν ἔκφανσιν ὡρισμένων ἀρχουσῶν κοινωνικῶν ἰδεῶν. Τοιαῦτα εἶναι ἐπὶ παραδείγματι τὸ θρησκευτικὸν ἰδεῶδες, ἀποβλέπον εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ ἀνθρώπου κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν, εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν τελειότητα, τὸ ἠθικὸν ἰδεῶδες, ἀποβλέπον εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἠθικὴν προσωπικότητα, εἰς ὑπογραμμὸν ἠθικῆς, ἀρετῆς, τὸ πολιτειακὸν ἰδεῶδες, ἀποβλέπον εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς ὄργανον ἐπιτήδειον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς πολιτείας κ.ο.κ. Ἰδιαζούσης σημασίας μορφωτικὰ ἰδεώδη τῶν κατὰ τὴν σύγχρονον ἡμῶν ἐποχὴν κρατούντων ρευμάτων εἶναι ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ τῆς Ρωσίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ τῆς Γερμανίας καὶ Ἰταλίας, ἀποσκοποῦντα εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς νεολαίας εἰς ὄργανα ἐπιτήδεια πρὸς τὰς ἀνάγκας τὸ μὲν τοῦ κομμουνισμοῦ, τὸ δὲ τοῦ ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ καὶ τοῦ φασιστικοῦ κόμματος. Ἡ τῆς Ἐγκληματολογικῆς Παιδαγωγικῆς ἀγωγὴ ἴδιον κέκτηται σκοπόν, ἴδιον ὑπογραμμόν, πρὸς ὃν τείνει. Αὕτη ἀποβλέπει ἀμέσως εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν ἀνηλίκων εἰς νομιμόφρονα μέλη τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Τὸ δίκαιον καθ' ἑαυτὸ ἐνδιαφέρεται μόνον διὰ τὴν ἀντικειμενικήν, τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν, διὰ τὴν πρᾶξιν, ἀντιθέτως ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν ὑποκειμενικήν, τὴν ἐσωτερικὴν ὑπόστασιν, διὰ τὸ φρόνημα. Ἅπαξ ὅμως τὸ δίκαιον μεταχειρίζεται παιδαγωγικὰ μέτρα, τὴν ἀγωγὴν πρὸς ἐπιδίωξιν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ, κατ' ἀνάγκην ἀποβλέπει εἰς τὴν καταπολέμησιν τῶν ἀντικοινωνικῶν πράξεων διὰ τῆς καταπολεμήσεως τῶν ἀντικοινωνικῶν φρονημάτων. Ἀποβλέπει εἰς τὸ αἰσθητὸν φαινόμενον διὰ τῆς ἐπιδράσεως ἐπὶ τὰ μὴ αἰσθητὰ στοιχεῖα. Ἑκάστη πρᾶξις εἶναι ἀπόρροια ἀφ' ἑνὸς μὲν ὡρισμένου προσεχοῦς ἢ ἀμέσου αἰτίου, τῆς καλουμένης ψυχικῆς, γνωστικῆς πράξεως (ἢ ἐνεργείας ἢ δράσεως), ἀφ' ἑτέρου δ' ὡρισμένου βαθυτέρου, ἀπωτέρου ἢ ἐμμέσου αἰτίου, τῶν προδιαθέσεων. Ἡ ψυχικὴ πρᾶξις ἀποτελεῖ τὸ στιγμιαῖον, ἡ προδιάθεσις τὸ μόνιμον, τὸ χρόνιον αἴτιον. Τὸ δίκαιον ἑπομένως ἀποσκοποῦν εἰς τὴν ριζικὴν καταπολέμησιν τῶν ἀντικοινωνικῶν πράξεων ὀφείλει ν' ἀποβλέψῃ οὐ μόνον εἰς τὰ ἐγγύτερα αἴτια, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὰ ἀπώτερα τοιαῦτα, τὰς προδιαθέσεις. Εἰς ταύτας ὀφείλει νὰ ζητήσῃ νὰ προσδώσῃ μόνιμον καὶ σταθερὸν περιεχόμενον ὀρθῶν ἀξιολογικῶν κατευθύνσεων. Ἡ τῆς Ἐγκληματολογικῆς Παιδαγωγικῆς ἀγωγὴ ἀποσκοπεῖ, ὡς προείρηται, εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν ἀνηλίκων εἰς νομιμόφρονας πολίτας, εἰς πολίτας ἀπέχοντας ἀντικοινωνικῶν πράξεων. Πᾶσαι ὅμως πρᾶξις, πᾶσα διαγωγὴ τοῦ ἀτόμου εἶναι προϊὸν οὐχὶ μόνον ὡρισμένης ἀξιολογικῆς προδιαθέσεως ἀλλὰ τοῦ προσώπου, ὡς ὅλου. Τούτου ἕνεκα ἡ τοιαύτη ἐγκληματο-

τολογική ἀγωγὴ ὀφείλει μὲν κατὰ κύριον λόγον νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὸν εἰδικὸν αὐτῆς σκοπὸν τῆς καταπολεμήσεως τῶν ἀντικοινωνικῶν φρονημάτων, ὅμως δέον πρὸς τούτοις νὰ μὴ παρορᾷ, ἀλλὰ νὰ ἐξυπηρετῇ καὶ τὸν ἀνώτερον καὶ ὑπέρτερον γενικὸν σκοπὸν τῆς ἐν γένει ἀγωγῆς ἤτοι τὸν ἰδανικὸν τύπον τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς ὃν τείνει ἡ γενικὴ ἀγωγή, τὸν τέλειον ἄνθρωπον.

Ἡ παλαιοτέρα Παιδαγωγικὴ ὥρμᾶτο ἐπὶ μακρόν, ἐν τῇ ἐρεύνῃ τῶν παντοίων παιδαγωγικῶν προβλημάτων, ἀπὸ καθαρῶς θεωρητικῶν, δογματικῶν προϋποθέσεων. Τοῦτο ὅμως ἤγαγεν εἰς τὴν βιαίαν ἐν πολλοῖς παιδαγωγικὴν μεταχείρισιν τῶν ἀνηλίκων. Ἀντιθέτως ἡ νεωτέρα Παιδαγωγικὴ Ἐπιστήμη ἤρξατο μετερχομένη θετικὰς ἐρεύνας. Ὑπὸ τὴν ὥθησιν τῆς νέας ταύτης κινήσεως ἀνέκυψε νέα ἐπιστήμη, ἡ Παιδολογία, ἥτις σκοπεῖ εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ ἀνηλίκου, ὃν ἐξετάζει τόσον ἀπὸ σωματικῆς ἀπόψεως (Σωματολογία τοῦ ἀνηλίκου), ὅσον καὶ ψυχικῆς (Ψυχολογία τοῦ ἀνηλίκου), καὶ δὴ εἴτε ὡς μέλος βιολογικῶς ὁμοιογενοῦς ὁμάδος (Γενικὴ Ψυχολογία τοῦ ἀνηλίκου), εἴτε καὶ ὡς ἀτομικότητα (Ψυχολογία τῶν ἀτομικῶν διαφορῶν). Τὴν Ἐγκληματολογικὴν Παιδαγωγικὴν ἐνδιαφέρει φυσικῷ τῷ λόγῳ ὁ εἰδικὸς κλάδος τῆς «Ἐγκληματολογικῆς Παιδολογίας», ὅστις πραγματεύεται εἰδικῶς τὴν γνῶσιν τοῦ ἀνηλίκου ἐγκληματίου, ὡς καὶ τοῦ εὑρισκομένου ἁπλῶς ἐν ἐπικινδύνῳ καταστάσει. Τοῦτον αὐτὴ ἐξετάζει ὁμοίως τόσον ἀπὸ τῆς σωματικῆς (Σωματολογία τοῦ ἀνηλίκου ἐγκληματίου), ὅσον καὶ ἀπὸ ψυχικῆς ἀπόψεως (Ψυχολογία τοῦ ἀνηλίκου ἐγκληματίου), καὶ δὴ εἴτε ὡς μέλος γενικωτέρου ὅλου (Γενικὴ Ψυχολογία τοῦ ἀνηλίκου ἐγκληματίου), εἴτε ὡς μεμονωμένον ἄτομον (Ψυχολογία τῶν ἀτομικῶν διαφορῶν τοῦ ἀνηλίκου ἐγκληματίου). Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δὲ ταύτης εὔφημος ὀφείλει νὰ γίνῃ μνεία τῆς Ἰταλικῆς Ἀνθρωπολογικῆς Σχολῆς, ἐνεργησάσης τοιαύτας ἐρεύνας ἐπὶ διαφόρων ἐγκληματησάντων παίδων ἢ ἐφήβων. Εἰδικῶς ἡ τοιαύτη παιδολογικὴ ἔρευνα ὀφείλει νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἔρευναν τῶν διαφόρων ἀξιολογικῶν κατευθύνσεων τῶν τοιούτων ἀνηλίκων, καὶ δὴ τόσον ὑπὸ τὴν θετικὴν αὐτῶν μορφήν, ἤτοι τὴν τῆς ἀρετῆς, ὅσον καὶ ὑπὸ τὴν ἀρνητικήν, ἤτοι τὴν τῆς κακίας. Τὸ ἔργον ὅμως τῆς ἐρεύνης, ἵνα ἔχῃ ριζικὴν ἐπιτυχίαν, δέον νὰ μὴ περιορισθῇ μόνον εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀξιολογικῶν κατευθύνσεων, τῶν εἰς τὸ δίκαιον ἀφορωσῶν, ἀλλὰ νὰ τείνῃ καὶ πρὸς τὴν γενικωτέραν μελέτην τῆς ὅλης ἀξιολογικῆς κατασκευῆς τῆς ἐνιαίας προσωπικότητος. Ὑπὸ τοιαύτην προϋπόθεσιν τὸ μορφωτικὸν ἔργον, ἤτοι ἡ ἀγωγή, ἔχει δύο τινὰ νὰ ἐπιτελέσῃ, πρῶτον μὲν νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξάλειψιν τῆς ἀπαξίας, τῆς κακίας τοῦ ἀνηλίκου, ἤτοι νὰ καταστήσῃ τὸν κακὸν ἀνήλικον ἄκακον, δεύτερον δὲ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐμφύτευσιν ἀξίας, ἀρετῆς, ἤτοι νὰ καταστήσῃ τὸν (κακὸν) ἀνήλικον (οὐ μόνον ἄκακον, ἀλλὰ καὶ) ἐνάρετον. Τὰς δὲ ἤδη ὑφισταμένας ἀξίας ὀφείλει ἡ ἀγωγὴ νὰ ἐξελίξῃ καὶ σταθεροποιήσῃ.

Ἕτερον πρόβλημα ἀφορᾷ εἰς τὴν δυνατότητα τῆς ἐπὶ τοῦ ἀνηλίκου ἐπιδράσεως, τὸ μορφώσιμον αὐτοῦ, ἤτοι εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἀγωγῆς. Ἐπὶ τούτου διετυπώθησαν ἀντιτιθέμεναι πρὸς ἀλλήλας διδασκαλίαι. Ἔνιοι θεωροῦσι τὴν ἀγωγὴν πανίσχυρον, ἀποδίδοντες εἰς τὸ μορφωτικὸν ἔργον ἀπεριόριστον δύναμιν. Ἕτεροι ἀντιθέτως ἀρνοῦνται τὴν δύναμιν τῆς ἀγωγῆς, ὑπολαμβάνοντες, ὅτι οὐδεμία ἐξωτερικὴ ἐπίδρασις εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀλλοιώσῃ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Τέλος τρίτη ἐνδιάμεσος κατεύθυνσις ἀναγνωρίζει μὲν δύναμιν εἰς τὴν ἀγωγήν, πλὴν περιωρισμένην τοιαύτην. Κατὰ τὴν τελευταίαν περίπτωσιν ἀναζητοῦνται οἱ φραγμοί, οἵτινες προβάλλονται εἰς τὸ μορφωτικὸν ἔργον, τὰ κωλύματα αὐτοῦ, ἤτοι τὰ καλούμενα ὅρια τῆς ἀγωγῆς. Ταῦτα εἶναι εἴτε ἐσωτερικά, ἀναγόμενα εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ διαπαιδαγωγουμένου ἀνηλίκου, εἴτε ἐξωτερικά, ἀναγόμενα εἰς τὸ περιβάλλον. Ἡ Ἐγκληματολογικὴ Παιδαγωγικὴ ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ εἰδικῶς τὴν δύναμιν τῆς ἀγωγῆς ἐπὶ τοῦ ἀνηλίκου ἐγκληματίου. Ἐνταῦθα αἴφνης ἀνήκει τὸ περίφημον ζήτημα περὶ τοῦ ἐλτιωσίμου τοῦ καλουμένου ἐκ γενετῆς ἐγκληματίου. Εἰδικῶς δέον νὰ ἀναζητήσῃ ἡ τοιαύτη Παιδαγωγικὴ τὰ ὅρια τῆς ἀγωγῆς τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν. Αὕτη ἐπο-

μένως ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ τὰς ἐγκληματικὰς ἑκάστου προδιαθέσεις, τὰ κωλύματα τοῦ φυσικοῦ περιέχοντος (κλίματος, ἐδάφους) καὶ τὰ κωλύματα τοῦ ἀνθρωπίνου περιβάλλοντος τοῦ ἀνηλίκου ἐγκληματίου.

Σπουδαῖον ὁμοίως παιδαγωγικὸν θέμα εἶναι τὸ περὶ τῶν παραγόντων τῆς ἀγωγῆς. Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν αἱ καλούμεναι «μορφωτικαὶ κοινωνίαι» (ἢ κοινότητες), οἷαι εἶναι ἐπὶ παραδείγματι ἡ οἰκογένεια, ἡ ἐνορία, ἡ πόλις κτλ. Ἡ Ἐγκληματολογικὴ δὲ Παιδαγωγικὴ ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ εἰδικῶς τοὺς παράγοντας, εἰς οὓς βασίζονται οἱ διάφοροι νόμοι περὶ ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν, προκειμένου περὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν ἐγκληματούντων νεαρῶν ἀτόμων, ὡς εἰδικῶς τὰς μορφωτικὰς κοινότητας τῆς ἰδίας τοῦ ἀνηλίκου ἐγκληματίου οἰκογενείας, τῆς ξένης τοιαύτης, ἡ ὁποία ἀναλαμβάνει τὴν διαπαιδαγώγησιν τοιούτου ἀνηλίκου, τοῦ σχολείου, ἀναλαμβάνοντος τὸν σωφρονισμὸν τῶν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων ἀποστελλομένων ἀδικοπραγούντων ἀνηλίκων, τῶν διαφόρων παιδαγωγικῶν καταστημάτων, τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν ἀνηλίκων, τῶν διαφόρων προστατευτικῶν τῆς νεότητος σωματείων κ.ο.κ.

Ἐν τέλει ἡ Παιδαγωγικὴ ὑποδεικνύει τὰ μέσα, δι' ὧν καθίσταται ἐφικτὴ ἡ πραγμάτωσις τοῦ σκοποῦ τῆς ἀγωγῆς, καθορίζουσα ταὐτοχρόνως καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν. Τὰ μέσα ταῦτα εἶναι ποικίλα. Ταῦτα ἄλλοτε, ἰδίως κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν Μεσαίωνα, ἐρρυθμίζοντο μόνον ἀναλόγως τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ τῆς ἀγωγῆς. Σήμερον ταῦτα προσαρμόζονται πρὸς τὸ διαπαιδαγωγούμενον ἄτομον. Δὲν εἶναι πλέον ξένα πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἀλλ' ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν ἰδιορρυθμίαν τῶν ἀνηλίκων, ὄντα ἀνάλογα πρὸς τὴν τυπολογίαν τούτων. Δὲν τείνουσι διαίως πρὸς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἀγωγῆς, ἀλλ' ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν φύσιν τοῦ τροφίμου, ὡς ἀνηλίκου καὶ ὡς ἀτόμου (ἐξατομίκευσις). Ἡ Ἐγκληματολογικὴ Παιδαγωγικὴ ὀφείλει νὰ ἐρευνήσῃ τὰ μέσα ἀγωγῆς τῶν ἀνηλίκων ἐκείνων, οἵτινες ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὸ δικαστήριον ἀνηλίκων, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς μὲν τοὺς κινδυνεύοντας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοὺς ἤδη ἐγκληματήσαντας ἀνηλίκους, προσαρμόζουσα ταῦτα πρὸς τὴν τυπολογίαν τῶν κινδυνευόντων καὶ τῶν ἐγκληματιῶν ἀνηλίκων. Οὕτως ὀφείλει αὕτη κατά τινας νὰ μεταχειρισθῇ προστατευτικὰ μέτρα διὰ τοὺς ἠθικῶς ἐγκαταλελειμμένους ἀνηλίκους, ἐπανορθωτικὰ διὰ τοὺς ἠθικῶς διεφθαρμένους, θεραπευτικὰ διὰ τοὺς νοσηροὺς καὶ τέλος τιμωρητικὰ διὰ τοὺς κανονικούς.

(Συνεχίζεται)

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΜΕ ΤΑ 25 ΠΙΣΤΟΛΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Μὰ καὶ ἡ Κούλα δὲν ἔλεγε περισσότερα καὶ ὁ ἀνακριτὴς Σουργιαδάκης, μὴ μπορώντας νὰ μάθῃ καὶ αὐτὸς ὅπως δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ καὶ ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια, ποιός ἐπὶ τέλους ἦταν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δυὸ ἀδέλφια, ὁ τρίτος ἄνθρωπος ποὺ εἶχε λάβει μέρος στὴν δολοφονία τοῦ Τσάγκα καὶ ἦταν οὐσιαστικὰ συναυτουργὸς τοῦ στυγεροῦ ἐκείνου ἐγκλήματος, τοὺς εἶπε ξεκάθαρα:

— Δὲν τὸν μαρτυρᾶτε καὶ οἱ δυό σας, καὶ τὸν ἀφήνετε ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς βοηθήσῃ.

Πάντως ἀπὸ τὴν τακτικὴ ἀνάκρισι ἐξακριβώθηκε ὅτι ὁ Ἀνδρέας Χριστοφιλέας, μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ Τσάγκα καὶ ὅταν εἶδε ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες ὅτι κατὰ ἕνα τρόπον τὰ χαρακτηριστικά του ἦταν γνωστὰ ἀπὸ τὶς καταθέσεις τῶν γκαρσονιῶν καὶ τῶν Δακαλάκη, Ντόζη καὶ Διπλάρη καὶ ὅτι ἀνεζητεῖτο ὁ νέος μὲ τὸ ἀνοικτὸ πουκάμισο μὲ τὸ γιακὰ «ἁλὰ Μπάϋρον», φοβήθηκε καὶ ἀποφάσισε γιὰ λίγο καιρὸ νὰ κάνῃ τὸν «ψόφιο κορηό», ὥσπου νὰ ξεχασθῇ τὸ πρᾶγμα. Γι' αὐτὸ ἀμέσως μετὰ ἔφυγε καὶ πῆγε στὴν ἀρχὴ στὴ Χαλκίδα καὶ ὕστερα στὴ Λάρισα. Θυμήθηκε ὅτι ἦταν ὀδοντοτεχνίτης καὶ πῆγε στὶς δύο πόλεις, ζητώντας δῆθεν δουλειά, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἤθελε νὰ περάσῃ καιρὸς ὥσπου νὰ ξεχασθῇ τὸ πρᾶγμα. Καὶ ἔτσι ὅταν πάλι ἐπάψαμε ἐμεῖς στὶς ἐφημερίδες νὰ γράφουμε γιὰ τὸ ἔγκλημα τῆς Βούλας καὶ νὰ τονίζουμε ὅτι δρᾶσται ἦταν αὐτοὶ ποὺ φοροῦσαν πουκάμισα μὲ κολλαρίνες καὶ ξεχάστηκε ἡ δολοφονία, ξαναγύρισε πίσω στὴν Ἀθήνα. Καὶ ἀμέσως, ὅπως εἴδαμε, ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Κούλα ἔφυγαν ἀπὸ τὴν παράγκα τῆς Πανώρηου καὶ ἐπῆγαν στὴν παράγκα τῆς Παρασκευῆς Μασουρίδου. Ἐκεῖ ἔμεναν μαζὶ μὲ τὸν Ντούνη καὶ μὲ τὴ φιλενάδα του καὶ μὲ τὸν Ντούνη μαζὶ ἔκαναν τὸν τραυματισμὸ καὶ τὴν ἀπόπειρα ληστείας εἰς βάρος τοῦ Νικηταρᾶ.

Σ' αὐτὴ τὴν παραπάνω κατ' ἀντιπαράστασιν ἐξέτασι τοῦ Ἀνδρέα καὶ τῆς Κούλας στὸν ἀνακριτή, ὁ ὁποῖος δὲν τοὺς εἶχε ἀπαγγείλει ἀκόμη κατηγορία καὶ τοὺς εἶχε ὡς μάρτυρες, ὁ νεαρὸς ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας μὲ τὰ 25 πιστόλια προέβη εἰς πλήρεις ὁμολογίας περὶ τῶν μελλοντικῶν σχεδίων του γιὰ τὴ διάπραξι ληστειῶν. Μετὰ τὴν αἰχμαλωσία, τὸ πάρσιμο λύτρων καὶ τὴ σχεδιαζομένη δολοφονία τοῦ βουστασιάρχου - γαλακτοπώλου Γιαννέτσου, ὁ Ἀνδρέας θὰ κρατοῦσε τὸ ταξὶ τοῦ Νικηταρᾶ. Θὰ τοῦ ἔβγαζε τὸ ταξίμετρο καὶ θὰ τοῦ ἔδαζε ψεύτικο ἀριθμό. Καὶ μὲ αὐτὸ θὰ γύριζε τοὺς δρόμους τῆς Ἑλλάδος καὶ θὰ σταματοῦσε τὰ ἐλάχιστα κυκλοφοροῦντα τότε ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα καὶ λεωφορεῖα καὶ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῶν περιστρόφων του, αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του ,θὰ ἐλήστευον τοὺς ἐπιβάτες καὶ ὅσους τοὺς ἔφεραν ἀντίστασι θὰ τοὺς σκότωναν. Θὰ τρυποῦσαν τὰ λάστιχα τοῦ αὐτοκινήτου τους ὥστε νὰ μὴ τρέξουν ἀμέσως γιὰ νὰ καταγγείλουν τὴν εἰς βάρος τους ληστεία καὶ ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἔφευγαν, θὰ ἐπήγαιναν χιλιόμετρα μακρυά, θὰ ἔκρυβαν τὸ «αὐτοκίνητό τους» γιὰ νὰ τὸ ξαναχρησιμοποιήσουν ὕστερα ἀπὸ μέρες σὲ ἄλλη ληστεία καὶ ἤσυχα - ἤσυχα θὰ μοιραζόντουσαν τὰ κέρδη. Ὅλα αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ εἶχε κάνει στὴ Γαλλία κατὰ τὸ 1910 μὲ 1911, τὰ πρῶτα δηλαδὴ χρόνια τῆς ἐμφανίσεως τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τότε ποὺ καὶ στὴν Εὐρώπη κυκλοφοροῦσαν πολὺ λίγα αὐτοκίνητα στοὺς δρόμους, εἶχε κάνει λέγω τὴν ἐμφάνισί της μιὰ τριμελὴς συμμορία ἀπὸ ἀπάχηδες ποὺ εἶχαν ἁρπάξει ἕνα σταχτὶ αὐτοκίνητο. Οἱ τρεῖς ἀπάχηδες ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ συμμορία, ἄνθρωποι τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, ἐγύριζαν τοὺς δρόμους τῆς Γαλλίας καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴ ὅπλων καὶ περιστρόφων ἐλήστευαν ἄλλοτε ἐπαρχιακὰ

τραπεζιτικὰ ὑποκαταστήματα καὶ ἄλλοτε ἐπιβάτες ἰδιωτικῶν αὐτοκινήτων, τῶν ὁποίων τρυποῦσαν τὰ λάστιχα, ὥστε νὰ περάσουν ὧρες ὥσπου νὰ μπορέσουν νὰ καταγγείλουν τὰ θύματα εἰς τὴν ἀστυνομία τὴν εἰς βάρος τους ληστεία. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ οἱ θρασεῖς ἐκεῖνοι λησταὶ βρισκόντουσαν χιλιόμετρα μακρυά, ἀφοῦ ἔκρυβαν τὸ σταχτὶ αὐτοκίνητό τους καὶ κρυβόντουσαν καὶ οἱ ἴδιοι μέχρις ὅτου νὰ διαπράξουν καὶ πάλι τὸ νέο τους κακούργημα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ ποὺ οἱ Ἀστυνομικοὶ δὲν εἶχαν οὔτε ποδήλατα κὰν γιὰ νὰ κυνηγήσουν τοὺς αἱμοβόρους ληστάς. Ἡ συμμορία μὲ τὸ γκρὶ αὐτοκίνητο εἶχε ἀναστατώσει ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη γιὰ μῆνες ὁλόκληρους καὶ ἐχρειάστηκε νὰ κινητοποιηθῇ, ὄχι μόνον ἡ Ἀστυνομία τῆς Γαλλίας ὁλόκληρη ἀλλὰ καὶ στρατὸς ἀκόμα γιὰ νὰ ἐξοντωθοῦν σὲ σκληρὲς μάχες μὲ ἀστυνομικοὺς ἕνας - ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς συμμορίτες της. Τὰ ἐγκλήματα αὐτὰ τῆς συμμορίας ἐκείνης μὲ τὸ σταχτὶ αὐτοκίνητο εἶχαν δημοσιευθῇ ἐπὶ μῆνες ὁλόκληρους σὲ ὅλες τὶς ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως καὶ ὅλης τῆς Εὐρώπης, καὶ στὸ τέλος εἶχαν κυκλοφορήσει σὲ πεντάλεπτα εἰκονογραφημένα φυλλάδια γραμμένα φυσικὰ μὲ ὑπερβολὲς καὶ μὲ ψέματα καὶ σὲ τρόπον ὥστε νὰ ἡρωποιοῦνται οἱ φοβεροὶ ἐκεῖνοι κακοῦργοι. Καὶ τὸ μυθιστόρημα ἐκεῖνο εἶχε κάνει τεραστία ἐντύπωσι στὸ μπουμπουνισμένο καὶ ἄπηχτο μυαλὸ τοῦ Ἀνδρέα Χριστοφιλέα, ὅπως εἶχα τονίσει καὶ προηγουμένως, ὥστε νὰ καταρτίσῃ μὲ τὴ βάσι τῆς συμμορίας τοῦ σταχτιοῦ ἢ τοῦ γκρίζου αὐτοκινήτου τὴ ληστοσυμμορία του, σκοτώνοντας σωφὲρ γιὰ νὰ ἀποχτήσῃ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ τελικὰ καὶ δὲν τὸ ἀπέκτησε.

Ὁ ἀνακριτὴς Σουργιαδάκης τὸ ἴδιο ἐκεῖνο πρωῒνὸ καὶ πρὶν ἀκόμη ἀπαγγείλῃ κατηγορίες καὶ καλέσῃ σὲ ἀπολογία τὰ δύο ἀδέλφια καὶ τὸν Ντούνη ἐπέμενε μὲ τὸν τελευταῖο καὶ μὲ τὸν Ἀνδρέα καὶ τὴν Κούλα νὰ ἐξετάσῃ μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες καὶ τὶς συνθῆκες καὶ τὸ δεύτερο ἔγκλημα τῆς συμμορίας τὴν ἀπόπειρα ληστείας καὶ φόνου τοῦ Νικηταρᾶ.

Καὶ οἱ τρεῖς τους παρεδέχθησαν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ὁ Ἀνδρέας, ἡ Κούλα καὶ ὁ Ντούνης, ἔχοντας προμελετήσει τὸ φόνο τοῦ δεύτερου σωφὲρ καὶ τὴν ἁρπαγὴ τοῦ αὐτοκινήτου του, ποὺ χρειαζόντουσαν γιὰ τὴ μεγάλη ληστεία, περίμεναν στὴ λεωφόρο Πανεπιστημίου. Ἀπ' ἐκεῖ ἔτυχε νὰ περάσῃ μπροστά τους μὲ τὸ ταξὶ του ὁ Νικηταρᾶς. Τὸν ἐσταμάτησαν καὶ μπῆκαν μέσα. Στὰ χέρια τους κρατοῦσαν δέματα τυλιγμένα μὲ ἐφημερίδες. Σὲ ἕνα εἶχαν τυλίξει τὸ πιστόλι μὲ τὸ ὁποῖο θὰ σκότωναν τὸν δυστυχισμένο, τὸν σωφέρ. Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, στὰ ἄλλα δέματα εἶχαν τυλίξει μικροὺς λοστοὺς σιδερένιους καὶ ἄλλα σιδερικά, ὥστε μὲ αὐτὰ νὰ συντρίψουν τὸ κεφάλι τοῦ σωφέρ, ἂν ἀπετύγχαναν μὲ τὸ πιστόλι. Ὅταν μπῆκαν στὸ ταξί, ἐκάθησε δίπλα στὸν σωφὲρ ὁ Ἀνδρέας, ὁ δὲ Ντούνης μὲ τὴν Κούλα ἐκάθησαν δίπλα. Καὶ τότε ἀπεκαλύφθη ὅτι τὸ πιστόλι ποὺ εἶχε πάρει ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα μαζί του ὁ Ἀνδρέας, γιὰ νὰ κάνῃ τὸ δεύτερο ἔγκλημά του, ἦταν ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸν δυστυχισμένο τὸν Τσάγκα μετὰ τὸ φόνο του, στὴ Βούλα.

— Πές τα μας Ἀνδρέα, ἐσύ, πῶς ἔγινε ἡ ληστεία τοῦ Νικηταρᾶ; εἶπε ὁ ἀνακριτὴς Σουργιαδάκης στὸ Χριστοφιλέα.

— Μὰ ἀφοῦ τὰ ξέρετε ὅλα, κ. ἀνακριτή, τί πάρα πάνω νὰ σᾶς πῶ ἐγώ; εἶπε ὁ Ἀνδρέας.

— Μὰ ὄχι, θέλω ν' ἀκούσω καὶ τὴ δική σου ἐκδοχὴ καθὼς καὶ τοῦ Ντούνη. Πρέπει νὰ ξεκαθαρίσουμε ὡρισμένα πράγματα, ἐπέμενε ὁ ἀνακριτής.

— Ναί, εἴπαμε στὸ σωφὲρ νὰ τραβήξῃ κατὰ τὴν Ἁγία Παρασκευὴ καί, μόλις φθάσαμε ἐκεῖ, εἶπα στὸ Νικηταρᾶ ὅτι ξέρω καλὰ ἀπὸ τιμόνι καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ὁδηγήσω ἐγώ. Αὐτὸς δέχθηκε καὶ ἔτσι ἀλλάξαμε θέσι. Κάθησα ἐγὼ στὸ τιμόνι καὶ αὐτὸς κάθησε δίπλα μου. Πήγαμε κατὰ τὸν Ἅγιο Ἀνδρέα καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ ἔγινε τὸ «πρᾶγμα».

— Δηλαδὴ ποιό πρᾶγμα;

Καὶ διὰ νὰ μὴ ἐπανερχόμεθα εἰς τὰ ἴδια, εἰς αὐτὴν τὴν κατ' ἀντιπαράστασιν

ἐξέτασιν τῶν δραστῶν, ὁ Ἀνδρέας παρεδέχθη ὅτι κατὰ τὴν ἐπιστροφήν, καὶ ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο ἐπλησίαζε στὸ Χαρβάτι, αὐτὸς ἐγύρισε μὲ τρόπο καὶ ἔκανε νόημα στὴν Κούλα ποὺ καθότανε στὸ πίσω κάθισμα καὶ αὐτὴ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα τό πιστόλι τοῦ Τσάγκα καὶ μὲ αὐτὸ ἐπυροβόλησε. Ἀπέτυχε. Ξαναδοκίμασε ἀμέσως, ἀλλὰ τὸ πιστόλι ἔπαθε ἀφλογιστία. Τότε ἡ μὲν Κούλα ἔβαλε τὶς φωνὲς στοὺς δύο ἄλλους «Τὸ νοῦ σας θὰ σᾶς ξεφύγη καὶ χαθήκαμε», γιατὶ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Νικηταρὰς ἀντελήφθη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ ἐσταμάτησε καὶ προσπάθησε νὰ ἀνοίξη τὴν πόρτα καὶ νὰ σωθῆ διὰ τῆς φυγῆς. Τότε ἀμέσως ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ντούνης ἔβγαλαν ἀπὸ τὰ δέματα μὲ τὶς ἐφημερίδες τὰ «σιδερικὰ» καὶ μὲ αὐτὰ ἄρχισαν νὰ κοπανοῦν τὸ κεφάλι τοῦ καϋμένου τοῦ Νικηταρᾶ. Ὁ σωφὲρ ὅμως αὐτὸς εἶχε μέρες νὰ ζήση γιατί, μὲ τὶς ἀπότομες κινήσεις ποὺ ἔκανε, ἀπέφυγε τὰ συντριπτικὰ καὶ θανατηφόρα πλήγματα. Τραυματίσθηκε βέβαια σοβαρά, ἀλλὰ κατάφερε νὰ ἀνοίξη τὴν πόρτα, νὰ πηδήση ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ἔξω καὶ νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια καὶ νὰ σωθῆ, ἐνῶ τὸ ταξί, ποὺ εἶχε μείνει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκυβέρνητο ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ σκοτώση τὸ Νικηταρᾶ, τράκαρε ἀπάνω σὲ ἕνα πεῦκο καὶ ἐσταμάτησε.

Σ' αὐτὴ τὴ νέα διεξοδικὴ περιγραφὴ στὴν κατ' ἀντιπαράστασιν ἐξέτασι προέκυψε καὶ ἄλλη διαφωνία. Ὁ Ἀνδρέας ἐπέμενε ὅτι τὸ πρῶτο κτύπημα κατὰ τοῦ Νικηταρᾶ μὲ τὸ σίδερο κατάφερε ὁ Ντούνης καὶ ὁ Ντούνης ἐπέμενε ὅτι τὸν πρωτοχτύπησε ὁ Ἀνδρέας.

—Ἔλα Νικηταρᾶ, εἶπε ὁ ἀνακριτὴς στὸ σωφέρ. Ξεδιάλυνέ μας ἐσὺ ἀπὸ ποιόν ἔφαγες τὴν πρώτη σιδεριὰ στὸ κεφάλι;

—Ἀπὸ τὸν Ντούνη, ἐβεβαίωσε ὁ Νικηταρᾶς.

Καὶ τὸ ζήτημα ἐλύθη, ὁ δὲ Ντούνης τὸ παρεδέχθη πιά.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὅπως ἔμαθα, ἡ Κούλα ὑπανεχώρησε καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἰσχυρίσθη ὅτι τάχα τὸ πιστόλι τοῦ Τσάγκα τὸ κρατοῦσε ὁ Ἀνδρέας ἀπάνω του καὶ ὅτι ὅταν ἔφθασε ἡ κρίσιμη ὥρα καὶ ὅταν ἔκανε τὸ νόημα στὴν Κούλα, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα τὸ πιστόλι καὶ τῆς τὸ ἔδωσε γιὰ νὰ ρίξη. Καὶ αὐτὸ τὸ εἶπε γιὰ νὰ ἐλαφρώση τὴ θέσι της.

— Εἶναι πολὺ χονδρὸ ψέμα αὐτὸ ποὺ λές, παρατήρησε ὁ ἀνακριτής. Ὁ Ἀνδρέας, καὶ τὸ παραδεχθήκατε ὅλοι σας, ὡδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητο. Ἀφοῦ τὸ ὡδηγοῦσε πῶς ἦταν δυνατὸν χωρὶς νὰ σταθῆ, νὰ γυρίση σὲ σένα ποὺ καθόσουν στὸ πίσω κάθισμα καὶ νὰ σοῦ βάλη στὸ χέρι τὸ μπιστόλι. Πρῶτα - πρῶτα θὰ τὸν ἔβλεπε ὁ Νικηταρᾶς ποὺ καθόταν δίπλα του καὶ ὕστερα τὸ αὐτοκίνητο σὲ μιὰ τέτοια του προσπάθεια θὰ ἔμενε ἀκυβέρνητο καὶ θὰ ἔπεφτε ἔξω μὲ κίνδυνο νὰ σκοτωθῆτε ὅλοι σας.

Καὶ ἡ Κούλα καὶ πάλι ἀναγκάσθηκε νὰ τὸ παραδεχθῆ. Ἐπίσης ξαναγύρισε τὰ λόγια της καὶ εἶπε ὅτι μιὰ φορὰ μόνο πῆγε νὰ ρίξη μὲ τὸ μπιστόλι στὸ κεφάλι τοῦ Νικηταρᾶ καὶ ἀπέτυχε, ἐνῶ ὁ Ἀνδρέας, ποὺ δὲν τὴν ἔβλεπε καὶ ὁ Ντούνης ποὺ καθόταν δίπλα της, ἐπέμεναν ὅτι προσπάθησε κατ' ἐπανάληψιν νὰ πυροβολήση, χωρὶς νὰ τὸ καταφέρη.

— Γιατὶ νὰ πονοκεφαλᾶμε ; παρατήρησε ὁ ἀνακριτής. Ἔχουμε ἐδῶ τὸ μπιστόλι τοῦ μακαρίτη τοῦ Τσάγκα, ποὺ χρησιμοποιήθηκε στὴν ἀπόπειρα δολοφονίας καὶ ληστείας τοῦ Νικηταρᾶ. Καὶ θὰ τὸ δοῦμε ἀμέσως.

Τὸ μπιστόλι ἐξητάσθη ἀμέσως. Καὶ βρέθηκαν μέσα στὸ γεμιστῆρα ὄχι ἕνα, ἀλλὰ τρία φυσίγγια πλήρη μὲ τρυπημένο τὸ καψούλι καὶ τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν ἐκραγῆ. Ἄρα ἡ Κούλα εἶχε ρίψει τρεῖς φορὲς τὸ μπιστόλι καὶ αὐτὸ καὶ τὶς τρεῖς φορὲς εἶχε πάθει ἀφλογιστία. Ὡρισμένως ὁ Νικηταρᾶς εἶχε τύχη βουνό.

Μετά, καὶ ὅταν ὁ μὲν Νικηταρᾶς κατώρθωσε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια ἀπὸ μέσα στὸ δάσος καὶ νὰ σωθῆ καὶ ἀφοῦ τὸ ἀκυβέρνητο ταξὶ προσέκρουσε στὸ πεῦκο καὶ ἔπαθε ἀπὸ τὸ τρακάρισμα μεγάλη ζημιά, μὲ ἀπο-

τέλεσμα νὰ μείνῃ ἀκίνητο, ὁ μὲν διασωθεὶς σωφὲρ ἔτρεξε στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα γιὰ νὰ καταγγείλῃ τὴν εἰς βάρος του ἐπιχειρηθεῖσαν ληστείαν, ὁ δὲ Ντούνης, ἡ Κούλα καὶ ὁ Ἀνδρέας, ἀφοῦ καταστράφηκε καὶ ἀκινητοποιήθηκε τὸ ταξί, τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια. Τρύπωσαν στὸ δάσος τοῦ Γέρακα. Ἔφθασαν στὴν Πεντέλη καὶ μετὰ τράβηξαν στὸ Χαλάνδρι καὶ ἀπὸ κεῖ κατέβηκαν στὴν Ἀθήνα.

Καὶ ξανά, μετὰ αὐτὴν τὴν ἐξέτασι ξαναεῖδα στὴ Γεν. Ἀσφάλεια τὸν Ἀνδρέα. Τὸν ἐσπούδαζα καὶ τὸν ἐμελετοῦσα ἀπὸ ἐγκληματολογικῆς ἀπόψεως. Ἦταν τόσο περίεργο αὐτὸ τὸ «νιάνιαρο» νὰ ἦταν ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς τέτοιας συμμορίας ἐγκληματιῶν δολοφόνων. Καὶ ὅμως ἦταν. Καὶ τὸν ἄκουγα νὰ κομπορρημονῇ :

— Τί θ' ἔκανα ἂν δὲν μὲ πιάνανε ! Ἂν δὲν μὲ ψάρευαν ἀπὸ τὸ φωταγωγὸ θὰ τὸ ἔσκαγα, θὰ ἔβαφα τὰ μαλλιά μου μὲ ὀξυζενέ, θὰ ἔδενα τὸ ἕνα μάτι μου καὶ θὰ γινόμουν ἀγνώριστος. Ἔτσι θὰ ἔφευγα καὶ θὰ ἐπήγαινα ὅπου ἤθελα καὶ ἂς ἐπιτηροῦσε ἡ Ἀστυνομία τὰ τραῖνα, τὰ βαπόρια καὶ τοὺς σταθμοὺς τῶν λεωφορείων καὶ αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς δρόμους. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ πήγαινα σὲ ἕνα φίλο μου γιὰ νὰ τὸν βάλω νὰ μὲ κλείσῃ σὲ ἕνα μπαοῦλο μέσα καὶ νὰ μὲ πάρῃ μὲ αὐτὸ νὰ μὲ πάῃ στὴ Θεσσαλονίκη.

Καὶ μετὰ τὸν πρόλογο αὐτὸ περὶ τοῦ πῶς μποροῦσε νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ φύγῃ κρυφά, ἐπανέλαβε δι' ὀλίγον τὰ τῶν δύο ἐγκλημάτων, φροντίζοντας νὰ ἐξάρῃ τὸ διοργανωτικό του... πνεῦμα καὶ εἰς τὰ δύο ἐγκλήματα καὶ τὶς κλοπές.

Τὸν ἀφήσαμε νὰ τὰ πῇ ὅλα καὶ εἰς τὸ τέλος, καθὼς θυμᾶμαι, δὲν βάσταξα καὶ τοῦ ἔκανα τὴ πιὸ ἁπλῆ ἐρώτησι γιὰ νὰ δῶ τὸ βαθμὸ τῆς ἐγκληματικότητός του.

— Γιατὶ νὰ σκοτώσῃς τὸν πρῶτο σωφέρ, τὸν Τσάγκα, καὶ ὕστερα νὰ ἐπιχειρήσῃς νὰ σκοτώσῃς καὶ τὸν δεύτερο τὸν Νικηταρᾶ γιὰ νὰ βρῇς αὐτοκίνητο γιὰ νὰ αἰχμαλωτίσῃς τὸν Γιαννέτσο. Γιατὶ δὲν ἔκλεβες ἕνα αὐτοκίνητο εἴτε ἰδιωτικό, εἴτε ταξί ;

— Ἔλα ντέ... Δὲν τὸ σκέφθηκα...

Καὶ ἀπὸ τὴ συνέχεια τῆς συνεντεύξεως ποὺ μᾶς ἔδωσε ἦταν καταφανὲς τὸ πόσον εἶχε ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὰ γκαγκστερικὰ φίλμς καὶ ἀναγνώσματα.

Μετὰ τὸν Ἀνδρέα, ξαναεῖδα πάλι μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους συναδέλφους μας τὴν Κούλα, ποὺ κοβότανε ὅτι τὴν εἶχε πάρει τζάμπα στὸν λαιμό του ὁ προκομμένος ὁ ἀδελφός της, ὁ Ἀνδρέας.

Ὕστερα ὅλοι μαζὶ οἱ δημοσιογράφοι, στὰ γραφεῖα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ἐκάναμε ἀπὸ κοντὰ τὴ γνωριμία τοῦ καταπληκτικοῦ ἐκείνου πατέρα, ποὺ ἐγὼ τουλάχιστο τὸν θεωροῦσα σὰν ἠθικὸ αὐτουργὸ τῆς ἐγκληματικῆς ροπῆς τῶν προκομμένων παιδιῶν του. Καὶ ὁ πατέρας Χριστοφιλέας στὴν ἀρχὴ μὲν ζητοῦσε ἀπὸ μᾶς νὰ τὸν οἰκονομήσουμε ἕνα μπιστόλι γιὰ νὰ σκοτώσῃ μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι τὰ προκομμένα παιδιά του, ὅπως ἄλλως τε τὸ ἔλεγε προτήτερα καὶ στοὺς ἀστυνομικούς. Κατόπιν ὅμως εἶπε ὅτι ἦταν εὐτύχημα γιὰ τὴν Ἀστυνομία ποὺ μπόρεσε μὲ τέτοιο τρόπο νὰ πιάσῃ τὸν «Ἀνδρῖκο του» γιατὶ ἂν δὲν τὸν ἔπιανε, ἐκεῖνος θὰ μποροῦσε νὰ ξεπαστρέψῃ τουλάχιστον καμμιὰ δεκαριὰ ἀστυνομικοὺς πουλώντας ἀκριβὰ τὸ πετσί του. Σὲ ἄλλους πάλι συναδέλφους τοῦ ἀστυνομικοῦ ρεπορτὰζ ἔλεγε, κομπορρημονῶν, ὅτι τὰ «παιδιά του ξέρουν νὰ ζοῦν παλληκαρίσια». Καὶ θυμᾶμαι ὅτι σὲ μένα ἄλλαξε τελείως τὸ φῦλο γιατὶ ὅταν ἔμαθε ἀπὸ κάποιον ἀστυνομικὸ ὅτι εἶμαι ὁ Λεωτσάκος καὶ ὅτι εἶμαι Μανιάτης, ζήτησε νὰ μοῦ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως καὶ μοῦ εἶπε :

— Κύτταξε πατριώτη νὰ τὰ μαλακώσῃς μὲ τὴν πέννα σου καὶ νὰ φανῇς πραγματικὸς πατριώτης.

— Τί νὰ μαλακώσω ; τοῦ εἶπα. Εἶναι γιὰ μαλάκωμα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα ;

Καὶ πραγματικὰ τί νὰ μαλακώσῃ κανείς ; Ἀφοῦ ἄλλως τε τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἐκείνης ἡμέρας ὁ μικρότερος ἀπὸ τοὺς γυιοὺς τοῦ Χριστοφιλέα, ὁ 16άχρονος Κωστάκης, ἔκανε τὰ κατορθώματά του. Πῆρε τὴν ἐρωμένη τοῦ Ἀνδρέα, τὴν Φώφη Μπαρλᾶ καὶ γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὴν Μασουρίδη ποὺ εἶχε καταδώσει τὴ συμμορία

τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὰ ἐγκλήματά της, ἐπέδραμε στὴν παράγκα της. Ἐκεῖ ἀδελφὸς καὶ ἐρωμένη τσακίσανε στὸ ξύλο τὴ Μασουρίδη καὶ μετὰ ἔσπασαν τὰ μπαοῦλα της. Τῆς ἐπῆραν τὰ πράγματά της καὶ τὰ φουστάνια της ποὺ εἶχαν κάποια ἀξία, ἔσχισαν μὲ μανία τὰ ἄλλα καὶ ἔφυγαν. Ἡ Μασουρίδη κατάμαυρη ἀπὸ τὸ ξύλο καὶ μὲ τὰ κλάματα στὰ μάτια ἦλθε στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια καὶ εἶπε τὰ διατρέξαντα στὸν ἀνακριτὴ καὶ στὸ διοικητή. Μὰ οὔτε ὁ ἀνακριτὴς Σουργιαδάκης, οὔτε ὁ κ. Κουτσουμάρης μποροῦσαν νὰ σηκώσουν κάτι τέτοιους γκαγκστερισμοὺς καὶ τρομοκρατικὲς ἐκδηλώσεις ἀπὸ τὸν ἐκκολοπτόμενον ἐκεῖνον ἐγκληματίαν καὶ τὴν ἐρωμένη τοῦ Ἀνδρέα καὶ ἐδόθησαν διαταγαὶ εἰς ὅλα τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα γιὰ τὴν ἄμεσο σύλληψί τους. Μὰ καὶ οἱ δυὸ εἶχαν γίνει ἄφαντοι, σὰν νὰ ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ τοὺς κατάπιε καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἀναγκάσθηκε ἀμέσως νὰ τοὺς βγάλη ἐντάλματα συλλήψεως γιὰ ληστεία, «τραύματα ἐκ προθέσεως», παράνομο βία καὶ ἀπειλὰς καὶ φθορὰ ξένης ἰδιοκτησίας εἰς βαθμὸν κακουργήματος. Καὶ ἀμέσως ἐξέδωσε καὶ κατασχετήρια.

Μετὰ τὴ Μασουρίδη, ἦλθε στὴν Ἀσφάλεια καὶ ἡ Στέλλα Δημητρίου, ἡ «θεία» ποὺ ἐπροστάτευε τὸν Ἀνδρέα ποὺ συνελήφθη στὸ σπίτι της καὶ εἶπε ὅτι μετὰ τὴν σύλληψι τοῦ Ἀνδρέα, ψάχνοντας, βρῆκε κάτω ἀπὸ τὸ κομμό της παραχωμένα «δυναμίτες καὶ βόμβες» ποὺ ὁ παραγιό της προφανῶς τὶς εἶχε κρύψει διὰ νὰ τὶς χρησιμοποιήση, ἂν τοῦ παρουσιαζότανε ἀνάγκη. Ἀμέσως ἐστάλη στὸ σπίτι της, στὴν ὁδὸ Ζήνωνος, ὁ ἀστυφύλακας τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Στέφανος Φαράκλας, ἀνεκτίμητος παλαιὸς συμμαθητής μου καὶ φίλος μου, ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα λαγωνικὰ τῆς Γεν. Ἀσφαλείας ἐπὶ Κουτσουμάρη — Λιονταρίτη, ποὺ ἔγινε ὕστερα Ἀστυνόμος καὶ ἐξετελέσθη στὸ Δεκεμβριανὸ Κίνημα ἀπὸ τοὺς Ἐαμοκομμουνιστὰς μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους μάρτυρας. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι χαράματα εἶχε γίνει τόσο ξαφνικὰ ἡ σύλληψις τοῦ Ἀνδρέα στὸ σπίτι τῆς Δημητρίου, ὥστε ἡ πρώτη ἔρευνα ἦταν τυπικὴ καὶ περιορίσθηκε στὶς ἀποσκευὲς τοῦ Ἀνδρέα. Ἄλλως τε ποὺ νὰ φαντασθῆ κανεὶς ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας θὰ εἶχε κουβαλήσει ἀπὸ καιρὸ στὸ σπίτι τῆς θείας του ὁλόκληρο ὁπλοστάσιο καὶ θὰ τὸ εἶχε κρύψει κάτω ἀπὸ τὸ κομμό.

Ὁ ἀείμνηστος Φαράκλας, λοιπόν, ἀπεστάλη μὲ τὴν ρητὴ ἐντολὴ νὰ κάνη ἄνω κάτω τὸ σπίτι καὶ νὰ προβῆ σὲ γενικὴ καὶ λεπτομερῆ ἔρευνα. Καὶ πραγματικὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο γύρισε καὶ ἔφερε ἕνα μεγάλο περίστροφο μαυροβουνιώτικο, 17 φυσίγγια καὶ μιὰ μάσκα. Οὔτε χειροβομβίδες, οὔτε δυναμίτις ὑπῆρχε. Αὐτὰ ἦταν ὑπερβολὲς τῆς τρομοκρατημένης θείας.

Ἴσα μὲ τὴν ὥρα ἐκείνη στὸν Ἀνδρέα, στὸν πατέρα του καὶ στοὺς συνεργούς του τὰ ὄργανα τῆς Γεν. Ἀσφαλείας εἶχαν βρῆ καὶ κατάσχει 25 μπιστόλια, τὶς βελούδινες μάσκες, ἀρκετὰ μαχαίρια καὶ ενα σωρὸ φυσίγγια. Ὁ τίτλος λοιπὸν τῆς συμμορίας μὲ τὰ 25 μπιστόλια ἦταν δικαιολογημένος. Μέχρι τῆς πρωΐας τῆς Παρασκευῆς 1ης Νοεμβρίου 1929 ἀπὸ τὴν διεξαχθεῖσαν ἀνάκρισιν δὲν προέκυπτε τίποτε ἄλλο γιὰ τὴν ὑπὸ τὸν Ἀνδρέα Χριστοφιλέα συμμορία μὲ τὰ 25 μπιστόλια, ἐκτὸς φυσικὰ ἀπὸ τὶς ἐκδιάσεις ποὺ εἶχε κάνει ὁ νεαρός της ἀρχηγὸς ὡς «Ροκαμβόλ» παρὰ ἡ δολοφονία καὶ ἡ ληστεία τοῦ Τσάγκα, ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας καὶ ληστείας εἰς βάρος τοῦ Νικηταρᾶ, καὶ ἡ κλοπὴ καὶ ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ υἱοῦ τοῦ Γεν. Προξένου Στεφανάκου. Ἐννοεῖται ὅτι ἐμεῖς, οἱ ἄμεσοι συνεργάται τῆς Ἀστυνομίας, οἱ ἀστυνομικοὶ ρεπόρτερς, δὲν ἐπαύαμε νὰ ἐπαναλαμβάνουμε στὶς ἐφημερίδες μας, ὅτι πιθανὸν ἡ συμμορία νὰ ἔχη κάνει καὶ ἄλλα ἐγκλήματα καὶ νὰ συνιστοῦμε στὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸν ὅτι ὅποιος κατεῖχε τέτοια στοιχεῖα γιὰ τὴ δρᾶσι τῆς συμμορίας, εἶχε ὑποχρέωσι νὰ προσέλθη καὶ νὰ ἐξετασθῆ σχετικῶς. Καὶ ἔτσι τότε γιὰ πρώτη φορὰ βγῆκε στὴ φόρα ἄλλη θρασυτάτη ληστεία εἰς βάρος σωφέρ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀνδρέας δὲν εἶχε ὁμως δολοφονήσει. Θῦμα του ὁ σωφὲρ Μπουρνελάκης. Καὶ νὰ οἱ λεπτομέρειες τῆς ληστείας αὐτῆς :

(Συνεχίζεται)

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ
ΕΙΣ ΙΔΙΩΤΙΚΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΥΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ

Ὑπὸ τοῦ Δ.Ν. Συμβούλου Δημ. Σχέσεων
κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Κ. ΜΑΓΚΛΙΒΕΡΑ

1. Στόχος τῶν Δημοσίων Σχέσεων: Ὁ ἄνθρωπος.

(Ὁρισμὸς τῶν δημοσίων σχέσεων)

Τὸ μεγάλο μάθημα, ποὺ μᾶς ἐδίδαξεν ὁ β' παγκόσμιος πόλεμος, τὸ μόνον «καλόν», ποὺ προέκυψεν ἀπὸ τὰς τόσας καταστροφάς, εἶναι ἡ ἐξανθρώπισις τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος κατενόησεν, ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν ἔχει τόσην σημασίαν καὶ ἀξίαν, ὅσον ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑπόστασις αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

«Αἰσθανθήκαμεν, ὡς ἄνθρωποι, ὑπερηφάνειαν διὰ τὴν παντοδυναμίαν μας, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως εἴχομεν τὴν τραγικὴν κατανόησιν τῆς ἀδυναμίας μας», γράφει εὐστόχως ὁ καθηγητὴς κ. Στράτος Παπαϊωάννου.*

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀπὸ τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου καταβάλλονται συνεχεῖς καὶ ἔντονοι προσπάθειαι, εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος, διὰ νὰ καταστῇ ὁ ἄνθρωπος περισσότερον εὐτυχὴς ἐπὶ τῆς γῆς.

Αἱ δημόσιαι σχέσεις εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐκφραστὴς αὐτῆς τῆς πρὸς τὸν ἄνθρωπον πορείας. Διότι κάθε προσπάθειά των ἐκκινεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, κατευθύνεται δὲ καὶ καταλήγει εἰς τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι, δηλαδή, ἓν πολύτιμον γενεσιουργὸν στοιχεῖον εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν κοινῶν ἀνθρωπίνων κατευθύνσεων.

Πρὶν ἢ ἀναπτύξωμεν τὴν συμβολὴν τῶν δημοσίων σχέσεων εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας καὶ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦν ἀνθρωπίνου παράγοντος, πρὶν ἢ ἀναλύσωμεν τὴν ἀποστολήν καὶ τὴν δρᾶσιν των, θὰ παραθέσωμεν τὸν ὁρισμὸν περὶ δημοσίων σχέσεων, ὡς εἰσαγωγὴν εἰς τὸ γενικὸν περιεχόμενόν των: «Δημόσιαι Σχέσεις εἶναι ἡ ὑπὸ μᾶς ἐπιχειρήσεως, ἑνὸς νομικοῦ προσώπου, μιᾶς ὠργανωμένης ὁμάδος ἢ καὶ ἑνὸς μεμονωμένου ἀτόμου συστηματικὴ καὶ βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου ἀναλαμβανομένη προσπάθεια ὅπως, διὰ διαφόρων ἐκδηλώσεων κοινωνικῆς προσφορᾶς, ἀναπτύξῃ σταθερὰς σχέσεις μὲ τὸ εὐρὺ κοινὸν —ἀσχέτως ἂν αὐτὸ ἔχῃ ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ἐνδιαφέρον διὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ παρεχομένας ὑπηρεσίας— πρὸς δημιουργίαν καλῆς φήμης καὶ ὑψηλοῦ γοήτρου».

Ἄλλοι ὁρισμοί, ξένων εἰδικῶν, ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

«Δημόσιαι Σχέσεις εἶναι τὸ σύνολον τῶν χρησιμοποιουμένων ἀπὸ τὰς ἐπιχειρήσεις μέσων, τόσον πρὸς τὸ προσωπικόν, διὰ νὰ δημιουργήσουν κλῖμα ἐμπιστοσύνης, νὰ ἀναπτύξουν καὶ νὰ συγκρατήσουν τὸ ἐνδιαφέρον του, ὅσον καὶ πρὸς τὸ εὐρύτερον κοινόν, διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς καταβαλλομένης ὑπ' αὐτῶν προσπαθείας. Ἀποτελεῖ, δηλαδή, ἓν ἁρμονικὸν σύνολον κοινωνικῶν σχέσεων», γράφει ὁ Γάλλος μελετητὴς S. Salleron.

Τὸ Βρεταννικὸν Ἰνστιτοῦτον Δημοσίων Σχέσεων δίδει τὸν ἑξῆς ὁρισμόν: «Δημόσιαι Σχέσεις εἶναι ἡ προμελετημένη, ἡ προδιαγεγραμμένη καὶ συστηματικῶς καταβαλλομένη πορσπάθεια διὰ τὴν δημιουργίαν καὶ τὴν διατήρησιν ἀμοιβαίας κατανοήσεως μεταξὺ ἑνὸς ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ κοινοῦ».

Οἱ Ἀμερικανοὶ θεωρητικοὶ τῶν δημοσίων σχέσεων G. καὶ D. Griswold διδάσκουν, ὅτι «Δημόσιαι Σχέσεις εἶναι ἡ διοικητικὴ λειτουργία, ποὺ σταθμίζει τὰς ἀπόψεις καὶ τὰς τάσεις τοῦ κοινοῦ, ρυθμίζει τὴν πολιτικὴν καὶ τὰς μεθόδους ἑνὸς ἀτόμου ἢ ἑνὸς ὀργανισμοῦ, συμφώνως πρὸς τὰ ἐνδιαφέροντα τῆς κοινῆς γνώμης καὶ

* Νέα Ἐκπαιδευτικὰ Ἰδανικά, σ. 18.

ἐκτελεῖ ἓν πρόγραμμα δράσεως, διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ κοινοῦ».

2. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ θεσμοῦ.

Ὁ θεσμὸς τῶν δημοσίων σχέσεων δὲν εἶναι νέος εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Ἀρχίζει ἀπὸ τότε, ὅπου ἤρχισαν οἱ ἄνθρωποι νὰ ζοῦν ὁμαδικῶς. Ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεώς του εὑρίσκεται εἰς τὰ θεμέλια τῆς κοινωνίας. Ἡ κυριωτέρα ἔκφρασίς του ἀπαντᾶ εἰς ὅ,τι συνηθίσαμεν νὰ καλοῦμεν μὲ τὸν ὅρον «κοινωνικαὶ σχέσεις». Διότι, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶμεν ἢ νὰ τὸ γνωρίζωμεν, ἡ παρουσία μας εἰς ἓν εὐχάριστον ἢ δυσάρεστον γεγονὸς τῆς ζωῆς τοῦ συνανθρώπου μας, αἱ ἐπισκέψεις, τὰς ὁποίας ἀνταλλάσσομεν, ἡ συζήτησις μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντός μας καὶ τόσαι ἄλλαι συνήθεις καθημεριναὶ ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρώπου, κάθε κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἐποχῆς, αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν σκοπὸν ἔχουν καὶ πρὸς ἐκεῖ ἀποβλέπουν: Νὰ δημιουργήσωμεν καλλιτέρας σχέσεις, στενωτέρους δεσμοὺς μὲ τὸ περιβάλλον μας, εἰς τρόπον, ὥστε νὰ παρουσιάσωμεν καὶ νὰ ἐπιβάλωμεν τὴν οἰκογένειάν μας, τὴν προσωπικότητά μας καί, ἐνδεχομένως, ἀργότερον, τὰς ἰδέας καὶ τὰς σκέψεις μας. Διότι εἶναι γνωστόν, ὅτι ὅσον ἡ ἀνάγκη μεγεθύνεται, τόσον ἡ συνεργασία πολλαπλασιάζεται.

Ὁ ἄνθρωπος ἀντελήφθη, ἀπὸ πολὺ ἐνωρίς, ὅτι δὲν δύναται μόνος του νὰ ἐπιτύχῃ ὑλικὰ ὀφέλη καὶ ἀποτελέσματα. Τὸ παλαιὸν καὶ πάντοτε ἐπίκαιρον δόγμα «ἐν τῇ ἑνώσει ἡ ἰσχὺς» εὑρίσκει ἐφαρμογὴν καὶ ἐδῶ, παρηλλαγμένον κάπως: «ἐν τῇ συμπαραστάσει ἡ δύναμις». Καὶ αὐτὴ ἡ συμπαράστασις εἶναι ὁ καρπός, ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ τὸ εὐνοϊκὸν κλῖμα καὶ τὴν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν τῆς κοινῆς γνώμης διὰ μίαν προσπάθειαν, δι' ἓν ἔργον.

Εἰς τὰ παλαιότερα χρόνια, ὅταν ἡ μεγάλη βιομηχανία ἦτο ἀνύπαρκτος, ὅταν αἱ ἐπιχειρήσεις δὲν εἶχον ἁπλωθῆ εἰς ὅλας τὰς περιοχὰς ἑνὸς κράτους, ὅταν οἱ πολλοὶ τοπικοὶ μικρέμποροι ἐξυπηρέτουν μόνον τὴν πελατείαν τῆς στενῆς περιοχῆς των, αἱ δημόσιαι σχέσεις καὶ ἡ διαφήμισις ἐγίνοντο προσωπικῶς ἀπὸ τὸν ἐπιχειρηματίαν. Μὲ περιωρισμένην προοπτικὴν καὶ ἀπόδοσιν ἀνάλογον, φυσικά, μὲ τὸ μέγεθος τῶν ἐργασιῶν του.

Ἡ δημιουργία τῶν βιοτεχνιῶν καὶ ἡ ἐξάπλωσις τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐμπορίου τῆς ἰδίας ἐπιχειρήσεως εἰς περιοχὴν μεγαλυτέραν ἀπὸ μίαν συνοικίαν ἢ μίαν πόλιν εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα, εἰς τὴν ἀρχὴν μὲν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ «τελάλη», κατόπιν δὲ τῶν καταχωρίσεων εἰς τὸν τύπον, τὴν δημιουργίαν τῶν πρακτόρων (πλασιέ), κ. ἄ. συναφῶν ἐκδηλώσεων.

Ἡ βιομηχανία, ἡ κάλυψις ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἐμπορικὴν φίρμαν τοῦ χώρου ὁλοκλήρου τῆς ἐπικρατείας, ἡ ἐξάπλωσις τῶν ἐργασιῶν μιᾶς ἐπιχειρήσεως, ἀκόμη καὶ εἰς χώρας τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡ ἀνάγκη τῆς καταπολεμήσεως τοῦ ἀνταγωνισμοῦ, ἐδημιούργησαν θέμα εὐρείας, μελετημένης καὶ συνεποῦς διαφημιστικῆς προβολῆς καὶ συνεχείας.

Ἀλλὰ ἡ διαφήμισις μόνη (μία ἀγγελία εἰς τὴν ἐφημερίδα, ἓν ραδιοφωνικὸν μήνυμα, μία ἀναγγελία εἰς τὸν κινηματογράφον) δὲν ἦτο ἀρκετή. Ὁ νόμος τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων ζητεῖ κάτι τὸ θερμόν, κάτι, ποὺ νὰ ἀπευθύνεται εἰς τὸν ψυχικὸν κόσμον τοῦ ἀνθρώπου, κάτι, ποὺ νὰ γενᾶ ἐκτίμησιν καὶ ἐμπιστοσύνην. Ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναπτύξεως τῶν σχέσεων μεταξὺ μιᾶς ἐπιχειρήσεως καὶ τοῦ κοινοῦ — καταναλωτῶν καὶ μή— ἡ μέθοδος τῆς ἐπικοινωνίας τῆς ἐπωνύμου ἐπιχειρήσεως μὲ τὸ ἀνώνυμον κοινὸν ἔφεραν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τὴν ἀνάγκην τῶν δημοσίων σχέσεων καὶ τῆς τοποθετήσεώς των ἐπὶ μιᾶς ὀρθολογισμένης πολιτικῆς.

3. Προσόντα καὶ κατάρτισις τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰς δημοσίας σχέσεις.

Αἱ δημόσιαι σχέσεις, ὡς ὁλοκληρωμένος θεσμός, εἶναι δημιούργημα τῶν τελευταίων ἐτῶν. Ἡ ἀνάπτυξίς των ὑπῆρξε τόσον ἁλματώδης, ὥστε θεωρητικῶς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ θεμελιωθοῦν ἀπολύτως. Οἱ θεωρητικοί των εἶναι ὀλιγώτεροι τῶν πρακτικῶν.

Τοῦτο, ἴσως, εἶναι φυσικὸν εἰς ἕνα θεσμόν, ποὺ προέκυψεν ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα. Διότι δὲν πρέπει νὰ διαφεύγῃ τῆς προσοχῆς μας, ὅτι εἰς τὰς δημοσίας σχέσεις ἡ πρᾶξις, τὸ ἐπάγγελμα, προϋπῆρξε τῆς θεωρίας.

Ἴσως αὐτὸ νὰ ἀπετέλεσεν ἓν ἀναμφισβήτητον πλεονέκτημα: Αἱ δημόσιαι σχέσεις στηρίζονται ἐπὶ τῆς πραγματικότητος, ἐξεκίνησαν ἀπὸ ὑπαρκτὰ σημεῖα καὶ τὰ προϊόντα τῆς πείρας των εἶναι ἐκεῖνα, ποὺ μετουσιώθησαν εἰς θεωρητικὰ δόγματα.

Δι' ἕνα θεσμόν, τοῦ ὁποίου τὸ πεδίον δράσεως ἐκτείνεται ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος ἔχει συγκεκριμένους σκοποὺς καὶ ἐπιδιώξεις καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον εἶναι αὐστηρῶς προκαθωρισμένον, ἡ ἑδραίωσις ἐπὶ οὐσιαστικῶν βάσεων καὶ ἐπὶ ἀποδειχθέντων ὡς ὀρθῶν συμπερασμάτων ἀποτελεῖ στοιχεῖον θετικὸν καὶ ἀπαραίτητον διὰ τν ἐπιτυχῆ ἐνάσκησίν του.

Ἡ σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως, συνεχὴς καὶ παράλληλος ἀνάπτυξις τῆς θεωρητικῆς πλευρᾶς, ἡ δημιουργία σχετικῆς βιβλιογραφίας, ἡ ἐκπαίδευσις κ. ἄ. κρίνονται ὡς ἀπολύτως ἀπαραίτητα στοιχεῖα διὰ τὴν κατάρτισιν τῶν νέων στελεχῶν, ἅτινα θὰ ἀποτελέσουν, τρόπον τινά, εἰς τὴν χώραν μας, τὴν δευτέραν γενεὰν τῶν συμβούλων δημοσίων σχέσεων.

Οἱ περισσότεροι τῶν σήμερον ἐργαζομένων ἐν Ἑλλάδι ὡς συμβούλων δημοσίων σχέσεων ἔχουν ἐπιστρατευθῆ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ διεκρίθησαν εἰς ὡρισμένους τομεῖς τῆς κοινωνικῆς δράσεως — ἀνεξαρτήτως τυπικῶν των προσόντων — καὶ οἱ ὁποῖοι διαθέτουν καλὴν θέλησιν, φαντασίαν καὶ ὄρεξιν διὰ δημιουργικὴν ἐργασίαν. Ἂν ἀπέδωσαν τὰ τόσα πολλὰ καὶ μεγάλα, ποὺ πράγματι ἐπετεύχθησαν εἰς ἕνα ἄγνωστον τομέα — ὁ ὁποῖος ἀπευθύνεται εἰς τὰ λεπτότερα σημεῖα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως: τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν — τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν πίστιν των πρὸς τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σημασίαν τοῦ θεσμοῦ, ποὺ «διακονοῦν».

Τὰ ἀμερικανικὰ συγγράμματα περὶ δημοσίων σχέσεων θέτουν ὡς προϋπόθεσιν, διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἄσκησιν τῶν λειτουργιῶν τοῦ θεσμοῦ, μίαν σειρὰν φυσικῶν καὶ ἐπικτήτων προσόντων.

Ὁ ἰδεώδης ἐπαγελματίας τῶν δημοσίων σχέσεων θὰ πρέπει νὰ ἔχῃ ἀνεπτυγμένα τὰ ἀκόλουθα προσόντα:

α' Φ υ σ ι κ ά : Νὰ εἶναι εὐφυής, ἀνοικτόκαρδος, καλοκάγαθος, εὐπροσήγορος, δυναμικός, ὑπομονητικός, ἐχέμυθος.

Ἐπίσης, νὰ διαθέτῃ προσωπικότητα, ἡγετικὰς καὶ διοικητικὰς ἱκανότητας, κοινωνικὴν παράστασιν, νὰ ἔχῃ τάσιν πρὸς ἔρευναν καὶ μελέτην, νὰ διαθέτῃ πνεῦμα συνεργασίας καὶ συναδελφικότητος.

β' Ἐ π ί κ τ η τ α : Νὰ εἶναι πανεπιστήμων καὶ ἐγκυκλοπαιδικῶς μορφωμένος. Νὰ ἔχῃ γνώσεις ἐπὶ οἰκονομικῆς, ψυχολογίας, διοικητικῆς, κοινωνιολογίας, νομικῆς, ἱστορίας, δημοσιογραφίας, διαφημίσεως, δημοσιότητος, καλῶν τεχνῶν, προωθήσεως πωλήσεων κ.ἄ. Νὰ γνωρίζῃ ξένας γλώσσας.

Βεβαίως, εἶναι δύσκολον, ἐὰν ὄχι ἀκατόρθωτον, νὰ εὕρῃ κανεὶς ἕνα σύμβουλον δημοσίων σχέσεων, ποὺ νὰ συγκεντρώνῃ ὅλα αὐτὰ τὰ προσόντα. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐκτὸς πραγματικότητος καί, προπάντων, δὲν εἶναι ἐκτὸς τῶν ἑλληνικῶν δυνατοτήτων, νὰ εὑρεθοῦν ἄνθρωποι, ποὺ νὰ ἔχουν εἰς ὑψηλὸν βαθμὸν ἀνεπτυγμένας τὰς περισσοτέρας ἀπὸ τὰς ἀρετὰς ποὺ ἀνεφέραμεν. Ἐπίσης, ἡ συλλογικὴ ἐργασία βοηθεῖ εἰς τὴν ὑπερπήδησιν τῆς δυσκολίας τῶν ἀπαιτουμένων μεγάλων προσόντων.

Ἐπιπροσθέτως, κάθε ἐργασία χρειάζεται ἀγάπην, ἀφοσίωσιν, φλόγα δημιουργίας, διὰ νὰ ἐκτελεσθῇ εὐσυνειδήτως, πολὺ περισσότερον εἰς τὰς δημοσίας σχέσεις, ποὺ ἀπευθύνονται εἰς τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τῶν ἀνθρώπων, τὰ στοιχεῖα αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐξόχως ἀνεπτυγμένα εἰς ἐκείνους, ποὺ ἀσχολοῦνται εἰς αὐτάς.

Ἐν συμπεράσματι, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἰς ἕνα καίριον καὶ σημαντικὸν διὰ τὴν οἰκονομικὴν ὑπόστασιν τοῦ τόπου τομέα, ὅπως αἱ δημόσιαι σχέσεις, ἀπαιτοῦνται πλήρως κατηρτισμένα στελέχη. Διότι, ἂς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ὁ ρόλος των. ὡς ἐκ τῶν κυριωτέρων παραγόντων τῶν ἐπιχειρήσεων, εἶναι ἰδιαιτέρας σημασίας. Ἐπὶ πλέον δέ, οἱ σύμβουλοι δημοσίων σχέσεων δὲν πρέπει νὰ εἶναι, μόνον, ἰδιαζόντως μορφωμένοι κατὰ τρόπον στατικόν, ἀλλὰ ὀφείλουν συνεχῶς νὰ μελετοῦν καὶ νὰ συμπληρώνουν τὰς γνώσεις των. Διότι αἱ δημόσιαι σχέσεις ἀντιμετωπίζουν καθημερινῶς καὶ νέα προβλήματα, νέας τάσεις, νέα θέματα, ποὺ ζητοῦν λύσιν. Ἡ συνεχής, δηλαδή, ἄσκησις νὰ ἐπικουρῆται ἀπὸ ὁμόρροπον γνῶσιν.

Τέλος, ἀξίζει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ λειτουργὸς τῶν δημοσίων σχέσεων ὀφείλει νὰ ἔχῃ κοινωνικὴν γοητείαν καὶ νὰ πολιτεύεται, ἔχων πάντοτε ὑπ' ὄψιν του, ὅτι ἀσκεῖ δημόσιον λειτούργημα.

4. Αἱ δημόσιαι σχέσεις τῶν δημοσίων ὀργανισμῶν καὶ ὑπηρεσιῶν.

Εἰς ὅσα εἴπομεν διὰ τὰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις, θὰ πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὀλίγα περὶ τῶν δημοσίων τοιούτων, παρ' ὅλον ὅτι τὰ προαναφερθέντα ἰσχύουν — εἰς τὴν σχετικὴν ἀναλογίαν — καὶ ἐδῶ.

Αἱ κρατικαὶ ὑπηρεσίαι, διὰ τῆς πολιτικῆς των τῶν δημοσίων σχέσεων, πρέπει νὰ προσπαθήσουν, μὲ ἐνεργείας οὐσιαστικοῦ περιεχομένου, νὰ φέρουν τὸ κράτος πλησίον τοῦ πολίτου.

Εἰς τὸν δημόσιον τομέα ἐμφανίζεται μία ἀντίθεσις συμφερόντων εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ κράτους καὶ πολίτου. Ὑπάρχει βασικὴ ἔλλειψις κατανοήσεως μεταξὺ διοικούντων καὶ διοικουμένων. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς πολλοὺς λόγους, ἀλλὰ κυρίως, εἰς τὴν ἠθελημένην ἢ ἀθέλητον ἀντιδικίαν μεταξὺ δημοσίου συμφέροντος καὶ ἰδιωτικοῦ. Τὸ κράτος εἶναι προστάτης τῶν «συμφερόντων τοῦ δημοσίου», ἐνῶ ὁ πολίτης φροντίζει νὰ προστατεύσῃ τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ τὰς «ἁρπακτικὰς τάσεις τοῦ κράτους». Ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ἀντιδικίαν θὰ πρέπει αἱ κρατικαὶ ὑπηρεσίαι, διὰ πολιτικῆς δημοσίων σχέσεων, νὰ ἀπαλύνουν καὶ νὰ τὴν μεταβάλουν εἰς πορείαν μὲ κοινὰς κατευθύνσεις καὶ προοπτικάς *.

Συγκεκριμένως αἱ κρατικαὶ ὑπηρεσίαι ὀφείλουν:

1. Νὰ κατανικήσουν τὴν δυσφορίαν τοῦ πολίτου ἔναντι τῶν νέων καὶ ποικίλων παρεμβατικῶν ἐνεργειῶν τοῦ κράτους.

2. Νὰ ἐνημερώσουν τὸν πολίτην διὰ τὰς ὑπηρεσίας, ποὺ δύνανται νὰ τοῦ προσφέρουν οἱ δημόσιοι ὀργανισμοί, καὶ τὴν ὠφέλειαν, ποὺ προκύπτει δι' αὐτὸν ἀπὸ τὴν συνεργασίαν του μὲ τὰς ἀρχάς.

3. Νὰ φέρουν τὸν πολίτην πλησίον τῶν ὑπηρεσιῶν, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἀνάγκην μεσολαβητοῦ καὶ νὰ ἀποδείξουν, ὅτι τὸ κράτος ἐνδιαφέρεται εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν δι' ὅλους τοὺς πολίτας του.

4. Νὰ ἐνημερώσουν καὶ κατατοπίσουν τὸν πολίτην ἐπὶ τῶν διοικητικῶν ὀργάνων καὶ κανόνων καὶ τῶν προβλημάτων των, (λ. χ. διὰ μίαν ἀπαλλοτρίωσιν, μίαν ἐνέργειαν τῆς ἀστυνομίας, μίαν νέαν φορολογίαν).

5. Νὰ ὑπερνικήσουν τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς κοινῆς γνώμης διὰ τὰ δημόσια θέματα.

Ὅπως προκύπτει, ἡ ἐργασία καὶ ἡ προσπάθεια τῶν δημοσίων ὀργανισμῶν καὶ ὑπηρεσιῶν εἰς τὸν τομέα τῶν δημοσίων σχέσεων εἶναι πρωταρχικῆς σημασίας ὄχι,

* Ἤδη ἐν Ἑλλάδι, πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, πολλαὶ κρατικαὶ ὑπηρεσίαι (Γενικὰ Ἐπιτελεῖα Ἐνόπλων Δυνάμεων, Ὑπουργεῖα, Σώματα Ἀσφαλείας, τὰ διάφορα γραφεῖα παραπόνων, ποὺ ἐδημιουργήθησαν), ἔχουν εἰδικὰ τμήματα δημοσίων σχέσεων.

ΤΟ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΙΚΟΝ ΣΩΜΑ

ΜΕΤΡΑ ΠΥΡΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΓΕΝΙΚΩΣ ΚΑΙ ΠΡΟΧΕΙΡΟΙ ΟΔΗΓΙΑΙ

Ὑπὸ τοῦ τ. Διοικητοῦ Α' τοῦ Πυρ. Σώματος κ. **Π. ΖΟΥΚΟΥ**

Τρόποι καὶ μέσα κατασβέσεως.

Ἡ πυροσβεστικὴ τέχνη εἶναι ἁπλῆ καὶ τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσιν. Δηλαδή, τὸ πολύπλοκον καὶ αἱ δυσκολίαι ἀναφαίνονται ὅταν προβαίνῃ τις εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὡς κατωτέρω ἀρχῶν.

Π ρ ο έ λ ε υ σ ι ς τ ο ῦ π υ ρ ό ς. Ἡ φωτιὰ παρουσιάζεται ἐπὶ ὑλικῶν πραγμάτων καὶ προέρχεται ἐκ τυχαίων περιπτώσεων, ἢ ἐξ ἀμελείας, ἢ ἐκ πράξεως ἀτόμου τινὸς ἐπιδιώκοντος ὅπως ἐπιφέρῃ διαφόρους ζημίας διὰ διαφόρους σκοπούς, ὑπότε ἔχομεν ἐμπρησμόν. Εἰς ἁπάσας τὰς περιπτώσεις ἐπέρχονται διάφοροι μεταβολαὶ τῆς μορφῆς τῶν καιομένων ἀντικειμένων, διὰ τῆς ταχείας καύσεως τούτων, μὲ φαινόμενον φωτός.

Τὸ φωτεινὸν τοῦτο φαινόμενον, τὸ ὁποῖον συνοδεύεται ὑπὸ μεγάλης θερμότητος καὶ παρουσιάζεται κατὰ τὴν χημικὴν ἕνωσιν οἱουδήποτε σώματος μετὰ ὀξυγόνου, ὀνομάζομεν «πυρκαϊάν».

Μ ε τ ά δ ο σ ι ς τ ο ῦ π υ ρ ό ς. Ἡ μετάδοσις τοῦ πυρὸς γίνεται κατὰ δύο τρόπους: 1) Διὰ τῆς ἐπαφῆς, καὶ μεταδίδεται ἀπὸ μορίου εἰς μόριον, καὶ 2) διὰ τῆς ἀκτινοβολίας. Ἡ πυρκαϊὰ μεταδίδεται ἀπὸ σώματος εἰς σῶμα διὰ τῆς ἀκτινοβολίας, διὰ μέσου τοῦ διαστήματος αὐτῶν πρὸς πάσας τὰς ἀποστάσεις καὶ πρὸς πάσας τὰς διευθύνσεις. Ἡ ταχύτης, καθ' ἣν μεταδίδεται ἡ θερμότης διὰ τῆς ἀκτινοβολίας, εἶναι ἴση πρὸς τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός.

Κ α τ ά σ β ε σ ι ς. Οἱ χρησιμοποιούμενοι τρόποι διὰ τὴν καταπολέμησιν τοῦ πυρὸς εἶναι κυρίως δύο:

α΄) Διὰ τῆς ψύξεως τῆς καιομένης οὐσίας, ὅταν πρόκειται νὰ κατασβέσωμεν ξυλείαν, ἄνθρακα, σανόν, καπνὸν κλπ., ἥτις ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ ὕδατος. Τοῦτο διὰ τὴν κατάσβεσιν ἐκτοξεύεται ἐν εἴδει βολῆς, καί,

β΄) Διὰ τῆς ἀπομονώσεως τῆς καιομένης οὐσίας ἀπὸ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, ὅταν πρόκειται νὰ κατασβέσωμεν πετρέλαιον, βενζίνην, νάφθην, διαφόρους αἰθέρας κλπ. Ἡ κατάσβεσις αὐτοῦ γίνεται δι' ἀφροῦ, ἄμμου, χώματος, κόπρου, ὑγρῶν σκεπασμάτων κλπ.

Ὁ καλύτερος τρόπος ἐκ τῶν δύο ἀνωτέρω εἶναι ἡ κατάσβεσις διὰ τῆς ψύξεως.

μόνον, διὰ τοὺς ὀργανισμοὺς αὐτοὺς καθ' ἑαυτούς, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον, διὰ τὴν πολιτείαν, ἀκόμη δὲ διὰ τὴν προστασίαν τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν καὶ ἀρχῶν.

Ὁ ἐνημερωμένος πολίτης εἶναι καὶ σχετικῶς ἱκανοποιημένος καὶ ὑποβοηθεῖ τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας εἰς τὸ ἔργον των. Συμμετέχει περισσότερον ἐνεργῶς εἰς τὴν δημοσίαν ζωήν, κατανοεῖ τὰ προβλήματα καὶ τὰς τυχὸν δυσκολίας καὶ γίνεται ἐνσυνείδητος προασπιστὴς τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων καὶ ἀπόψεων.

Ἡ παντελὴς ἔλλειψις προβολῆς τοῦ κρατικοῦ ἔργου, πολιτικὴ ποὺ ἠκολουθεῖτο μέχρι τῶν τελευταίων ἐτῶν, ἐπέφερεν ἐντελῶς ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα. Ὁ πολίτης ἀπεξενώθη ἀπὸ τὰς κρατικὰς ὑπηρεσίας καὶ ἠδιαφόρησε διὰ τὸ κρατικὸν ἔργον. Ἡ ἀδιαφορία του δὲ αὐτὴ ἐξεδηλώθη διὰ τῆς ἀρνήσεως καὶ τῆς ἄνευ ἐλέγχου καὶ ἐξετάσεως κατακρίσεως τοῦ ἔργου τῆς πολιτείας.

Αἱ δημόσιαι ὑπηρεσίαι πρέπει νὰ ἔχουν πάντα ὑπ' ὄψιν των, ὅτι ὁ λόγος καὶ ὁ ἀντίλογος εἶναι τὸ «modus vivendi» τῆς Δημοκρατίας. Μὲ βάσιν αὐτὴν τὴν ἀρχήν, πρέπει νὰ ρυθμίζουν τὴν πολιτικήν των καὶ τὴν συμπεριφορὰν των πρὸς τοὺς πολίτας.

Δ. ΜΑΓΚΛΙΒΕΡΑΣ

Αὕτη ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ ὕδατος εὐκολώτερον, ὡς ὑπάρχοντος τούτου ἐν ἀφθονίᾳ.

Ἄλλος τρόπος κατασβέσεως τοῦ πυρὸς εἶναι ὁ διὰ τῆς ὁμίχλης. Ἡ ἐξ ὁλοκλήρου διάσπασις τοῦ ὕδατος ἐπετεύχθη τελευταίως διὰ τῆς κατασκευῆς ἀντλιῶν ὑψηλῆς πιέσεως καὶ μηχανικῶν αὐλῶν. Ἡ πίεσις τῶν ἀντλιῶν τούτων φθάνουσα τὰς 1.000 λίμπρας (70 περίπου ἀτμοσφαίρας) μετατρέπει τὸ καταθλιβόμενον ὕδωρ εἰς λεπτὰ σταγονίδια (ὁμίχλην), ἥτις ἐρχομένη εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ καιόμενον ἀντικείμενον ἀτμοποιεῖται ἐξ ὁλοκλήρου, ἐπιτυγχάνουσα τὰ καλύτερα δυνατὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ ὁμίχλη παρουσιάζει τὰς ἑξῆς ἰδιότητας:

α΄) Συντελεῖ εἰς τὴν ψῦξιν τῶν καιομένων ἀντικειμένων.

β΄) Δημιουργεῖ ἕνα συνεχὲς ὑδάτινον παραπέτασμα μεταξὺ τοῦ καιομένου ἀντικειμένου καὶ τῆς ἀτμοσφαίρας, τὸ ὁποῖον παρακωλύει οὕτω τὴν τροφοδότησιν τῆς πυρκαϊᾶς διὰ τοῦ ἀναγκαιοῦντος ὀξυγόνου καὶ συντελεῖ εἰς τὴν καταστολήν αὐτῆς.

γ΄) Προστατεύει τὸν πυροσβέστην ἀπὸ τοὺς καπνοὺς καὶ τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν, δημιουργοῦσα ἓν εἶδος ἀσπίδος.

Λόγω τῶν ὡς ἀνωτέρω ἰδιοτήτων της χρησιμοποιεῖται καὶ διὰ τὴν καταπολέμησιν πυρκαϊῶν εὐφλέκτων ὑλῶν, εὑρισκομένων ὅμως εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐνάρξεως, ὁπότε αὗται δὲν θὰ ἔχωσι ἐξαπλωθῆ εἰς μεγάλην ἔκτασιν, καὶ τῶν ἐμπρηστικῶν ἐπίσης βομβῶν. Χρησιμοποιεῖται ἰδιαιτέρως διὰ τὴν καταπολέμησιν πυρκαϊῶν ἀεροσκαφῶν καὶ εἰς τὰ πλοῖα. Διὰ τὰς μεγάλης ἐντάσεως καὶ ἐκτάσεως πυρκαϊὰς τῶν εὐφλέκτων ὑλῶν χρησιμοποιεῖται ὁ ἀφρός.

Ἀρχικὴ ἐνέργεια τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς.

Τὰς ἀκολουθητέας ἐνεργείας ἐν τῷ τόπῳ τῆς πυρκαϊᾶς ἀποτελοῦν ἡ ἀναγνώρισις, ἡ διάσωσις, ἡ ἐγκατάστασις, ἡ προσβολὴ τοῦ πυρὸς καὶ ἡ ἐπαγρύπνησις.

Ὁ ἐπιφορτισμένος, ὅθεν, μὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς περὶ ἧς πρόκειται ἀποστολῆς, πρέπει νὰ δύναται πάντοτε νὰ προσαρμόζῃ ταύτην πρὸς τὰς μεταβολὰς τῆς καταστάσεως, αἵτινες θὰ παρουσιασθῶσιν, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀπομακρύνωνται τῆς γενικῆς κατευθύνσεως, τὴν ὁποίαν ἡ πυροσβεστικὴ τέχνη ἔδωσεν εἰς τὸ ἔργον τῆς κατασβέσεως τῶν πυρκαϊῶν.

Εἰς πᾶσαν πυρκαϊὰν ἐπιβάλλεται πρὸ πάσης ἄλλης ἐνεργείας ἡ ἄμεσος διακοπὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἢ τοῦ φωταερίου ἐκ τοῦ γενικοῦ διακόπτου.

Ἀντικείμενα ὑποκείμενα εἰς καῦσιν.

Εἴδη ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα ὑπόκεινται εἰς καῦσιν ἔχομεν πολλά, ἀναλόγως δὲ τῆς φύσεως τὰ κατατάσσομεν εἰς διαφόρους κατηγορίας. Ἐν προκειμένῳ ἐνδιαφέρει νὰ ἐξετάσωμεν περισσότερον τὰς πυρκαϊὰς εὐφλέκτων ὑλῶν, οἰκοδομῶν, καυσίμων εἰδῶν κλπ.

Πυρκαϊαὶ εὐφλέκτων ὑλῶν. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγεται τὸ πετρέλαιον, τὸ οἰνόπνευμα, ἡ ἀμμωνία, τὸ μονοξείδιον τοῦ ἄνθρακος, ἡ βενζίνη, τὸ ἀεριόφως, ἡ ἀσετυλίνη κλπ.

Αἱ πυρκαϊαὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ρηθεισῶν εὐφλέκτων ὑλῶν εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνοι, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι γίνεται ἡ ἀνάφλεξις ἐκτάκτως καὶ ὑπάρχει κίνδυνος ἐκρήξεως, ἡ κατάσβεσις αὐτῶν δι' ὕδατος δὲν εἶναι εὔκολος, καθ' ὅσον αὕτη δύναται ν' αὐξήσῃ καὶ ἐξαπλώσῃ τὴν πυρκαϊάν. Μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ θὰ χρησιμοποιῆται τὸ ὕδωρ καὶ θὰ ρίπτεται ἐν εἴδει ψιλῆς βροχῆς.

Δι' αὐτοῦ δέον νὰ ἐπιδιώκεται κυρίως ἡ προφύλαξις τῶν πέριξ πρὸς τὰ καιόμενα ἀντικείμενα. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον πρέπει νὰ δίδεται μεγάλη προσοχή.

Ὁ καταλληλότερος τρόπος τῆς κατασβέσεως τῶν πυρκαϊῶν τούτων εἶναι ὁ διὰ τοῦ ἀφροῦ. Ἐὰν ὅμως οὗτος ἐλλείπῃ, πρέπει νὰ καλύπτωνται αἱ καιόμεναι ὕλαι δι' ὑγρῶν σκεπασμάτων, κατὰ προτίμησιν μαλλίνων, ταπήτων, κλινοσκεπασμάτων κλπ., ἄμμου, χώματος κλπ., ἀναλόγως τῶν περιστάσεων.

Διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὴν ἔκρηξιν τῶν ὡς ἄνω εὐφλέκτων ὑλῶν πρέπει ὁ καιό-

μενος ἢ ὁ ἀπειλούμενος χῶρος ν' ἀερίζεται καλύτερον, ἵνα μὴ ἐπιδράσῃ ἐπ' αὐτῶν ἡ θερμότης. Εἰς τοὺς χώρους τῶν εὐφλέκτων ὑλῶν ἐπιτρέπεται ἡ χρῆσις μόνον ἠλεκτρικῶν φανῶν καὶ οὐχὶ γυμνοῦ φωτός, ὡς κηρίων, λαμπῶν πετρελαίου καὶ ἄλλων.

Αἱ ἐκρηκτικαὶ ὕλαι, ὡς π.χ. ἡ πυρῖτις, ἡ δυναμῖτις, νιτρογλυκερίνη κλπ., ἐπὶ μικρᾶς προστριβῆς ἢ προσκρούσεως ὑπόκεινται εἰς ἔκρηξιν. Διὰ νὰ προφυλάσσωνται τὰ εἴδη ταῦτα συνιστᾶται ὅπως μὴ μετακινῶνται ὁπωσδήποτε. Ἐπίσης, ἐξ οὐσιῶν τινῶν καὶ εἰδῶν, ὡς εἶναι ἡ ξυλεία, ὁ χάρτης, ἡ ζάκχαρις, τὰ ἄλευρα, οἱ ἄνθρακες, ὁ βάμβαξ κλπ., ἀποσπᾶται λεπτὴ κόνις, ἥτις ἐνέχει κίνδυνον ἐκρήξεως.

Διὰ τὴν κατάσβεσιν τῶν πυρκαϊῶν τούτων, λόγῳ τοῦ ἐξαιρετικοῦ κινδύνου ἀπαιτεῖται αὐταπάρνησις καὶ θάρρος, ὡς καὶ ἐπέμβασις ὀλίγων μόνον ἀτόμων.

Π υ ρ κ α ϊ α ὶ ο ἰ κ ο δ ο μ ῶ ν : Αὗται διακρίνονται εἰς τοιαύτας ὑπογείων, στεγῶν, σοφιτῶν, ὀροφῶν καὶ καπνοδόχων.

1. Εἰς τὰς πυρκαϊὰς τῶν ὑπογείων πρέπει νὰ δίδεται ἰδιαιτέρα προσοχή, διότι εἶναι δύσκολος ἡ ἀνεύρεσις τῆς ἑστίας τοῦ πυρός. Ἡ εἰσχώρησις εἰς τοὺς χώρους τούτους νὰ γίνεται μὲ μεγάλην προφύλαξιν καὶ μὲ προσωπίδας, λόγῳ τοῦ σχηματιζομένου ἐντὸς αὐτῶν καπνοῦ. Οἱ εἰσχωροῦντες πρέπει νὰ εὑρίσκωνται εἰς διαρκῆ ἐπικοινωνίαν μεταξύ των καὶ μὲ τοὺς ἔξωθεν, χρησιμοποιοῦντες πρὸς τοῦτο σχοινίον ὡς ὁδηγόν.

Τὴν ἑστίαν τοῦ πυρὸς εὑρίσκομεν ἀπὸ διάφορα φαινόμενα, ὡς εἶναι ὁ ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ πυρὸς χαρακτηριστικὸς φωτεινὸς χρωματισμὸς τοῦ καπνοῦ. Ἡ αὔξησις τῆς θερμοκρασίας ἀποδεικνύει τὴν προσέγγισιν πρὸς τὴν ἑστίαν τοῦ πυρός, ὡς καὶ ὁ τριγμὸς καιομένων ἀντικειμένων, ὁ συνοδεύων συνήθως τὴν καῦσιν αὐτῶν.

2. Κατὰ τὴν κατάσβεσιν τῶν πυρκαϊῶν τῶν στεγῶν πρέπει ν' ἀποφεύγεται ἡ μετακίνησις τῶν ἀτόμων ἐπὶ τῶν κεράμων, ἄνωθεν τοῦ καιομένου χώρου, διότι ὑπάρχει κίνδυνος καταρρεύσεως, ἡ δὲ κατάσβεσις νὰ γίνεται ἀπὸ διάφορα σημεῖα, διότι τὸ πῦρ ἐξαπλοῦται μετὰ ταχύτητος.

3. Ἡ κατάσβεσις τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν εἶναι εὔκολος, ἀρκεῖ νὰ δοθῇ ἡ ἀνάλογος προσοχή.

Π υ ρ κ α ϊ α ὶ κ α υ σ ί μ ω ν ε ἰ δ ῶ ν : Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην κατατάσσονται αἱ πυρκαϊαὶ ξυλείας, ἀνθράκων, σανοῦ, καπνοῦ κλπ.

Προληπτικὰ μέτρα.

Κάθε πολίτης πρέπει νὰ γνωρίζῃ λεπτομερῶς τὰ εὐπαθῆ σημεῖα τῆς οἰκίας του ἢ τοῦ κτιρίου τῆς ἐπιχειρήσεώς του καὶ νὰ λαμβάνῃ τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα διὰ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῶν. Προφυλάσσει δὲ καὶ τὰ γειτονικὰ κτίρια ἐκ τῆς μεταδόσεως τοῦ πυρός, λαμβάνων διάφορα μέτρα καὶ προσέχων ἰδίως τὸν κίνδυνον μεταδόσεως τοῦ πυρὸς ἐκ τῶν ξυλίνων θυρῶν καὶ παραθύρων. Προσπαθεῖ ν' ἀποφύγῃ μετάδοσιν πυρκαϊᾶς προκαλουμένης ἀπὸ εὐφλέκτους οὐσίας, ὡς οἰνοπνεύματος, ἐλαίου, βενζίνης, πετρελαίου κλπ. Πᾶσαι αἱ οὐσίαι αὐταὶ πρέπει νὰ μὴν εἶναι ἐκτεθειμέναι οὐδὲ εἰς ἐλαχίστην ποσότητα, διότι ἀναφλέγονται εὐκόλως. Ἐπίσης νὰ δίδεται προσοχή, ὥστε τ' ἀνημμένα σιγάρα νὰ ῥίπτωνται εἰς ἀσφαλὲς μέρος. Εἰς τὰς ἠλεκτρικὰς ἐγκαταστάσεις πρέπει ν' ἀποφεύγωνται ἑνώσεις, ἐκ τῶν ὁποίων προκαλοῦνται πυρκαϊαὶ εἰς τὰ ἠλεκτρικὰ σίδερα, εἰς τὰ καμινέτα, εἰς τὸ φωταέριον, εἰς τὰς καπνοδόχους, εἰς τὰ ὑπόγεια ἔνθα δύναται νὰ ὑπάρχωσι εὔφλεκτα ἀντικείμενα κλπ.

Διὰ τοῦτο, πᾶς ὅστις γνωρίζει τὰ ἀνωτέρω προληπτικὰ μέτρα καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασβέσεως, ὀφείλει νὰ μεταδίδῃ τὰς γνώσεις του ταύτας, ὥστε ὅλοι οἱ πολῖται νὰ δύνανται ν' ἀμυνθοῦν κατὰ τοῦ κινδύνου τούτου. Ἐν ἐσχάτῃ δὲ ἀνάγκῃ νὰ εἰδοποιῆται ἡ Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία, ὅπου ὑπάρχει τοιαύτη. Μέχρι τῆς ἀφίξεως ὅμως τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, πρέπει κάθε ἄτομον νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς γνώσεις του ἵνα μὴ ἐπεκταθῇ ἡ πυρκαϊά, ὅταν δὲ φθάσῃ ἡ Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσίας, νὰ γίνῃ βοηθὸς αὐτῆς.

Σὲ κάθε κτίριον πάσης φύσεως ἐπιχειρήσεως καὶ εἰς κατάλληλον μέρος, νὰ τοποθετῶνται πινακίδες μὲ ὁδηγίες, εἰς τὰς ὁποίας θ' ἀναφέρωνται περιληπτικῶς: 1) Τὰ προληπτικὰ μέτρα, 2) Πῶς θὰ μεταχειρίζωνται τὰ διάφορα κατασβεστικὰ μέσα, 3) Οἱ τρόποι κατασβέσεως τῶν πυρκαϊῶν μὲ τὰ διατιθέμενα μέσα καὶ 4) Ὁ τρόπος εἰδοποιήσεως τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας (ἀριθμοὺς τηλεφώνων), ὅπου ὑπάρχει, ἐν περιπτώσει ἀνάγκης.

Τέλος, τὰ ληπτέα προληπτικὰ μέτρα ἐκ μέρους τῶν πόλεων ἐν γένει, συνοψίζονται εἰς τὸ νὰ μὴ ὑπάρχωσιν οὐδαμοῦ τῆς πόλεως ἐκτεθειμέναι ἀναφλέξιμοι ὕλαι.

Τοῦτο δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς λήψεως τῶν κάτωθι μέτρων, ἤτοι:

1) Διὰ τῆς ἀραιώσεως τῶν κτισμάτων.

2) Διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως εἰς τὰς νέας ἀνεγειρομένας οἰκοδομάς: α) τῶν κεραμοσκεπῶν στεγῶν, β') τῶν ξυλίνων δαπέδων καὶ γ') δι' ἀποφυγῆς τῶν ξυλίνων δαπέδων ὅπου δὲν παρίσταται ἀνάγκη τοιούτων, ὡς π.χ. εἰς τοὺς προθαλάμους, τὰς εἰσόδους, τὰ πλυντήρια, τὰ μαγειρεῖα, τὰ ἐργοστάσια, τὰ καταστήματα, τὰς ἀποθήκας κλπ.

3) Διὰ τῆς ἀφλεκτοποιήσεως τῶν ξυλίνων μερῶν τῶν οἰκοδομῶν.

Πρόχειροι ὁδηγίαι.

Οἱ πολῖται, ἐπίσης, πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει των καὶ τὰς κάτωθι ὁδηγίας διὰ νὰ προλαμβάνωνται αἱ ἐπεκτάσεις τῶν πυρκαϊῶν:

1. Χ ῶ ρ ο ς δ ω μ α τ ί ο υ. Ὅταν ἀναφλεγῇ μέρος τοῦ δαπέδου, σβήνωμεν τὸ σημεῖον τοῦτο δι' ὕδατος, χρησιμοποιοῦντες τὴν χειραντλίαν ἢ τὰς ὑδρίας καὶ κλείομεν τὰ παράθυρα, ἵνα μὴ ὑποβοηθῆται ἡ ἀνάφλεξις ὑπὸ τοῦ ἀνανεουμένου ἀέρος. Κατόπιν καταστρέφομεν πέριξ αὐτοῦ, εἰς σχετικὴν ἀκτῖνα, τὸ δάπεδον, εἰς τρόπον, ὥστε ν' ἀντιληφθῶμεν ὅτι δὲν ὑπάρχει σπινθήρ. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐπιβάλλεται καὶ διὰ τὰ ξύλινα μέρη τῶν παραθύρων καὶ θυρῶν, κουφωμάτων, μεσοτοιχιῶν, ὀροφῶν καὶ στεγῶν.

2. Κ α π ν ο δ ό χ ο ς. Τὰς καπνοδόχους πρέπει νὰ τὰς καθαρίζωμεν τακτικὰ διότι ἐντὸς αὐτῶν συσσωρεύεται, ὡς γνωστόν, αἰθάλη (καπνιά), ἥτις ἀναφλέγεται.

3. Π υ ρ κ α ϊ α ὶ ε ἰ ς χ ώ ρ ο υ ς σ υ γ κ ε ν τ ρ ώ σ ε ω ς. Ἐπὶ τοιούτων πυρκαϊῶν, ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος εἶναι ὁ ἀναπόφευκτος πανικὸς τῶν συγκεντρωθέντων ἢ τῶν θεατῶν ἐπὶ θεάτρου κλπ. Ἐπὶ τοιούτων περιπτώσεων δὲν εἶναι δυνατὸν ἐκ τῶν προτέρων νὰ καθορισθῶσιν οἱ κανόνες τῆς κατασβέσεως.

4. Γ κ α ζ ι έ ρ α ι. Διὰ νὰ ἀποφύγωμεν κάθε κίνδυνον ἐκρήξεως, συνιστῶμεν ὡς καύσιμον ὕλην τὸ πετρέλαιον, ἀντὶ τῆς βενζίνης. Ἐὰν ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ χρησιμοποιῶμεν βενζίνην, πρέπει αὕτη νὰ ρίπτηται εἰς ποσότητα, ὥστε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ μέσου τοῦ δοχείου τοῦ περιλαμβάνοντος τὴν βενζίνην, ὁπότε εἴμεθα ἐν μέρει ἐξησφαλισμένοι. Ἐπίσης, νὰ μεταφέρεται τὸ δοχεῖον, μὲ τὸ ὑπόλοιπον τῆς βενζίνης, μακρὰν τῆς γκαζομηχανῆς.

5. Ἔ ν δ ύ μ α τ α. Ἐὰν γίνῃ ἔναρξις πυρκαϊᾶς εἰς τὰ ἐνδύματα ἀτόμου τινός, πρέπει νὰ γίνῃ ἀμέσως περιτύλιξις αὐτοῦ διὰ μιᾶς κουβέρτας, εἰς τρόπον, ὥστε ν' ἀπομονωθῇ ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀὴρ ἐκ τῶν καιομένων ἐνδυμάτων.

Κατόπιν, τὸ ἄτομον τοῦτο πρέπει νὰ κυλίεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως τὸ τρέξιμον τοῦ ἀτόμου, διότι τότε ἡ ἀνάφλεξις τῶν ἐνδυμάτων προχωρεῖ γοργότερον, τὸ δὲ πῦρ θὰ μεταδοθῇ καὶ εἰς τὰς σάρκας.

6. Θ ε ρ μ ί τ η ν, φωσφόρον, θειϊκὸν νάτριον, σκληρὸν μίγμα πετρελαίου καὶ παραφίνης καὶ ἄλλας οὐσίας καιομένας, τὰς καλύπτομεν διὰ χώματος ἢ ἄμμου, ἀφοῦ τὰς ἀπομακρύνωμεν, ἐὰν τοῦτο εἶναι εὔκολον, ἀπὸ ὕλας καυσίμους. Ἡ δι' ὕδατος κατάσβεσις αὐτῶν δὲν ἐπιτρέπεται, διότι παράγονται ἐκρήξεις.

7. Α ὐ τ ο κ ί ν η τ α, ἀ ε ρ ο π λ ά ν α καὶ β ε ν ζ ι ν ο μ η χ α ν ὰ ς ἐν γένει, ἀναφλεγομένας, ἀφοῦ κλείσωμεν τὴν ἀποθήκην τῆς βενζίνης, διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὴν ἔκρηξιν, τὰ σβήνωμεν μὲ ἀεραφρόν, ὑγρὰ σκεπάσματα, χῶμα, ἄμμον

καὶ δυσηλεκτραγωγοὺς πυροσβεστῆρας. Ἐὰν ὅμως ἡ πυρκαϊὰ ἀπειλῇ νὰ ἐπεκταθῇ εἰς τὸ ξύλινον μέρος, πρέπει νὰ γίνῃ χρῆσις τοῦ ὕδατος.

8. Π λ ο ῦ τ α. Πρὶν ἐπιληφθῶμεν τοῦ ἔργου τῆς κατασβέσεως πρέπει νὰ λάβωμεν ὅλα τὰ μέτρα ἀσφαλείας, ἰδίως ἀπὸ τὰς ἐκρήξεις τῶν λεβήτων. Πρὸς τοῦτο ἀφαιροῦμεν τὴν καύσιμον ὕλην τῶν ἐσχαρῶν καὶ ἐλευθερώνομεν τὸν ὑπάρχοντα ἐντὸς τῶν λεβήτων ἀτμόν.

9. Κ α ύ σ ι μ α ε ἴ δ η. Τοιαῦτα εἴδη εἶναι ὁ σανός, ὁ καπνός, ἡ ξυλεία, οἱ ἄνθρακες κ.ἄ.τ. Πρὸς πρόληψιν πυρκαϊᾶς τῶν εἰδῶν τούτων λαμβάνονται εἰδικὰ μέτρα καὶ ἀποφεύγονται οὕτω αἱ ζημίαι. Εἰς περίπτωσιν δὲ πυρκαϊᾶς, καὶ μετὰ τὴν καταστολὴν ταύτης, πρέπει νὰ γίνεται μετακόμισις τῶν καιομένων ἀντικειμένων καὶ καθ' ἕκαστον κατάσβεσις, ἵνα μὴ ἔχωμεν ἐπανάληψιν ταύτης.

Διασώσεις.

1. Β ο ή θ ε ι α ε ἰ ς π α θ ό ν τ α ς ἀ σ φ υ ξ ί α ν. Εἰς τούτους πρέπει νὰ παρέχωνται αἱ ἑξῆς βοήθειαι: α') Νὰ ἐλευθερώνεται τὸ θῦμα ἐκ τῶν ἐνδυμάτων του, β') Νὰ καθαρίζωνται τὸ στόμα καὶ οἱ ρώθωνες, γ') Νὰ γίνεται τεχνητὴ ἀναπνοὴ ἢ νὰ ἔλκεται ἡ γλῶσσα διὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς ἀναπνοῆς καὶ δ') Νὰ τρίβεται τὸ σῶμα αὐτοῦ, νὰ ῥίπτεται ψυχρὸν ὕδωρ εἰς τὸ πρόσωπόν του, νὰ δίδεται πρὸς εἰσπνοὴν ἀμμωνία ἢ ὄξος καὶ νὰ προκαλῆται ἔμετος δι' ἐρεθισμοῦ τοῦ βάθους τοῦ φάρυγγος διὰ δακτύλου ἢ πτεροῦ.

2. Β ο ή θ ε ι α ε ἰ ς ἄ τ ο μ α κ ι ν δ υ ν ε ύ ο ν τ α ε ἰ ς κ α π ν ο φ ό ρ ο ν χ ῶ ρ ο ν:

Ἡ πρώτη βοήθεια εἰς τὸν κινδυνεύοντα εἶναι ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκ τοῦ καπνοῦ εἰς μέρος ἐλεύθερον τοιούτου. Ἐὰν εὑρίσκεται εἰς ὑψηλὸν μέρος καὶ εἶναι εἰς θέσιν νὰ κατέλθῃ, ἀφίνεται νὰ πράξῃ τοῦτο μόνος, ἄλλως βοηθεῖται. Διὰ τὴν κατάβασιν ἀτόμων νὰ ἀποφεύγηται ἡ χρησιμοποίησις μικρῶν κλιμάκων, βοηθεία ἄλλου, διότι ἂν ἡ κλῖμαξ εἶναι μόνον δι' ἓν ἄτομον, ἀπαιτεῖται ἀρκετὴ πεῖρα πρὸς κατάβασιν διὰ ταύτης.

Ἡ διάσωσις μικρῶν παιδιῶν πρέπει νὰ γίνεται εἴτε διὰ στηρίξεως αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ διασώζοντος, εἴτε διὰ περιτυλίξεως αὐτῶν ἐντὸς σινδόνης τινὸς ἢ σκεπάσματος, δενομένων τῶν τεσσάρων ἄκρων στερεῶς καὶ προσαρμοζομένων εἰς σχοινίον.

3. Δ ι ά σ ω σ ι ς ἠ λ ε κ τ ρ ο π λ ή κ τ ω ν:

Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχή. Ἐὰν τὸ θῦμα εἶναι εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἠλεκτρικῶν ἀγωγῶν, πρέπει ἀμέσως νὰ γίνῃ διακοπὴ τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Κατὰ τὴν προσπάθειάν μας αὐτήν, πρέπει νὰ μετατοπίζωμεν τὸ θῦμα παρὰ νὰ παραμερίζωμεν τὰ καλώδια. Ἐὰν τὸ ρεῦμα εἶναι μεγάλης ἐντάσεως, πρέπει ὁ διασώζων νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ εἰδικὰς ψαλλίδας ἀπὸ καουτσούκ, πρὸς ἀποκοπὴν τοῦ σύρματος, καὶ νὰ φορέσῃ ἐκ καουτσοὺκ ὑποδήματα καὶ χειρόκτια. Ἐὰν ταῦτα ἐλλείπουν, πρέπει νὰ γίνῃ χρῆσις χειροκτίων ἀπὸ χονδρὸν λινὸν ἢ ἀπὸ στεγνὰ ἐντελῶς ὑφάσματα ἀρκετοῦ πάχους, μάλλινα, λινὰ ἢ μεταξωτά.

4. Δ ι ά σ ω σ ι ς θ ύ μ α τ ο ς π ε σ ό ν τ ο ς ε ἰ ς φ ρ έ α ρ:

Ὁ διασώζων πρέπει νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ φρέαρ διὰ κλίμακος ἐκ σχοινίου, ἢ ἁπλῶς διά τινος σχοινίου. Ἐὰν τὸ θῦμα κατεβυθίσθη, πρέπει νὰ ἐρευνηθῇ ὁ βυθὸς τοῦ φρέατος διὰ καμάκων ἢ ἁρπαγίων.

5. Ἐ γ κ α ύ μ α τ α ἀ π ὸ χ η μ ι κ ὰ ς ο ὐ σ ί α ς:

Πρὸς τοῦτο πρέπει ν' ἀφαιρεθῇ ἡ χημικὴ οὐσία ἀπὸ τὰ ἐγκαύματα μὲ κοινὸν ἀπορροφητικὸν χάρτην (στυπόχαρτον) καὶ νὰ ἐπαλειφθῇ ἡ περιοχὴ τοῦ ἐγκαύματος μὲ βαζελίνην, νὰ τεθῇ δὲ ἐπάνω κόνις ἀπὸ ἀνθρακικὴν μαγνησίαν ἢ κόνις ἀπὸ ἴσα μέρη ὑπονιτρικοῦ βισμουθίου καὶ ἀμύλου.

Τὰ ἐγκαύματα γενικῶς τὰ διαιροῦμεν εἰς τρεῖς βαθμούς: Α' βαθμοῦ (ἁπλᾶ ἐγκαύματα), Β' βαθμοῦ (μὲ φλυκταίνας, μικρὲς φοῦσκες γεμᾶτες ὑγρὸ) καὶ Γ' βαθμοῦ (μὲ ἐσχάρας, καταστροφὴ ἱστῶν ἀπὸ τὴν θερμότητα). *ΠΑΝ. ΖΟΥΚΟΣ*

«ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ»

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ 324 τεῦχος)

- **ΜΙΑ ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΑ ΑΠΗΧΗΣΗ**
- **ΤΑ ΧΑΔΙΑ ΠΟΥ ΠΝΙΓΟΥΝ**
- **ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΟ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ κ. ΑΝΤΩΝ. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ**

● Ἡ ἔρευνά μας γιὰ τὸ παιδὶ καὶ τὰ προβλήματά του ἔχει προκαλέσει τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κοινῆς γνώμης σὲ σημεῖο πολὺ ἐνθαρρυντικό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο βγαίνουν πολὺ ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα. Κι' ἕνα πρῶτο ἀξιόλογο συμπέρασμα εἶναι ὅτι τὸν κίνδυνο ἄρχισαν νὰ τὸν ἀντιλαμβάνωνται πάρα πολλοὶ γονεῖς καὶ εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν ἀναλόγως.

Ἡ μάχη ἄρχισε νὰ δίνεται. Νὰ δίνεται πρῶτα ἀπὸ τὸ σπίτι. Εἶναι μιὰ μάχη ποὺ δὲν φαίνεται, μ ποὺ μερικὲς ἐνδιαφέρουσες πτυχές της ξετυλίγονται ἐμπρὸς μας, στὰ γράμματα ποὺ παίρνουμε... Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ θὰ δημοσιεύσουμε μὲ πρώτη εὐκαιρία, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.

Οἱ γονεῖς, λοιπόν, παίρνουν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον θέση, ὀρθώνουν τὸ ἠθικό τους ἀνάστημα, καταστρώνουν σχέδια γιὰ νὰ προφυλάξουν τὸ παιδί τους ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποὺ διαγράφει αὐτὴ ἡ στήλη, ἐπίμονα, συνεχῶς, χωρὶς φόβο, ἀλλὰ καὶ χωρὶς πάθος.

Τὸ κακὸ ἀνάγνωσμα, τὸ νοσηρὸ κινηματογραφικὸ ἔργο, οἱ ὕποπτες συναναστροφές, οἱ ἐξωσχολικὲς δραστηριότητες τοῦ παιδιοῦ, ἀπασχολοῦν ζωηρὰ αὐτοὺς τοὺς γονεῖς.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι θαυμάσια. Εἶναι καλὰ σημάδια.. Εἶναι παρήγορα ἀγγέλματα... Μά, καμμιὰ φορὰ ὁ κίνδυνος δὲν βρίσκεται στὸ δρόμο, στὸ σχολεῖο, στὸν κινηματογράφο, στὸ βιβλίο... Καμμιὰ φορὰ ὁ κίνδυνος βρίσκεται μέσα στὸ ἴδιο τὸ σπίτι, μὲ χίλιες δυὸ μορφές... Νά ἕνας κίνδυνος φοβερός, ποὺ ἴσως νὰ μὴν τὸν ὑποπτευώμαστε κἄν.

● Εἶναι τὸ ἀπαράδεκτο, τὸ δουλικό, τὸ ὑπερβολικὸ «χάδι» τῶν μικρῶν παιδιῶν... Ἂν τὸ παραστρατημένο παιδὶ δημιουργῆ τεράστια κοινωνικὰ προβλήματα, τὸ κακομαθημένο παιδὶ δημιουργεῖ ἕνα μόνιμο, σκοτεινό, τρομακτικὸ πλαίσιο μέσα στὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ εὐδοκιμήση κάθε κοινωνικὴ ἀσθένεια...

Κάποιος Γάλλος ποινικολόγος, σ' ἕνα πρόσφατο Συνέδριο Ἀνηλίκων, ἀκούγοντας ἕνα συνάδελφό του νὰ μνημονεύη στατιστικὲς παραστρατημένων παιδιῶν, τὸν διέκοψε ἀπότομα λέγοντας: «Μὴ μοῦ μετρᾶτε τὰ παραστρατημένα παιδιά... Αὐτὰ τὰ ξέρω, καί, ἐπὶ τέλους, ἔχουν περιέλθει στὴ δικαιοδοσία μας... Ἂν θέλετε νὰ μιλήσουμε σοβαρὰ καὶ ὑπεύθυνα γιὰ τὴν παιδικὴ ἐγκληματικότητα, μ ε τ ρ ῆ σ τ ε μου τὰ κ α κ ο μ α θ η μ έ ν α παιδιὰ ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο, ποὺ δὲν τὰ ξέρω καὶ ποὺ ἄλλοι ρυθμίζουν τὶς τύχες των... Ἐκεῖ, κύριοι, βρίσκεται ὁ μεγαλύτερος κ ί ν δ υ ν ο ς...».

Πόσο δίκιο εἶχε!!!

Τὸ κακομαθημένο παιδί, ποὺ δὲν τοῦ χαλᾶμε ποτὲ τὸ χατήρι, ποὺ κάνει κόλαση τὴ ζωὴ τῆς οἰκογενείας του, ποὺ ὅλοι σπεύδουν νὰ ἱκανοποιήσουν τὶς παράλογες ἀπαιτήσεις του... Εἶναι ἕνα μικρό, καχεκτικὸ δενδράκι ποὺ γέρνει πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ μεγαλώνει στραβά, καθὼς τὸ ρημάζει ἡ ἐγκληματικὴ ἀδυναμία τῶν γονέων του.

Βάζει ὁ πατέρας τὸ κλειδὶ τοῦ σπιτιοῦ του στὴν πόρτα τὸ μεσημέρι, καί, καθὼς

γυρνᾶ κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειά του, τὸν πνίγει ἡ ἀγωνία: «Θὰ βρῆ ξύπνιο τὸν κανακάρη του; Θὰ ἔχη φάει; Θὰ ἔχη διαβάσει; Γιατί, διαφορετικά, ἀλλοίμονο... Θ' ἀρχίση ἕνα τυραννικὸ μαρτύριο, ποὺ ὅσοι δὲν τὸ ἔζησαν δὲν μποροῦν νὰ τὸ μαντέψουν... Θὰ παρακαλέση, θὰ φωνάξη, θὰ συγχυσθῆ, καὶ τελικὰ θὰ γίνη τὸ θέλημα τοῦ μικροῦ σατράπη, ποὺ κάθε μέρα κάνει ἀφόρητη τὴν ζωὴ τῶν γύρω του.... Ὁ μικρὸς ἔχει πάντα δίκιο... Ὅλοι οἱ ἄλλοι φταῖνε ἐκτὸς ἀπὸ αὐτόν... Δὲν πρέπει ὁ μικρὸς νὰ στενοχωρεθῆ, δὲν πρέπει νὰ κουραστῆ, δὲν πρέπει νὰ κλάψη... Γιὰ νὰ φάη, πρέπει νὰ πέσουνε ὅλοι νὰ τὸν προσκυνήσουν.. Γιὰ νὰ παίξη, πρέπει ὅλοι νὰ κάνουνε τὸν καραγκιόζη... Γιὰ νὰ κοιμηθῆ, πρέπει νὰ τοῦ ἀραδειάσουν ἕνα σωρὸ ὑποσχέσεις... Γιὰ νὰ πλυθῆ, πρέπει νὰ κηρυχθῆ σὲ κατάσταση πολεμικῆς ἑτοιμότητος ὁλόκληρη ἡ γειτονιά... Τί φοβερὸ μαρτύριο...

Καὶ δὲν φθάνει μόνο αὐτό... Ἀλλά, ἐτοῦτα τὰ ἀπαράδεκτα καὶ ἐπικίνδυνα καμώματά του τὰ διηγούμεθα ὕστερα μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ καμάρι... Τὰ βρίσκουμε χαριτωμένα... Καὶ δός του φιλιὰ καὶ χάδια καὶ ἐπαίνους γιὰ τὸν κακομαθημένο κανακάρη μας...

Ἀλήθεια, αὐτὸ τὸ κακομαθημένο παιδί, τί θὰ γίνη ὅταν μεγαλώση; Πῶς θ' ἀντικρύζη τοὺς συνανθρώπους του; Πῶς θ' ἀντιμετωπίζη τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς; Ποῦ θὰ βρῆ τὶς δυνάμεις γιὰ ν' ἀγωνισθῆ στὸν τραχὺ καὶ ἀδυσώπητο ἀγῶνα τῆς διοπάλης;

Ἐμεῖς, μὲ τὰ χάδια μας, μὲ τὴν ἀνοχή μας, μὲ τὴν τυφλὴ ὑποταγή μας στὸ μικρὸ σατράπη μας, δημιουργοῦμε ἕνα αὐριανὸ κοινωνικὸ παράσιτο καὶ σπρώχνουμε τὸ παιδὶ ποὺ λέμε πὼς ἀγαπᾶμε στὸ κοινωνικὸ ναυάγιο...

Ἀγάπη ποὺ σκοτώνει... Χάδια ποὺ πνίγουν... Φιλιὰ ποὺ δηλητηριάζουν... Ἐπαινοι ποὺ ἀποχαυνώνουν...

Ὅπου δὲν πίπτει λόγος πίπτει ράβδος, ἔλεγε ἡ παληὰ Παιδαγωγική... Μά, ἦταν παληὰ καὶ τὴν ἀλλάξαμε, ὅπως τόσα ἄλλα πράγματα... Τώρα δὲν πίπτει ράβδος... Πίπτομεν ἐμεῖς μὲ δουλικότητα καὶ προσκυνοῦμε τὸ μικρὸ Ἀφέντη μας, ποὺ αὔριο θὰ μᾶς ραβδίση ἐκεῖνος μὲ τὴ φόρα ποὺ ἔχει πάρει...

Εἶναι καλὰ ὅλα αὐτά; Τὰ ἐγκρίνετε, φίλοι γονεῖς; Δὲν σᾶς μελαγχολεῖ αὐτὴ ἡ εἰκόνα;

Λοιπόν, δὲν θὰ δώσουμε κι' αὐτὴ τὴ μάχη, τὴ μάχη τοῦ σπιτιοῦ;

Πρέπει... Εἶναι ἀνάγκη... Δὲν πρόκειται νὰ πάθη τίποτε ὁ μικρὸς ἂν κλάψη λιγάκι, ἂν ταπεινωθῆ, ἂν ὑποταχθῆ στὸ θέλημα τῶν μεγαλυτέρων.. Ἴσα - ἴσα, θὰ πάρη πολύτιμα μαθήματα γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ τό... περιμένει...

Ἂς ξαναγυρίσουμε στὰ παληά... Ὄχι σὰν ραβδοῦχοι βέβαια... Μά, σὰν παιδαγωγοί...

Ἂς ξαναγυρίσουμε στὰ παληά... Μ' αὐτὰ μεγαλουργήσαμε... Σ' αὐτὰ χρεωστᾶμε τὴ δόξα μας.

Καὶ ὁ λόγος χρειάζεται... Ἀλλὰ καὶ ἡ Ράβδος (μὲ κεφαλαῖο Ρῶ) εἶναι κι' αὐτὴ χρήσιμη. Γιὰ τὸ καλὸ τῶν παιδιῶν μας καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία μας...

***

Ἂς ἔρθουμε τώρα στὴν τακτική μας συνέντευξη μὲ τοὺς εἰδικούς.

Σήμερα θὰ δημοσιεύσουμε τὶς γνῶμες ἑνὸς διακεκριμένου ἐπιστήμονος τῆς χώρας μας, τοῦ κ. Ἀντωνίου Ταβουλάρη...

Ὁ κ. Ταβουλάρης γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα καὶ ἔλαβε πτυχίο τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ

Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἐπίσης ἐσπούδασε Δημόσιο Δίκαιο στὸ Πανεπιστήμιο τῶν Παρισίων. Σὲ νεαρωτάτη ἡλικία διωρίσθηκε στὴ Γραμματεία τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ὅπου προήχθη σὲ Εἰσηγητή, σὲ Πάρεδρο καὶ ἐν συνεχεία σὲ Σύμβουλο Ἐπικρατείας.

Ὁ κ. Ταβουλάρης εἶναι ἐπίσης Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Χ.Α.Ν. καὶ διετέλεσε Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τοῦ Σ.Ε.Γ.Α.Σ., εἶναι δὲ μέλος πλείστων ὀργανώσεων, συλλόγων, σωματείων καὶ ἐπιτροπῶν.

Ὁ κ. Ταβουλάρης ἔχει συγγράψει καὶ πολλὰ καὶ ἐνδιαφέροντα συγγράμματα, ὅπως π.χ. γιὰ τὸν «Φιλοσοφικὸν καὶ Ἱστορικὸν Ὑλισμόν», «Δοκίμιον εἰς Ἀρχεῖον Κοιν. Ἐπιστημῶν Καλλιτσουνάκη». Ἐπίσης ἔγραψε διάφορες μελέτες στὸ περιοδικὸ «ΕΡΓΑΣΙΑ» καὶ σὲ πλεῖστα ὅσα νομικὰ περιοδικά.

Εἶναι ἐπίσης Πρόεδρος Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς «Φορολογικῆς Δικαιοσύνης».

Ὁ κ. Ταβουλάρης ἔχει τιμηθῆ μὲ τὸν χρυσοῦν σταυρὸν τοῦ Γεωργίου Α΄ καὶ τὸν Ταξιάρχην τοῦ Φοίνικος.

Ὁ κ. Ταβουλάρης πρόθυμα καὶ εὐγενέστατα θέλησε νὰ βοηθήση τὴν προσπάθειά μας αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἐπήνεσε ἐνθουσιωδῶς.

Δημοσιεύουμε τὴν ἐδιαφέρουσα αὐτὴ συνέντευξη στὶς ἑπόμενες γραμμές, ὅπως μετεδόθη ἀπὸ τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας.

ΕΡ.: Κύριε Ταβουλάρη, σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν βοήθειά σας, καὶ σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς πῆτε πῶς βλέπετε αὐτὴν τὴν προσπάθεια τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων;

ΑΠ.: Ἀφοῦ εὐχαριστήσω θερμῶς τοὺς ἁρμοδίους διὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐζητήθη ἡ γνώμη μου ἐπὶ τοῦ προβλήματος τοῦ παιδιοῦ, ἂς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ διατυπώσω τὴν σκέψιν, κατ' ἀρχήν, ὅτι τὸ πρόβλημα αὐτὸ δὲν τίθεται ὑπὸ ὀξεῖαν μορφὴν μόνον σήμερα, διότι πάντοτε, σὲ ὅλες τὶς κοινωνίες καὶ σὲ ὅλες τῆς ἐποχές, τὸ πρόβλημα αὐτὸ ὑπῆρχε καὶ ἀπησχόλει τὸ Κοινωνικὸν σύνολον.

ΕΡ.: Τὰ σημερινὰ παιδιὰ παρουσιάζουν — κατὰ τὴ γνώμη σας — κάποια κοινωνικὴ ἰδιομορφία;

ΑΠ.: Θὰ διατυπώσω τὴν γνώμην, μὲ φόβο νὰ θεωρηθῆ ἡ γνώμη μου αὐτή, τουλάχιστον, ὡς παράδοξος, ὅτι τὰ σημερινὰ παιδιά, εἰς τὸ σύνολό τους, οὔτε καλλίτερα εἶναι, οὔτε χειρότερα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς ἀμέσου προηγούμενης, καὶ ἴσως καὶ τῶν ἄλλων περασμένων γενεῶν. Θὰ ἔλεγα δὲ ὅτι ἴσως τὰ σημερινὰ παιδιὰ εἶναι καλλίτερα. Ἂς μὴ παρασυρώμεθα ἀπὸ μερικὲς δεκάδες ἀσχημονούντων καὶ τεντυμπουζόντων ἀλητῶν στὸ Κολωνάκι — καλῶν οἰκογενειῶν! ἢ εἰς τὴν Φωκίωνος Νέγρη, καὶ ἂς θυμηθοῦμε τὶς δεκάδες χιλιάδες παιδιῶν ποὺ μοχθοῦν κάθε χρόνο καὶ συνωστίζονται εἰς τὶς πύλες τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἱδρυμάτων, ἢ ποὺ ἐργάζονται στὰ ἐργοστάσια καὶ στοὺς ἀγρούς. Θὰ πρέπει ἴσως νὰ θυμίσω, γιατὶ συνήθως οἱ μεγαλύτεροι ξεχνᾶμε πολὺ γρήγορα τὰ δικά μας, τὴν ἐποχὴν ποὺ εἴμαστε καὶ μεῖς παιδιά. Τότε ἡ Ἀθήνα ἀπετελεῖτο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ μικροαστικὲς συνοικίες, στὶς ὁποίες ἐπιζοῦσαν τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τοῦ «Κουτσαβακισμοῦ», μὲ τὸν «Μάγκα», τύπο θρασύδειλο, κεντρικὸ πρόσωπο τῆς συνοικίας, καὶ τοὺς πετροπολέμους μεταξὺ συνοικιῶν — τί εὐγενικὸ ἀλήθεια σπὸρ — ἐν πλήρει δράσει. Τὰ ἀθλήματα καὶ οἱ ἀθλοπαιδιὲς ἦταν σχεδὸν ἄγνωστα τότε, δύο Γυμναστήρια ὅλα - ὅλα, διασκεδάσεις ἄλλες ἀπὸ λίγο ἄθλιο κινηματογράφο, καὶ διὰ τοὺς μεγαλυτέρους ἡ κοντσίνα καὶ τὸ μπιλιάρδο, δὲν ὑπῆρχαν. Αὐτὴ νομίζω εἶναι ἡ ἀληθινὴ εἰκόνα τοῦ παρελθόντος, καὶ ἂς μὴ τὴν ὡραιοποιοῦμε.

Σήμερα δέβαια, τίποτα ἀπὸ αὐτὰ δὲν συμβαίνει. Ἡ Ἀθήνα, ὅπως καὶ οἱ μεγάλες πόλεις, μὲ τὴν καινούργιαν τους δομήν, δημιουργοῦν ἄλλο κλῖμα διαπαιδαγωγήσεως καὶ ἀναπτύξεως τῶν παιδιῶν. Γειτονιές, ὅπως τὶς περιέγραψα παρά-πάνω, δὲν ὑπάρχουν πιά. Τὰ παιδιὰ ζοῦνε καὶ κινοῦνται σ' ἕναν ἀφάνταστα εὐρύτερον περιβάλλον, πολὺ πιὸ ἐξελιγμένο ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ ἀπὸ κεῖνο ποὺ ζούσαμε ἐμεῖς. Τὰ σημερινὰ παιδιὰ ἔχουνε πολλὰ «μέσα» στὴν διάθεσί τους διὰ τὴν καλλιέργειά τους καὶ τὴν διασκέδασίν τους. Τὸ ραδιόφωνο, τὰ σπόρ, περισσότεροι ἀγωνιστικοὶ χῶροι, ὁ σημερινὸς κινηματογράφος, ἡ παιδικὴ φιλολογία, καὶ κυρίως τὸ ἀναμφίβολα πιὸ ἀνεπτυγμένο οἰκογενειακὸν καὶ κοινωνικὸν περιβάλλον, συντελοῦν εἰς τὸ νὰ διαφέρῃ οὐσιωδῶς τὸ σημερινὸ παιδὶ ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς περασμένης γενεᾶς.

Συνέπεια αὐτοῦ εἶναι ὅτι τὰ παιδιὰ σήμερα ὡριμάζουν ἐνωρίτερα, ἔχουν πιὸ ἔντονο τὸ αἴσθημα τῆς εὐθύνης ἀπέναντι στὴν οἰκογένειά τους καὶ στὴν Κοινωνία, καὶ τὸ αἴσθημα τῆς πρωτοβουλίας. Ὅλα αὐτά, δέβαια, ἐμᾶς τοὺς μεγαλυτέρους μᾶς ξενίζουν καὶ τοὺς καταλογίζουμε συχνὰ σκληρότητα καὶ αὐθάδεια. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερο παράπονο τῶν σημερινῶν γονέων. Πρέπει δμως νὰ καταλάβουμε ὅτι ἂν ὑπάρχουν ἐλαττώματα, σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν πρέπει νὰ θεωροῦμε ὑπεύθυνα γι' αὐτὰ τὰ παιδιά μας. Ἐμεῖς οἱ ἴδιοι φταῖμε, ποὺ τὰ τελευταῖα χρόνια, κάνουμε ἕνα ἢ δύο μόνον παιδιὰ καὶ τὰ μεγαλώνουμε μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα θερμοκηπίου, ἀπὸ τὴν στοργή μας, κάνοντάς τα ὑστερικὰ καὶ ἐγωιστικά. Τὸ ὡραῖον εἶναι ὅτι ὅταν μεγαλώσουν κάπως, τὰ ἐμπιστευόμαστε, μὲ τὸν σημερινὸν ρυθμὸν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, σὲ τελείως ἀκατάλληλα πρόσωπα, γιαγιάδες ἢ ὑπηρέτριες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀπομακρύνωνται τὰ παιδιὰ αἰσθηματικὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι θεωρῶ αὐτονόητον ὅτι ἂν ὑπάρχουν ἐλαττώματα στὰ παιδιὰ κύριοι ὑπεύθυνοι πρέπει νὰ θεωροῦνται οἱ γονεῖς τους.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ ξεκαθαρίσω ὅτι οἱ παραπάνω σκέψεις ἀναφέρονται στὰ συνηθισμένα παιδιὰ καὶ ὄχι στὰ ἀνώμαλα καὶ στὰ ρέποντα πρὸς τὸ ἔγκλημα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἁρμόδιοι εἶναι ὁ εἰδικευμένος ψυχίατρος ἢ ὁ εἰδικὸς δικαστὴς καὶ ὄχι οἱ δάσκαλοι καὶ οἱ γονεῖς.

Νομίζω ὅτι μὲ ὅσα εἶπα ἕως τώρα ἔδωσα μίαν ἀπάντησιν εἰς τὰ ὑπ' ἀριθμ. ἕνα ἕως τέσσαρα ἐρωτήματα».

ΕΡ.: Τί ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνο, κ. Ταβουλάρη, ποὺ πρέπει νὰ ἀνησυχῇ τὸ Κράτος καὶ τοὺς γονεῖς;

ΑΠ.: Δὲν νομίζω ὅτι ἡ πραγματικότης στὴν Χώρα μας, δικαιολογεῖ ἰδιαίτερες ἀνησυχίες γιὰ τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν συμπεριφορὰν τῶν παιδιῶν. Εὐχαρίστως διάβασα στὶς ἐφημερίδες πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅτι ἐλάχιστα παιδιὰ εἶχαν κατέβει στὸ Ἀεροδρόμιο γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν αὐτὸν τὸν θλιβερὸ Τζώνη Χολλυνταίη, ἐν ἀντιθέσει μὲ ὅ,τι γίνεται ἀλλοῦ».

ΑΠ.: Τί θὰ εἴχατε νὰ μᾶς πῆτε, κ. Ταβουλάρη, γιὰ τὰ σημερινὰ μέσα ψυχαγωγίας τῶν παιδιῶν;

ΑΠ.: Τὰ σημερινὰ μέσα ψυχαγωγίας τοῦ παιδιοῦ; Ἄφθονα, ὅπως εἶπα, ἐν σχέσει μὲ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ καὶ πολλὲς φορὲς ἀνεύθυνα καὶ ἀκατάλληλα. Στῆς μικρῆς ἡλικίας παιδιὰ σερβίρονται τὰ διάφορα ἀνόητα, ἀμερικανικῆς συνήθως προελεύσεως, «κόμικς», στὶς μεγαλύτερες δὲ ἡλικίες οἱ διάφοροι ὑπεράνθρωποι καὶ ὑπερδιάβολοι ἥρωες, σκοτεινοὶ συνήθως καὶ κτηνώδεις, ἀποθέωσι τῆς βλακείας καὶ τῆς βίας. Ἀλλὰ τὸ φαινόμενον δὲν εἶναι καὶ ἐντελῶς νέον, γιατὶ θυμᾶμαι ὅτι καὶ στὴν ἐποχή μας εἴχαμε τὸν Νὰτ Πίγκερτον καὶ Σέρλοκ Χόλμς. Στὸν τομέα, λοιπόν, αὐτόν, νομίζω ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ἐπέμβῃ τὸ Κράτος καὶ νὰ πριμοδοτήσῃ κλασσικὲς παιδικὲς ἐκδόσεις, τοῦ Ντίκενς, τοῦ Ἰουλίου Βέρν, καὶ ἄλλων πιὸ σύγχρονων συγγραφέων, ἂν ὑπάρχουνε τέτοιοι. Ἐπίσης, νομίζω ὅτι πρέπει ν' ἀσκῆται προληπτικὴ καὶ συστηματικὴ παρακολούθησι τῶν προβαλλομένων φίλμς, γιατὶ ἔχω τὴν γνώμην ὅτι ὁ σχετικὸς ἔλεγχος ἀσκεῖται λίαν πλημμελῶς. Καὶ ἂς μὴ ποῦνε ὅτι ὁ Τύπος καὶ ὁ

Κινηματογράφος εἶναι ἐλεύθεροι συνταγματικῶς, διότι δὲν νομίζω ὅτι ὁ συνταγματικὸς νομοθέτης, καθιερῶν τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς λογοκρισίας καὶ τοῦ προληπτικοῦ ἐλέγχου, ἐννοῦσε ν' ἀφήση τὸ πεδίον ἐλεύθερον εἰς τοὺς ἀνευθύνους καὶ κακοήθεις.

Αὐστηρὰ παρακολούθησι, λοιπόν, καὶ ἐφαρμογὴ τῶν κειμένων προστατευτικῶν τῆς παιδικῆς ἡλικίας διατάξεων, μὲ βαρύτατες κυρώσεις. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν μουσικήν, θὰ μποροῦσα νὰ παρατηρήσω ὅτι δυστυχῶς οἱ δόκιμοι συνθέτες μας, οὐδέποτε ἀπησχολήθησαν σοβαρὰ μὲ αὐτὸ τὸ εἶδος ποὺ λέγεται παιδικὴ μουσική».

ΕΡ.: Ἀπὸ πότε, κ. Ταβουλάρη, πρέπει ν' ἀπασχολῆ σοβαρὰ τὸ πρόβλημα τοῦ παιδιοῦ τοὺς γονεῖς;

ΑΠ.: Ὅσο νωρίτερα, μακάρι κι' ἀπὸ τὴν κούνια, τόσο τὸ καλλίτερο.

ΕΡ.: Τί ἐπίδρασι, κ. Ταβουλάρη, μποροῦσε ν' ἀσκήση στὴν μόρφωσι τοῦ παιδιοῦ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Ἀστυνομία;

ΑΠ.: Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ λεχθῆ ὅτι ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας, πράγματι θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι μεγάλος, ἂν ὁμως μποροῦσε ἡ Ἐκκλησία, ὄχι νὰ ἐκμοντερνισθῆ, ὄχι νὰ ἐκσυγχρονισθῆ, δημιουργώντας κατὰ ἐνορίας παιδικὲς κοινότητες, στὶς ὁποῖες θὰ καλλιεργῆται πρὸ πάντων τὸ αἴσθημα τῆς ἠθικῆς ὑπεροχῆς τοῦ παιδιοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης. Βέβαια ὅλα αὐτὰ προϋποθέτουν κλῆρον ὑψηλῆς μορφωτικῆς στάθμης καὶ ἐξαιρετικὰ καλλιεργημένον.— Ἡ Ἀστυνομία ἐξ ἄλλου μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ βοηθήση, δημιουργώντας μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ παιδιοῦ ἕνα κλίμα ἀμοιβαίας ἀγάπης, θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ.

Ὑπενθυμίζω τὸ παράδειγμα τῶν «Μπόμπυ» τοῦ Λονδίνου, δηλαδὴ τῶν ἀστυφυλάκων, ποὺ μὲ τὸν τρόπο τους, τὸ θυμόσοφο ὕφος τους καὶ τὴν προθυμία τους, εἶναι σὲ ὅλους, καὶ ἰδίως στὰ παιδιά, ἀγαπητοί. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ χρειάζεται εἰδικὴ μόρφωσι σχετικὰ μὲ τὴν ψυχολογία τοῦ παιδιοῦ καὶ τὰ προβλήματά του».

ΕΡ.: Τί ἔχετε νὰ μᾶς πῆτε γιὰ τὴν προστασία τῶν Ἀνηλίκων στὴ χώρα μας;

ΑΠ.: Τί νὰ πῶ γιὰ τὴν προστασία ἀνηλίκων στὴ χώρα μας; Σχεδὸν ἀνύπαρκτη. Ὑπάρχει βέβαια νομοθεσία ποὺ ἀπαγορεύει τὴν ἐργασία ἀνηλίκων, ποὺ οὔτε τηρεῖται, οὔτε μποροῦσε νὰ τηρῆται. Στὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης κάτι γίνεται μὲ τὰ Παιδικὰ Δικαστήρια. Ἂς μὴ γίνεται ὅμως λόγος γιὰ τὰ Ἀναμορφωτήρια, καὶ κυρίως γιὰ τὸ Ἀναμορφωτήριον θηλέων, τὸ ὁποῖον ὅπως τουλάχιστον προκύπτει ἀπὸ ὡρισμένα δημοσιεύματα, μόνον Ἀναμορφωτήριον δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ. Ὑπάρχει ἐπίσης καὶ ὁ θεσμὸς τῶν Κοινωνικῶν Λειτουργῶν. Εἶναι μιὰ καλὴ ἀρχὴ καὶ νομίζω ὅτι πολλὰ μπορεῖ ν' ἀποδώση ἐὰν λάβη εὐρύτερη ἐφαρμογήν. Μένουν, ὅμως, πάρα πολλὰ ἀκόμη νὰ γίνουν. Βρεφοκομικοὶ σταθμοί, γιὰ τὶς ἐργαζόμενες μητέρες, κυρίως στὶς μεγάλες πόλεις. Συστηματοποίησις τῶν παιδικῶν ἐξοχῶν. Χορήγησις συσσιτίου στὰ σχολεῖα τῆς ὑπαίθρου καὶ κυρίως στὶς ὀρεινὲς περιοχές. Ὑποχρεωτικὸς ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμός, ἀπὸ μικρὴ ἡλικία, στὰ σχολεῖα, κλπ. ...

ΕΡ.— Μὲ ποιά συμπεράσματα, κ. Ταβουλάρη, θὰ θέλατε νὰ κλείσουμε τὴ σημερινὴ συζήτηση;

ΑΠ.— Τὸ τελικόν, λοιπόν, συμπέρασμα, ποὺ βγαίνει ἀπὸ ὅλα αὐτά, νομίζω ὅτι μπορεῖ νὰ συνοψισθῆ: α) ὅτι τὰ σημερινὰ παιδιὰ δὲν εἶναι καθόλου χειρότερα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς περασμένης γενεᾶς καὶ β) ὅτι τὸ Κράτος, ἡ Κοινωνία καὶ οἱ γονεῖς, δὲν ἔκαμαν ἀκόμη στὸν τομέα αὐτὸν τὸ καθῆκον ποὺ τοὺς ἐπιβάλλει ἡ σημερινὴ πραγματικότης γιὰ τὴν ἀγωγὴν τῶν παιδιῶν.

Αὐτὰ μᾶς εἶπεν ὁ κ. Ταβουλάρης. Καὶ νοιώθουμε τὴν ὑποχρέωση νὰ τὸν εὐχαριστήσωμε θερμὰ γιὰ τὴν εὐγενική του συνπαράσταση στὸν ἀγῶνα αὐτὸ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ποὺ ἀποβλέπει στὴ σωτηρία τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος.

Τὸ σοφά του λόγια ἀποτελοῦν γιὰ μᾶς πηγὴ ὡραίων ἐμπνεύσεων.

(Συνεχίζεται)

ΑΡΧΑΙΟΚΑΠΗΛΕΙΑ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Σ. ΑΝΤΩΝΑΚΟΥ**

Μιὰ μέρα, τότε ποὺ τὸ ἔθνος ἐστέναζε ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ Ἀσιάτη, τότε, μέσα στὴ δυστυχία του, ἀνελέητα κούρσεψαν οἱ «πολιτισμένοι» τῆς ἐποχῆς, τὰ προγονικά του κειμήλια. Ἦλθαν ἐδῶ, γνώρισαν τὴν πατρίδα τοῦ ὡραίου, φωτίστηκαν ἀπὸ τὸ φῶς της, χόρτασαν ἀπὸ τὴ σοφία της, ἀλλ' ὅμως, ξεχνώντας τὴν εὐεργεσία, πῆραν μαζί τους ὅ,τι μπόρεσαν, ὅσα μπόρεσαν ἀπομεινάρια τῆς χαμένης δόξας τοῦ ἑλληνικοῦ μεγαλείου.

Ὁ Λόρδος Ἔλγιν, πρῶτος ἄπονος σκληρὸς πειρατής, ἀνέβηκε στὴν Ἀκρόπολη, θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν ὀμορφιά, δυθίστηκε μέσα στὸ κάλλος, ὅμως ὅλα αὐτὰ ἀλλοίμονο δὲν ἐστάθηκαν ἀρκετὰ νὰ τὸν σταματήσουν ἀπὸ τὸ ἀνόσιο ἔργο του. Ἀφοῦ πλήρωσε στὸν Κατακτητή, ἅπλωσε τὸ χέρι του τὸ βέβηλο, πάνω στὰ ἱερὰ μάρμαρα. Τὰ ἀετώματα τοῦ Παρθενώνα, οἱ μετόπες καὶ ἄλλα ἀριστουργήματα ποὺ σμίλεψε τὸ θεῖο χέρι τοῦ Φειδία, πῆραν τὸ δρόμο τῆς ξενητιᾶς. Καὶ μαζί τους καὶ ἡ Κόρη τοῦ Ἐρεχθείου χωρισμένη ἀπὸ τὶς ἀδελφές της, κι' ἐκείνη φυλακίστηκε σὲ κάποια ὑγρὴ αἴθουσα τοῦ παγεροῦ βορρᾶ. Λένε, πὼς οἱ ἄλλες ἔκλαψαν γιὰ τὸ χαμὸ τῆς ἀδελφῆς τους κι' αὐτὸ ἀνάγκασε τὸ Φρούραχο τῆς Ἀκροπόλεως, νὰ μὴ ἐπιτρέψη στὸν Ἔλγῖνο τὸ μαζικὸ ξεσηκωμὸ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς τέχνης. Ἔκλαψαν τότε οἱ Καρυάτιδες. Ἔκλαψαν μαζὶ καὶ οἱ ραγιάδες. Ὅμως, τὸ κλάμα τους δὲν τὸ ἄκουσε κανείς. Τὸ κλάμα τους σκορπιόταν στὰ πέρατα τῆς σκλαβωμένης πατρίδος, χανόταν στὰ βουνὰ καὶ στὶς θάλασσες, ἔπεφτε σὰν μολύβι στὶς σκλαβωμένες ψυχές ! Μοῖρα ἦταν τοῦ γένους μας νὰ ξεγυμνωθῆ ἀπὸ τοὺς θεούς του ! Τὰ βάζα, τὰ χρυσά, τὰ φιλντισένια καὶ ἀργυρὰ κομψοτεχνήματα, οἱ πάπυροι, τὰ πανώρια, τὰ ἀσύγκριτα ἀγάλματα, οἱ ἐπιγραφὲς ποὺ τραγουδᾶνε τοὺς θεούς, ποὺ μιλοῦν γιὰ δόξες καὶ μεγαλεῖα, ὅλα αὐτὰ μένουν ἐκεῖ στὰ μουσεῖα τοῦ ὑγροῦ βορρᾶ, πονεμένοι Ὀδυσσεῖς, νοσταλγοὶ τῆς μακρινῆς πατρίδος. Καὶ οἱ «φίλοι» μας, ὅλοι οἱ μεγάλοι τῆς γῆς ξέρουν μόνο νὰ μελετοῦν, νὰ διδάσκωνται ἀπὸ τοὺς ἄψυχους σκλάβους, ὅμως ἀλλοίμονο, τοὺς ἀρνοῦνται τὸ νόστο, τὸ γυρισμὸ στὴ γαλανή τους γενέτειρα.

Φυλακισμένοι θεοί !!!... Ἐσεῖς ποὺ ζῆτε στὸ Λονδῖνο καὶ στὸ Μόναχο, στὴ Ρωσία καὶ τὴν Ἀμερική, στὴ Ρώμη καὶ τὴ Σκανδιναβία, σπᾶστε ἐπὶ τέλους τὰ δεσμά σας κι' ἐλᾶτε στὸν Ὄλυμπο, τὴν πρώτη σας κατοικία. Ὑπάρχουν ἀκόμα πιστοὶ γιὰ νὰ σᾶς κάνουν θυσίες !

Ἂν ὅμως οἱ ξένοι πῆραν μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο τὰ ἐξαίσια ἔργα τῶν προγόνων μας γιατὶ δὲν εἶχαν κάτι δικό τους νὰ παρουσιάσουν κι' ἂν καταδικάζουμε τὴν πράξη τους σὰν ἔγκλημα κατὰ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ὅμως ἂς μὴ ἀπατώμεθα, εἴμαστε πρῶτα ἐμεῖς ὑπόλογοι καὶ ὑπεύθυνοι γιὰ τὸν ξεσηκωμὸ τῶν ἀρχαιολογικῶν θησαυρῶν μας. Σήμερα, ποὺ εἴμαστε κράτος, ἐλεύθερο, τώρα ποὺ δὲν μπορεῖ ὁ Ἀσιάτης νὰ πουλᾶ ἢ νὰ δωρίζη κατὰ βούλησιν τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσιά μας, τώρα ἐμεῖς οἱ ἴδιοι γινόμαστε ἀρχαιοκάπηλοι. Ὑπάρχουν ἀνάμεσά μας πλῆθος ἀσυνείδητοι, προδότες τῆς πατρίδος, ἀδίστακτοι ἔμποροι ποὺ γιὰ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο χρηματικὸ ποσό, φυγαδεύουν τὴν προγονική μας κληρονομία. Εἶναι χειρότεροι καὶ ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους τοῦ λευκοῦ θανάτου. Περισσότερο ἀδίστακτοι καὶ ἀπὸ τοὺς πλέον ἐπικινδύνους κακοποιούς. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὅσο κι' ἂν δὲν τὸ θέλουμε, οἱ ἀρχαιοκάπηλοι θὰ ὑπάρχουν πάντα. Εἴτε δικοί μας, εἴτε ξένοι, θὰ βρίσκουν τὸν τρόπο νὰ φυγαδεύσουν τοὺς προγονικοὺς θησαυρούς μας καὶ νὰ τοὺς στέλνουν γιὰ νὰ κοσμήσουν ἕνα ξένο μουσεῖο ἢ μιὰ μεγάλη συλλογή. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας. Τὸ κράτος μὲ ὅλες τὶς ὑπηρεσίες του, τὰ

σχολεῖα, ἡ Ἐκκλησία, οἱ ἁπλοὶ ἄνθρωποι, ὅλοι, καθένας μὲ τὸν τρόπο του, ἂς γίνουμε διῶκτες τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀρχαιοκαπηλείας. Αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος ποὺ ἐξευτελίζει τὸ ὡραιότερο ἀνθρώπινο δημιούργημα. Τὸν ἑλληνικὸ κλασσικὸ πολιτισμό.

Ἐμεῖς ἐδῶ, θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸν ρόλο ποὺ πρέπει νὰ παίξη ἡ Ἀστυνομία, γιὰ τὴν πρόληψη καὶ τὴν καταστολὴ τῆς ἀρχαιοκαπηλείας. Ἡ Ἀστυνομία, εἶναι ἡ κυριωτέρα ὑπηρεσία, ἡ ὁποία πρέπει νὰ συνειδητοποιήση τὴν ἀποστολή της στὸν τομέα αὐτό, διότι τὸ κακὸ παραέγινε τώρα τελευταῖα μὲ τὶς ὀργανωμένες σπεῖρες ἀρχαιοκαπήλων. Ἡ Ἀστυνομία, ἂν ἐργασθῆ καταλλήλως, θὰ μπορέση νὰ περιορίση τὸ ἔγκλημα καὶ νὰ κερδίση τὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔθνους. Πρέπει ὅμως νὰ ἀντικρύση τὸ θέμα ὅπως παρουσιάζεται σήμερα, ποὺ οἱ ἀρχαιοκάπηλοι διαθέτουν ἄπειρα μέσα ἀνιχνεύσεως καὶ ἐξαγωγῆς ἐν συνεχείᾳ τῶν ἀρχαιοτήτων. Πρέπει νὰ ληφθοῦν ὁρισμένα ριζικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα μποροῦν κατὰ ἕνα μεγάλο ποσοστὸ νὰ μετριάσουν τὸ συνεχῶς ἐξελισσόμενο ἔγκλημα. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι νομίζουμε τὰ ἀκόλουθα :

Α) Ἡ δημιουργία εἰδικῆς ἀστυνομικῆς ὁμάδος, ὑπαγομένης εἰς τὴν Υ.Γ.Α. Ἡ ὁμὰς αὐτή, θὰ εἶναι ἐπιφορτισμένη μὲ τὴ δίωξη τῆς ἀρχαιοκαπηλείας καὶ μόνον. Τῆς ὁμάδος αὐτῆς, θὰ προΐσταται κατώτερος ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος θὰ πρέπει νὰ εἶναι γνώστης τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης. Οἱ κατώτεροι ὑπάλληλοι τῆς ὁμάδος θὰ πρέπει νὰ ἔχουν ὁρισμένα προσόντα, τὰ ὁποῖα θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν τὴν καλυτέρα ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντός των. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εἶναι τὰ ἀκόλουθα :

1) Νὰ μποροῦν νὰ διακρίνουν τὰ γνήσια ἀρχαῖα ἀντικείμενα ἀπὸ τὰ ἀντίγραφα. Πολλὲς φορὲς οἱ ἀρχαιοκάπηλοι ἐξάγουν γνήσια εὑρήματα, τὰ ὁποῖα ἀναμειγνύουν μὲ πλαστά. Τὰ ἀντίγραφα ὑποβάλλονται σὲ ὁρισμένες ἐπεξεργασίες μὲ τὶς ὁποῖες παίρνουν πραγματικὴ ὄψη ἀρχαίου. Τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἕνα ἀντίγραφο γίνεται «ἀρχαῖο» εἶναι τὸ βάπτισμα σὲ διάφορα ὑγρά. Αὐτὸ ἰσχύει κυρίως γιὰ τὰ χάλκινα, ἢ ἡ ταφὴ μέσα στὸ χῶμα γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα. Ἐν συνεχείᾳ τὰ ἀντικείμενα φθείρονται μὲ τέχνη καὶ ἀκολούθως γίνεται ἡ συγκόλλησή των μὲ μιὰ εἰδικὴ κόλλα. Πρέπει ἐδῶ νὰ σημειωθῆ, ὅτι πολλοὶ τεχνῖται εἶναι ἀπαράμιλλοι στὴν ἀντιγραφὴ τῶν ἔργων τῆς τέχνης. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶναι οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὸν πηλὸ καὶ τὴ ζωγραφική. Ὁ πηλός, εἶναι τὸ πιὸ φθηνὸ ὅσο καὶ τὸ πιὸ εὔκολο ὑλικό, γιὰ τὴν κατασκευὴ ἀντιγράφων. Μὲ τὸν πηλὸ κατασκευάζονται εἰδώλια καὶ ἀγγεῖα ὅλων τῶν ρυθμῶν ἀπὸ τὰ πρῶτα Κυκλαδικὰ μέχρι τὰ Ρωμαϊκά. Ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, εἶναι δύσκολο νὰ ξεχωρίση κανεὶς τὰ γνήσια ἀπὸ τὰ ἀντίγραφα. Πάντως ὅμως, ὑπάρχουν μερικοὶ πρακτικοὶ τρόποι, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ δὲν εἶναι πάντα ἀσφαλεῖς, ὅμως μποροῦν νὰ βοηθήσουν ἀρκετὰ γιὰ νὰ διαπιστωθῆ ἂν ἕνα ἀντικείμενο εἶναι γνήσιο ἢ πλαστό. Μερικοὶ ἀπ' αὐτούς, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι, οἱ ὁποῖοι ἀφοροῦν τὰ πήλινα :

α) Ἂν ἐξετάσουμε τὰ διάφορα σπασίματα τοῦ ἀντικειμένου θὰ ἰδοῦμε, ὅτι στὰ γνήσια τὸ χρῶμα εἶναι κεραμιδὶ σκοτωμένο, «πολυκαιρισμένο» θὰ ἔλεγε κανείς, ἐνῶ στὰ ἀντίγραφα τὸ χρῶμα τοῦ σπασίματος εἶναι ζωηρὸ κεραμιδί, ὅσο κι' ἂν καταβάλλεται προσπάθεια νὰ ἀλλοιωθῆ διὰ τῆς ταφῆς τῶν ἀντικειμένων στὸ χῶμα.

β) Ἂν προσπαθήσωμε νὰ ἀποσπάσωμε τὴν εἰδικὴ κόλλα μὲ τὴν ὁποία συγκολλῶνται τὰ σπασμένα πήλινα, θὰ ἰδοῦμε, ὅτι ἀποσπᾶται μὲ μεγαλύτερη εὐκολία στὰ ἀρχαῖα καὶ μὲ μικρότερη στὰ ἀντίγραφα.

γ) Τὸ βερνίκι, τὸ χρῶμα δηλαδὴ μὲ τὸ ὁποῖο εἶναι χρωματισμένα τὰ γνήσια, ἀποσπᾶται εἰς πλακίδια ἐκ τοῦ κυρίου σώματος. Τὸ ἀντίθετο συμβαίνει μὲ τὰ ἀντίγραφα, ὅπου τὸ χρῶμα ἀποκολλᾶται ὡς χρωματιστὴ σκόνη. Ἀκόμα, πρέπει νὰ παρατηρήσωμε ἐδῶ, ὅτι διαφορετικὴ εἶναι ἡ ὄψη τοῦ χρώματος ἀπὸ ἀπόψεως στιλπνότητος. Εἰς τὰ γνήσια, τὸ χρῶμα, λόγω τῆς πολυκαιρίας, παρουσιάζει ἀνωμαλίες, ἐνῶ τοῦτο δὲν συμβαίνει εἰς τὰ ἀντίγραφα.

δ) Ἕνας ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ διακρίνωμε τὰ γνήσια πήλινα ἀπὸ τὰ πλαστά, εἶναι νὰ τὰ ἐμβαπτίσωμε στὸ νερό. Στὰ ἀντίγραφα θὰ παρατηρήσωμε, ὄχι ὅμως πάντοτε, τὸ χαρακτηριστικὸ «ἀνάβρασμα» ποὺ παρατηροῦμε στὸν ψημένο πηλό.

ε) Διάφορος εἶναι ἐπίσης ὁ ἦχος, τὸν ὁποῖον ἐκπέμπει τὸ γνήσιο ἀπὸ ἐκεῖνον τοῦ ἀντιγράφου. Ὁ τρόπος αὐτός, δὲν εἶναι βεβαίως καὶ τόσον ἀσφαλής, μπορεῖ ὅμως νὰ βοηθήσῃ ἀρκετὰ τὸν πεπειραμένο ἀνιχνευτή.

στ) Συνήθεις εἶναι οἱ περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες οἱ μὴ εἰδικοὶ ἀντιγραφεῖς ἀναμειγνύουν διαφόρους μεταξύ των ρυθμοὺς ἀγγείων π.χ. στὸν Λακωνικὸ Ἀρύβαλλο ποὺ εἶναι ἐντελῶς ἁπλὸς καὶ διακοσμημένος μὲ ἁπλᾶ σχέδια, τοποθετοῦν διάκοσμο ποὺ συναντᾶται στὸν Κορινθιακὸ Ἀρύβαλλο τῆς ἰδίας περιόδου.

ζ) Ἀκόμα, ἕνας τρόπος γιὰ νὰ διακρίνωμε τὰ ἀρχαῖα ἀπὸ τὰ ἀντίγραφα, εἶναι ὅτι στὰ γνήσια παρατηρεῖται πολλάκις τὸ χαρακτηριστικὸ «πουρί», τὸ ὁποῖο δὲν καθαρίζεται πολλὲς φορὲς οὔτε μὲ τὰ τελευταῖα χημικὰ μέσα. Τέλος, πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι ἐνῶ στὰ γνήσια ἔργα τῆς ἀρχαίας τέχνης, τὰ πήλινα ἐν προκειμένῳ, συναντοῦμε μιὰ χαρακτηριστικὴ ἀδεξιότητα τοῦ καλλιτέχνη στὴν χρησιμοποίηση τοῦ πινέλου, μιὰ ἀδεξιότητα γεμάτη ἀπὸ ἀφέλεια καὶ χάρη, ἀντιθέτως στὰ ἀντίγραφα βλέπουμε ἕνα πρώτης τάξεως ἀντιγραφέα, ποὺ διαθέτει τὰ μέσα καὶ τὴν πεῖρα γιὰ νὰ ἀπομιμεῖται τέλεια τὸν ἀρχαῖο καλλιτέχνη.

Τὰ χάλκινα παρουσιάζουν μεγαλύτερες δυσχέρειες στὴν ἀναγνώρισή τους. Ἀπαιτεῖται ἐν προκειμένῳ μεγάλη πεῖρα καὶ πολλὲς φορὲς ἐργαστήριο.

Ἡ κατασκευὴ μαρμαρίνων ἀντιγράφων εἶναι σπανία. Συνήθως γίνεται χρήση τῆς λεγομένης «μαρμαρόσκονης». Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, δημιουργοῦνται ὡραιότατα ἀντίγραφα, τῶν ὁποίων ὅμως εἶναι ἐμφανὴς ἡ προέλευση καὶ γιὰ τὸν πλέον ἀδαῆ.

Αὐτοὶ εἶναι μερικοὶ τρόποι, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ δὲν εἶναι πάντοτε ἀσφαλεῖς, πάντως εἶναι ἀρκετὰ εὔκολοι γιὰ μιὰ πρώτη πρόχειρη διάκριση. Καὶ ἡ ἱκανότης γιὰ διαχωρισμὸ τῶν πλαστῶν ἀπὸ τὰ γνήσια εἶναι, ὅπως εἴπαμε καὶ πάρα πάνω, μιὰ ἀπὸ τὶς ἀπαραίτητες γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς εἰδικῆς ὁμάδος διώξεως τῆς ἀρχαιοκαπηλείας.

2) Ἕνα δεύτερο προσὸν τῶν ἀστυνομικῶν τῆς ἀνωτέρω ὁμάδος, εἶναι ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζουν τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα κατὰ περιόδους προτιμῶνται ὑπὸ τῶν ἀρχαιοκαπήλων καὶ τὰ ὁποῖα ἀκριβοπληρώνονται στὸ διεθνὲς ἐμπόριο ἀρχαιοτήτων. Ἔτσι π.χ. ὑπῆρξε μία περίοδος, κατὰ τὴν ὁποία οἱ μεγάλοι συλλογεῖς τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀγόραζαν, ἀντὶ παντὸς τιμήματος, τὶς περίφημες «Ταναγραῖες». Ἄλλοτε προτιμῶντο οἱ ἀμφορεῖς, σήμερον δέ, οἱ Βυζαντινὲς εἰκόνες, ἔπειτα ἀπὸ τὶς μελέτες τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων χάρις στὶς ὁποῖες ὁ κόσμος εἶδε μὲ νέο πρῖσμα τὸ Ἑλληνικὸ Βυζάντιο. Πάντως ὅμως, πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι οἱ ἀρχαιότητες ὅλων τῶν ἐποχῶν εἶναι εὐπρόσδεκτες στὸ ἐμπόριο, ἀνεξαρτήτως τοῦ ρεύματος τῆς μόδας ποὺ ἐπικρατεῖ.

3) Ἀκόμα, ἕνα προσὸν τῶν ἀστυνομικῶν τῆς ὡς ἄνω ὁμάδος εἶναι ἡ γνώση μιᾶς τουλάχιστον ξένης γλώσσης καὶ κατὰ προτίμηση Ἀγγλικῆς, Γαλλικῆς ἢ Γερμανικῆς. Πρέπει νὰ προστεθῇ ἀκόμη, ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοί, θὰ πρέπει νὰ ἔχουν προϋπηρετήσει στὴν Τουριστικὴ Ἀστυνομία καὶ ἐν γένει νὰ διαθέτουν ἅπαντα τὰ προσόντα τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Ἀσφαλείας.

Β) Ἕνα δεύτερο μέτρο, τὸ ὁποῖο θὰ συμβάλη στὴν μείωση τῆς ἀρχαιοκαπηλείας, εἶναι ὁ ἀπαραίτητος, συνεχὴς καὶ αὐστηρὸς ἔλεγχος τῶν καταστημάτων τῶν πωλούντων ἀρχαῖα. Καὶ ἐν προκειμένῳ, ἀπαιτεῖται πεῖρα καὶ εἰδικότης περὶ τὸ θέμα, διότι οἱ ἔμποροι ἀρχαιοτήτων, οἱ ὁποῖοι ἀσκοῦν τὸ ἐπάγγελμα ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ ξεγελοῦν τὴν Ἀστυνομία, ἀκόμα δὲ καὶ τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονες. Τὰ καταστήματα ἐμπορίας ἀρχαίων καθίστανται κατὰ κα-

νόνα κέντρα διεξαγωγῆς ἀρχαιοκαπηλείας, δυνάμενα νὰ καμουφλάρωνται ὑπὸ τὴν νόμιμον ὕπαρξίν των. Οἱ κατάλογοι πολλῶν ἐκ τῶν καταστημάτων αὐτῶν, τηροῦνται ὄχι ὅπως προβλέπει ὁ νόμος. Πολλάκις, ἐντὸς τῶν ἀνωτέρω καταστημάτων κρύπτονται παρανόμως ἀρχαῖα τῶν ὁποίων ἀπαγορεύεται ἡ ἐμπορία. Καταστήματα πωλήσεως ἀρχαιοτήτων, ὑπάρχουν σήμερον στὴν Ἀθήνα, Θεσσαλονίκη καὶ Ἡράκλειο Κρήτης.

Γ) Ἕνα τρίτο ἔργο τῆς Ἀστυνομίας διὰ τὴν δίωξη τῆς ἀρχαιοκαπηλείας, εἶναι ἡ ἀδιάκοπος παρακολούθηση τῶν ὑπόπτων ἐπαρχιωτῶν. Πολλοί, εὑρίσκοντες ἀρχαῖα εἰς τοὺς ἀγρούς, εἴτε τυχαίως εἴτε διὰ παρανόμων ἀνασκαφῶν, μεταφέρουν ταῦτα στὴν Ἀθήνα γιὰ πώληση. Τὰ ὑπὸ τῶν χωρικῶν φερόμενα γιὰ πώληση ἀντικείμενα εἶναι συνήθως μικροῦ μεγέθους καὶ εὐκόλου μεταφορᾶς, ὡς π.χ. εἰδώλια, μικρὰ ἀγγεῖα, μικρὰ μαρμάρινα ἀγάλματα, χάλκινα ἀντικείμενα κ.λ.π.

Στὴν κατηγορία αὐτή, ἀνήκουν οἱ χωρικοί, οἱ ὁποῖοι τυχαίως εὑρίσκουν ἀρχαῖα, ἢ ἐνεργοῦν προχείρους ἀνασκαφὰς ὡθούμενοι ἐξ ἐνδείξεως ὁποιασδήποτε περὶ ὑπάρξεως ἀρχαιοτήτων. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἂν δὲν εἶναι οἱ πλέον ἐπικίνδυνοι, ὅμως εἶναι οἱ πολυαριθμότεροι, διότι καθημερινῶς κατὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς ἀνακαλύπτεται τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ἀρχαῖο, τὸ ὁποῖο ἄλλοτε μπορεῖ νὰ εἶναι ἀσήμαντο εὕρημα, ἄλλοτε ὅμως ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονοῦμε, ὅτι τὰ περισσότερα εὑρήματα τὰ ὁποῖα σήμερον κοσμοῦν τὰ μουσεῖα τοῦ πολιτισμένου κόσμου, προέρχονται ἀπὸ τυχαῖες ἀνακαλύψεις. Μποροῦμε ὅμως νὰ ποῦμε, ὅτι ἡ κατάληλλη διαφώτιση καὶ ἡ παρὰ τοῦ Κράτους ἀμοιβὴ τῶν τυχαίως ἀνακαλυπτόντων ἀρχαιότητας, θὰ θεραπεύση σχεδὸν παντελῶς τὴν ὑφισταμένη κατάσταση. Ἂν ὅμως, ὅπως εἴπαμε ἀνωτέρω, οἱ ἐκ περιστάσεως ἀρχαιοκάπηλοι, οἱ χωρικοὶ δηλαδή, δύνανται εὐκόλως νὰ ἀντιμετωπισθοῦν, ἀντιθέτως οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐνεργοῦντες παρανόμους ἀνασκαφάς, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνοι καὶ ἀποτελοῦν ἀληθινὴ πληγὴ γιὰ τοὺς ἀρχαιολογικοὺς θησαυρούς μας. Συνήθως ἀποτελοῦν ὁλοκλήρους σπείρας μὲ ἄφθονα τεχνικὰ μέσα καὶ ἐμπειρικὰς γνώσεις ἀρχαιολογίας. Πολλὲς φορές, οἱ σπεῖρες αὐτὲς ἔρχονται σὲ σύγκρουση ἐνόπλως καὶ μὲ τὰς ἀρχάς, ὡς συνέβη πρὸ καιροῦ εἰς τὴν Θεσσαλίαν.

Μετέρχονται ποικίλους τρόπους, γιὰ τὸν ἐντοπισμὸ τῶν ἀρχαιοτήτων καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν διενέργεια ἀνασκαφῶν. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς τρόπους αὐτούς, εἶναι οἱ κατωτέρω :

1) Ἀροτριοῦν μὲ μεγάλο τρακτὲρ καὶ εἰς μέγα βάθος ὑπόπτους ἀγρούς. Ἐὰν ὑπάρχουν ἐρείπια, τάφοι, κ.λ.π. τὸ ὑνὶ ἢ ἀποκαλύπτει ταῦτα, ἀνασύρον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἢ σύρεται ἐπ' αὐτῶν δημιουργοῦν ἕνα χαρακτηριστικὸ θόρυβο ἐκ τῆς τριβῆς τοῦ μετάλλου ἐπὶ κεράμων, λίθων κ.ἄ. σκληρῶν ἀντικειμένων. Βεβαίως ὁ τρόπος αὐτός, δὲν εἶναι προσιτὸς γιὰ ἀγροκτήματα τὰ ὁποῖα, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των, ἔχουν ὑποστῆ προσχώσεις. Εἶναι ὅμως πολὺ ἀποτελεσματικὸς γιὰ ἐδάφη ἐπικλινῆ εἰς τὰ ὁποῖα, λόγω τῆς διαβρώσεως τῶν ὑδάτων, τὸ χῶμα εἶναι λιγοστό. Δεδομένου δέ, ὅτι γιὰ πολλοὺς λόγους οἱ ἀρχαῖες πόλεις ἐκτίζοντο συνήθως ἐπὶ λόφων ἢ τουλάχιστον ἐπικλινῶν ἐδαφῶν, καταφαίνεται πόσον διευκολύνεται τὸ ἀνόσιο ἔργο τῶν ἀρχαιοκαπήλων.

2) Ἕνας ἄλλος τρόπος, τὸν ὁποῖο χρησιμοποιοῦν οἱ ἀρχαιοκάπηλοι γιὰ τὴν ἀνακάλυψη ἀρχαιοτήτων ὑπὸ τὸ ἔδαφος, εἶναι διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως λεπτῆς σιδηρᾶς ράβδου (λοστοῦ). Κατὰ τὸν χειμώνα καὶ τὴν ἄνοιξη, ὅταν τὸ ἔδαφος εἶναι μαλακό, κτυποῦν μὲ τὴν ράβδο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ εἰς διάφορα σημεῖα. Κατ' αὐτὸν τὸν τόπον, διερευνῶνται μεγάλες ἐκτάσεις, βεβαίως εἰς μακρὸν χρόνον. Ἡ σιδηρᾶ ράβδος, φθάνει πολλάκις καὶ σὲ βάθος μέχρις ἑνὸς μέτρου, ἀναλόγως τοῦ ἐδάφους. Ἐὰν συναντήσῃ λίθους, τοῦβλα ἢ κεράμους, ἐρευνᾶται προσεκτικώτερα ὁ γύρω χῶρος καὶ διὰ πολλῶν κτυπημάτων ἐντοπίζεται τὸ «θῦμα» τῶν ἀρχαιοκαπήλων. Ὁ

τρόπος αὐτός, εἶναι πολὺ ἀποδοτικός, ἰδίως ἂν ἀνακαλυφθῆ νεκροταφεῖο, ὅτε τὰ εὑρήματα εἶναι καὶ εὔκολα καὶ πάρα πολὺ πλούσια. Ἐν προκειμένω οἱ ἀρχαιοκάπηλοι διευκολύνονται τὰ μέγιστα, λόγω τοῦ χαρακτηριστικοῦ ἤχου, τὸν ὁποῖο προκαλεῖ ἡ σιδηρᾶ ράβδος ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ τάφου, λόγω τοῦ ὑπάρχοντος κενοῦ. Κατὰ τὸν αὐτὸ τρόπο οἱ ἀρχαιοκάπηλοι ἀνακαλύπτουν καὶ τοὺς ἀποθέτες τῶν ἀρχαίων ἱερῶν, δηλαδὴ τὰ σημεῖα στὰ ὁποῖα ἐρρίπτοντο τὰ ἄχρηστα ἀντικείμενα τῆς λατρείας. Καὶ ἐδῶ τὰ εὑρήματα εἶναι ἄφθονα καὶ ποικίλα.

3) Οἱ ἀρχαιοκάπηλοι παρακολουθοῦν τὶς μεγάλες διαβρώσεις τοῦ ἐδάφους «νεροσυρμὲς» κυρίως κατὰ τοὺς φθινοπωρινοὺς μῆνες. Τὰ νερὰ πολλὲς φορὲς ἀποκαλύπτουν σημαντικὲς ἀρχαιότητες, ἢ παρέχουν ἀσφαλεῖς ἐνδείξεις περὶ τῆς ὑπάρξεως τούτων.

4) Παρακολουθοῦν στὶς ἀγροτικὲς περιοχὲς τὴ διάνοιξη φρεάτων, χανδάκων καὶ λάκκων φυτεύσεως δένδρων. Οἱ χωρικοὶ κατὰ τὰς ἀνωτέρω ἐργασίας ἀνακαλύπτουν σημαντικὰς ἀρχαιότητας ἀλλὰ τὰς ἐγκαταλείπουν ὡς ἔχουν, εἴτε διότι ἀγνοοῦν τὴν ἀξίαν των, εἴτε διότι φοβοῦνται, ὅτι θὰ ἐνοχοποιηθοῦν καὶ θὰ τιμωρηθοῦν.

Οἱ ἀρχαιοκάπηλοι τοῦ εἴδους ποὺ ἀναφέραμε δροῦν σήμερα κυρίως στὴν Θεσσαλία, Μακεδονία καὶ Κυκλάδες, ὅπου οἱ ἐκ μέρους τοῦ Κράτους ἔρευνες δὲν εἶναι τόσον εὐρεῖες, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ στὴν Κρήτη μὲ τὸν ἀνεξάντλητο ἀρχαιολογικὸ πλοῦτο καὶ στὴν Πελοπόννησο. Στὴν ἀνωτέρω κατηγορία ἀρχαιοκαπήλων, πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ οἱ ἐνεργοῦντες ὑποβρύχιο ἀρχαιοκαπηλεία, τὰ κρούσματα τῆς ὁποίας ἐπληθύνθησαν ἐπικινδύνως τὸν τελευταῖο καιρό. Ἐδῶ τὸν λόγο ἔχει ἀποκλειστικῶς ἡ Λιμενικὴ Ἀστυνομία.

Ὅλα τὰ ἀνωτέρω, εἶναι ἁπλῶς μερικὲς σκέψεις γύρω ἀπὸ τὸ πολύπλοκο πρόβλημα ποὺ λέγεται ἀρχαιοκαπηλεία. Αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ποὺ πρέπει νὰ τὸ ἀντικρύσωμε σὰν ἀγιάτρευτη ἐθνικὴ πληγή, σὰν ἔγκλημα ποὺ ὑποβιβάζει τὸν πολιτισμό μας καὶ προδίδει τὰ ὑψηλά, ὡραῖα ἰδανικά μας.

Ἂς πολεμήσουμε ὅλοι μας ! Ἂς γίνουμε φρουροὶ τῆς προγονικῆς μας κληρονομιᾶς ! Ἂς ὀρθώσουμε τὸ παράστημά μας καὶ ἂς ἐμποδίσουμε τοὺς ἀπάτριδες νὰ πουλοῦν καὶ νὰ φυγαδεύουν τοὺς θησαυροὺς αὐτοὺς ποὺ τόσα χρόνια φιλόστοργα ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της ἡ Ἑλληνικὴ γῆ. Κάθε σπασμένο μάρμαρο, μιὰ ἐπιγραφή, ἕνας τάφος, εἶναι δείγματα τρανὰ καὶ μάρτυρες λαλίστατοι τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος. Ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοί, εἴτε ζοῦμε στὴν πρωτεύουσα εἴτε εὑρισκόμεθα μὲ ἄδεια στὸ χωριό μας, ἂς προπαγανδίζουμε ὅσο μποροῦμε χάριν τοῦ ἱεροῦ, τοῦ μεγάλου πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος. Ὁ καθένας στὸν τόπο του, ἂς γίνῃ ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς σταυροφορίας, γιὰ τὴν περισυλλογὴ καὶ τὴ μελέτη ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης τῶν παντὸς εἴδους δειγμάτων τοῦ ἀρχαίου καὶ τοῦ Βυζαντινοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἐμπρός ! Εἶναι ὥρα νὰ σώσουμε τοὺς ἀρχαιολογικοὺς θησαυρούς μας ἀπὸ τὰ νύχια τῶν ἀπάτριδων. Ἐμπρὸς τώρα ! Ἂν ἀργήσουμε, ἴσως ἀκούσουμε καὶ πάλι ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη, τὸ γοερὸ κλάμα τῶν Καρυατίδων. Τῶν Καρυατίδων ποὺ θὰ κλαῖνε γιὰ τὰ χαμένα τους ἀδέλφια !...

Σ. ΑΝΤΩΝΑΚΟΣ

«ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΕΣ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.»*

Ὑπὸ τοῦ κ. ΠΕΛΟΥ ΚΟΥΤΟΥΠΗ

Οἱ δυναστευόμενοι, τρομοκρατούμενοι καὶ ἀστυνομευόμενοι ἐγχώριοι κομμουνισταί, δὲν ἔχουν μόνο τὶς ἡμερήσιες ἐφημερίδες τους ποὺ κυκλοφοροῦν ἐλευθέρως εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα, ὑβρίζουσαι, διαβρώνουσαι, ὑπονομεύουσαι τὴν Δημοκρατίαν καὶ τὶς λαϊκὲς ἐλευθερίες. Ἔχουν οἱ ἐγχώριοι κομμουνισταὶ καὶ τὰ περιοδικά τους. Τὸ ἐπίσημο πολιτικὸ περιοδικό τους εἶναι ἡ «Ἑλληνικὴ Ἀριστερά». Ἐκδίδεται πολυτελῶς καὶ μὲ πλῆθος σελίδων. Κυκλοφορεῖ ἐλευθέρως, λόγω προφανῶς τῆς ἀσκουμένης ὑπὸ τῆς Πολιτείας... τρομοκρατίας. Καὶ δημοσιεύει κείμενα ὄχι μόνο τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΔΑ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Κ.Κ.Ε.

Καὶ τὰ κείμενα αὐτὰ εἶναι ἐπαναστατικά. Προπαγανδίζουν τὴν ἀνατροπὴ τοῦ καθεστῶτος ἀνοικτά. Καὶ διακηρύσσουν τὴν ἀνάγκη τῆς «ἔνοπλης ἐξέγερσης», ἐὰν δὲν ἐπιτευχθῆ ἡ κατάληψις τῆς ἐξουσίας μὲ «εἰρηνικὸ δρόμο».

Ὑπενθυμίζουμε πὼς στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ κομμουνιστικοῦ περιοδικοῦ, ἕνας Κώστας Φιλίνης — ἀποφυλακισθεὶς μετὰ τὰ τελευταῖα μέτρα ποὺ ἔλαβε ὑπὲρ τῶν καταδίκων κομμουνιστῶν ἡ Πολιτεία — ἔγραφε περισπούδαστο ἄρθρο εἰς τὸ ὁποῖον διακηρύσσει ὅτι παράλληλα μὲ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας μὲ εἰρηνικὸ δρόμο πρέπει «τὸ δημοκρατικὸ κίνημα τῆς χώρας νὰ ἀνεβάζη συνεχῶς τὴν ἑτοιμότητά του καὶ γιὰ τὴν περίπτωση τοῦ μὴ εἰρηνικοῦ δρόμου». Δηλαδή, ὅπως γράφει καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κ.Κ.Ε. σύντροφος Κολιγιάννης πρέπει οἱ κομμουνισταὶ νὰ εἶναι ἕτοιμοι «γιὰ ὅλες τὶς μορφὲς πάλης». Καὶ εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τοὺς τρεῖς προηγουμένους γύρους ποιὲς εἶναι μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς τὶς «μορφὲς πάλης».

Τὴν ἔνοπλη λοιπὸν ἐπανάσταση διεκήρυσσε σὲ προηγούμενο ἄρθρο τὸ περιοδικὸ τῶν ἐγχωρίων κομμουνιστῶν «Ἑλληνικὴ Ἀριστερά».

Τὸ ἐπαναλαμβάνει καὶ στὸ ἑπόμενο τεῦχος, τοῦ μηνὸς Αὐγούστου.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀρθρογράφος δὲν εἶναι ὁ Φιλίνης. Εἶναι ὁ Ζήσης Ζωγράφος, ὁ ἐκ τῶν ἡγετῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. Καὶ δὲν διακηρύσσει ἀνοικτὰ ὁ κομμουνιστὴς ἡγέτης μόνον τὴν ἐπανάσταση. Ἀποκαλύπτει ταυτοχρόνως κάτι πολὺ πιὸ σημαντικόν: τὴν φιλοσοφικὴν θέσιν τῶν κομμουνιστῶν ἔναντι τοῦ λαϊκοῦ μετώπου.

Στὸ πολυσέλιδο ἄρθρο του, ὁ σύντροφος Ζωγράφος ἀναλύει τὶς κομμουνιστικὲς θέσεις καὶ δίνει τὶς ἐντολές.

«Πρῶτο, γράφει, ν' ἀναπτυχθῆ ἡ πάλη ἐνάντια στὸν ἀντικομμουνισμὸ κάθε ἀπόχρωσης, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἰδεολογικὸ ὅπλο τῆς ἀντίδρασης καὶ ἔχει κύρια κατεύθυνση νὰ ἐμποδισθεῖ ἡ ἑνότητα τοῦ Λαοῦ».

«Δεύτερο — συνεχίζει ὁ σύντροφος Ζωγράφος — νὰ φωτισθοῦν μερικὰ θεμελιακὰ προβλήματα τῆς σημερινῆς μας πάλης. Πρέπει π.χ. νὰ διευκρινισθεῖ ὅτι ἡ πολιτικὴ μας τῆς ἑνότητας, ἡ τακτικὴ τοῦ ἁπλωμένου χεριοῦ γιὰ συνεργασία δὲν σημαίνει καμμιὰ παραίτηση ἀρχῶν. Στηρίζεται — τονίζει ὁ κομμουνιστὴς ἡγέτης — στὴ θεωρία τῆς πάλης τῶν τάξεων, τοῦ ρόλου τῆς ἐργατικῆς τάξης μέσα στὸ Ἔθνος, τὴν ἀνάγκη νὰ μὴ κάνουμε καμμιὰ παραχώρηση στὸ θεωρητικὸ καὶ ἐπιστημονικὸ πεδίο, νὰ ἀρνιούμαστε κάθε ἰδεολογικὸ συμβιβασμό».

Καὶ ἐξηγεῖ σαφέστερα ὁ Ζωγράφος τί ἐννοεῖ ἐπικαλούμενος τὸν Λένιν. Γράφει: «Γι' αὐτὸ ποτὲ ἀκόμα καὶ στὶς πιὸ κρίσιμες ἐπαναστατικὲς στιγμὲς — ἔγραφε ὁ Λένιν — δὲν θὰ παραιτηθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη αὐτοτέλεια τοῦ Σοσιαλδημοκρατικοῦ Κόμματος, ἀπὸ τὴν ἀδιάλλαξία τῆς ἰδεολογίας μας».

Αὐτὰ λέει ὁ Ζωγράφος ἐπικαλούμενος τὸν Λένιν. Καὶ συνεχίζει εἰς τὴν τρί-

* Τὸ σχόλιον τοῦτο μετεδόθη ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ Ρ.Σ. Ἐνόπλων Δυνάμεων τὴν 10-9-1966.

τ η ν ἐντολήν. Γράφει : «Πρέπει ἐπίσης νὰ διευκρινισθεῖ ὅτι ἡ πολιτικὴ τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης ἀνάμεσα σὲ κράτη μὲ διαφορετικὰ κοινωνικὰ συστήματα ποὺ εἶναι ἀπόλυτα ἀναγκαία γιὰ ν' ἀποφευχθῆ ἕνας πυρηνικὸς παγκόσμιος πόλεμος καὶ νὰ σωθῆ ἡ εἰρήνη, δὲν σημαίνει καθόλου ἐξαφάνιση τῆς πάλης τῶν τάξεων, οὔτε ἀδυνάτισμα τῆς πάλης τῶν ἰδεῶν».

Αὐτὲς εἶναι οἱ τρεῖς ἐντολὲς τοῦ συντρόφου Ζωγράφου πρὸς τοὺς ἐγχωρίους κομμουνιστὰς ποὺ περιέχονται στὸ ἄρθρο του στὸ ὁποῖον τονίζει ὅτι «ἡ κατάσταση ἀπαιτεῖ δυνάμωμα τῆς ἰδεολογικῆς πάλης». Εἶναι ὁλοφάνερο τί ἀποκαλύπτουν αὐτὲς οἱ τρεῖς ἐντολὲς τοῦ κομμουνιστοῦ ἡγέτου.

Π ρ ῶ τ ο ν : Ἀπὸ μεγάλη ταραχὴ καὶ ἀνησυχία κατέχονται οἱ κομμουνιστὲς ἀπὸ τὸν ἰδεολογικὸ ἀγῶνα ποὺ διεξάγουν οἱ δημοκρατικοί, ἐλεύθεροι Ἕλληνες, ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ.

«Πρέπει ν' ἀναπτυχθῆ ἡ πάλη — γράφει ὁ Ζωγράφος — ἐνάντια στὸν ἀντικομμουνισμὸ — ὅπως ἀποκαλεῖ τὴν ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ μάχην τῆς Δημοκρατίας».

Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητη ὁμολογία τοῦ ἔργου ποὺ ἐκτελεῖ ὁ ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ὁ ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους καὶ τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν ἰδεολογικὸς ἀγών.

Δ ε ύ τ ε ρ ο ν κηρύσσει ὁ σύντροφος Ζωγράφος τὴν ἀνάγκη τοῦ λαϊκοῦ μετώπου. Καὶ αὐτό, φυσικά, ὄχι πρὸς ὄφελος τῆς Δημοκρατίας, ἀλλὰ πρὸς ὄφελος τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἐὰν οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὠφεληθοῦν, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἠγωνίζοντο γιὰ τὴν «δημοκρατικὴ ἑνότητα».

Τ ρ ί τ ο ν ἀποκαλύπτει ὁ θεωρητικὸς τοῦ Κ.Κ.Ε. ὅτι αὐτὸ τὸ «λαϊκὸ μέτωπο», αὐτὴ ἡ «πολιτικὴ τῆς ἑνότητας», ὅπως γράφει, δὲν ἀποτελεῖ κανένα ἰδεολογικὸ συμβιβασμὸ γιὰ τοὺς κομμουνιστάς. Ἡ πάλη τῶν τάξεων, δηλαδὴ ἡ ἐπανάστασις, παραμένει — διακηρύσσει ὁ Ζωγράφος — ἡ πολιτικὴ τοῦ Κ.Κ.Ε.

Αὐτὸ θὰ πῆ μὲ ἄλλα λόγια ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ἀσκοῦν τὴν «πολιτικὴ τῆς ἑνότητας», τὴν ἐνιαιομετωπικὴ πολιτική, ἀλλὰ μόνο γιὰ νὰ πάρουν καὶ ὄχι νὰ δώσουν. Παραμένουν ἀμετάθετοι στὶς κομμουνιστικὲς ἀρχές τους, μόνο ποὺ ἀκολουθοῦν τὴν «τακτικὴ τοῦ ἁπλωμένου χεριοῦ γιὰ συνεργασία», ὥστε νὰ φθάσουν — ἐὰν μπορέσουν — στὴν ἐξουσία μὲ τὶς πλάτες ἄλλων, τῶν λαϊκομετωπικῶν μὴ κομμουνιστῶν. Καὶ τότε τὰ πράγματα γίνονται ἁπλούστερα γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἀμεταθέτων κομμουνιστικῶν ἀρχῶν.

Ἡ τ ρ ί τ η ἐντολὴ τοῦ συντρόφου Ζωγράφου περὶ «εἰρηνικῆς συνύπαρξης», εἶναι ταυτισμένη μέσα στὰ ἴδια πλαίσια.

«Ἡ πολιτικὴ — γράφει — τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης δὲν σημαίνει καθόλου ἐξαφάνιση τῆς πάλης τῶν τάξεων, οὔτε ἀδυνάτισμα τῆς πάλης τῶν ἰδεῶν». Σημαίνει δηλαδὴ παραπλάνηση τῶν μαζῶν καὶ διάβρωση τῶν ἀστικῶν — δημοκρατικῶν καθεστώτων.

Αὐτὰ γράφει ὁ σύντροφος Ζωγράφος. Σὲ ὅλους ὅσους γνωρίζουν τοὺς κομμουνιστὰς καὶ τὸν κομμουνισμὸν εἶναι γνωστά. Εἶναι ὅμως πολὺ χρήσιμα σὲ ὅσους τολμοῦν ἀκόμη, εἴτε ἀπὸ ἰδιοτέλεια εἴτε ἀπὸ ἀφέλεια, ν' ἀγνοοῦν τοὺς κινδύνους ποὺ περιέχει ὁ κομμουνισμὸς καὶ συνοδοιποροῦν μαζί του.

Ὅσοι δὲν ἔχουν ἀντιληφθῆ τὴν πραγματικὴ ἔννοια τοῦ λαϊκοῦ μετώπου καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς «ἐνιαιομετωπικῆς πάλης», ἀσφαλῶς θὰ διαφωτισθοῦν ἀρκετὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς ἐντολὲς τοῦ συντρόφου Ζωγράφου, ὁ ὁποῖος στὸ ἄρθρο του αὐτό, γιὰ νὰ μὴν ὑπάρξη καμμιὰ παρανόηση, τονίζει ἐπίσης κατὰ λέξιν :

«Τὸ πιὸ ἀποφασιστικὸ ἀντίβαρο στὴν ἐπίθεση καὶ κίνηση τῶν ἀντιπάλων μας ἦταν καὶ παραμένει τὸ μαζικὸ λαϊκὸ κίνημα, μὲ καθοδηγητὲς τοὺς κομμουνιστές».

Μόνο αὐτὴ ἡ φράση εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ κάνη καὶ τοὺς τυφλοὺς νὰ δοῦν. Νὰ δοῦν ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. βαδίζει μὲ ἀποφασιστικότητα γιὰ τὸ νέο ΕΑΜ, πάλι μὲ «καθοδηγητὲς τοὺς κομμουνιστές».

Ἐὰν ὑπάρχουν ἀκόμη Ἕλληνες ποὺ δὲν ἀνατριχιάζουν μόνο στὴν ἰδέαν αὐτοῦ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΗΣ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἀπὸ τὸ γερμανικὸ περιοδικὸ «Kriminalistik» κατὰ μετάφραση τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤ. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Ἡ πλαστογραφία εἶναι ἕνα πολὺ ἐπικερδὲς «ἐπάγγελμα», ἰδίως ὅταν ὁ πλαστογράφος εἶναι ἱκανὸς νὰ φτιάχνῃ πλαστὰ χαρτονομίσματα μεγάλης ἀξίας. Ἐπειδὴ ὅμως τέτοια χαρτονομίσματα ἐξαργυρώνονται δύσκολα, πρέπει νὰ βάλῃ ὅλη τὴν τέχνη του γιὰ νὰ τὰ κάνῃ νὰ μὴ διακρίνωνται ἀπὸ τὰ γνήσια. Ἰδιαίτερη προσοχὴ χρειάζεται κατὰ τὴν ἐκτύπωση.

Ὅσο μεγαλυτέρας ἀξίας εἶναι τὰ πλαστὰ χαρτονομίσματα, τόσο πιὸ δύσκολη εἶναι ἡ ἐξαργύρωσή τους, γιατὶ ὁ πλαστογράφος δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἐξαργυρώσῃ σὲ μικρὰ καταστήματα, ἐνῶ στὰ μεγάλα καταστήματα καὶ τὰ χρηματιστήρια, οἱ ὑπάλληλοι ἔχουν ἀρκετὴ πεῖρα ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἀναγνώριση τῶν πλαστῶν χαρτονομισμάτων καὶ ὁ κίνδυνος ἀποκαλύψεως εἶναι μεγαλύτερος. Ἐπίσης ὁ πλαστογράφος δὲν μπορεῖ νὰ κρατάῃ ἐπάνω του γιὰ πολὺ χρονικὸ διάστημα τὰ πλαστά του χαρτονομίσματα. Τὰ μεγάλης ἀξίας χαρτονομίσματα κυκλοφοροῦν πιὸ γρήγορα στὰ κεντρικὰ τραπεζιτικὰ καταστήματα καὶ ἡ τυχὸν πλαστότητα διαπιστώνεται καὶ εἰδοποιεῖται ἀμέσως ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία.

Ὁ πλαστογράφος γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ μιλήσωμε ἐδῶ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ θέσῃ σὲ κυκλοφορία τὰ τέλεια πλαστὰ χαρτονομίσματα ποὺ εἶχε τυπώσει, σκέφθηκε ἕνα τρόπο πρωτοφανῆ στὰ χρονικὰ τῆς πλαστογραφίας. Τὸ ὅτι κατορθώθηκε νὰ συλληφθῇ μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα καὶ νὰ ἀνακοπῇ ἡ περαιτέρω δράση του, ὀφείλεται κατὰ κύριο λόγο στὶς φιλότιμες καὶ ἄοκνες προσπάθειες τῆς Ἀστυνομίας, σὲ συνεργασία μὲ τὴν κεντρικὴ ὑπηρεσία διώξεως πλαστογραφίας.

Λίγο πρὶν τὴν κήρυξη τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, ἡ Ἐθνικὴ Γερμανικὴ Τράπεζα διαπίστωσε ὅτι στὰ ταχυδρομικὰ καταστήματα εἶχε κατατεθῇ ἕνας ἀσυνήθης μεγάλος ἀριθμὸς χαρτονομισμάτων τῶν χιλίων μάρκων. Τὰ χαρτονομίσματα αὐτὰ (ποὺ ἦσαν πλαστὰ) εἶχαν παραδοθῇ ἀπὸ τὰ ταχυδρομεῖα στὴν Τράπεζα, χωρὶς κανεὶς νὰ ἔχῃ διαπιστώσει ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πλαστῶν. Ἐπειδὴ ὅμως συνεχιζόταν ἡ παράδοση χιλιομάρκων ἐκ μέρους τῶν ταχυδρομείων, οἱ ἁρμόδιοι τῆς Γερμανικῆς Τραπέζης ἄρχισαν νὰ ὑποψιάζωνται καὶ διέταξαν ἕνα προσεκτικὸ ἔλεγχο. Τὰ χαρτονομίσματα ὅμως ἦσαν τόσο τέλεια, ποὺ δὲν διέφεραν ἀπὸ τὰ γνήσια. Μόνον ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες διαπιστώθηκε ἡ πλαστότητα καὶ οἱ ἁρμόδιες ὑπηρεσίες κινητοποιήθηκαν.

Τί εἶχε συμβεῖ;

Δράστης ἦταν ὁ μηχανικὸς Α, ποὺ καταγόταν ἀπὸ μιὰ πόλη τῆς βορείου Γερμανίας καὶ ὁ ὁποῖος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κατοικοῦσε στὴ Χέμνιτς. Καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ὁ ἀπατεώνας αὐτὸς εἶχε θέσει μὲ ἐπιτυχία σὲ κυκλοφορία πλαστὰ χαρτονομίσματα τῶν 20 καὶ 50 μάρκων. Τὰ χαρτονομίσματα ποὺ τύπωνε καὶ ἔθετε σὲ κυκλοφορία ἦταν πάντοτε καταπληκτικὰ ὅμοια μὲ τὰ γνήσια. Τὸ «ἀριστούργημά» του ὅμως τὸ πέτυχε μὲ τὴν πλαστογράφηση τοῦ χιλιομάρκου.

τοῦ νέου ΕΑΜ, τότε ἂς συνοδοιπορήσουν μὲ τὸ Κ.Κ.Ε., καὶ ἂς ἀγωνισθοῦν γιὰ τὴν κατάλυση τῶν ἐλευθεριῶν τους.

Ἀλλὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν Ἕλληνες ποὺ νὰ ἐπιθυμοῦν ἕνα νέο ΕΑΜ, μία νέα ΟΠΛΑ, τὴν ὁποίαν ἄλλωστε, εἰς παλαιότερον ἄρθρον του, ὁ σύντροφος Ζωγράφος εἶχε ἐξυμνήσει ὡς ἡρωϊκὴ ὀργάνωση «ἐθνικῆς ἀντίστασης» ;

ΠΕΛΟΣ ΚΟΥΤΟΥΠΗΣ

Τὸ καταπληκτικὸ ἦταν ὅτι, τὸ εἰδικὸ χαρτὶ γιὰ τὴν ἐκτύπωση τῶν πλαστῶν χιλιομάρκων, τὸ κατασκεύασε ὁ ἴδιος. Στὴν ἐμφάνιση καὶ στὴν ἀφὴ δὲν διέφερε καθόλου ἀπὸ τὸ χαρτὶ τῶν γνησίων χαρτονομισμάτων. Εὐνόητο ἦταν λοιπὸν νὰ ξεγελαστοῦν τὰ ταχυδρομεῖα καὶ τὰ τραπεζιτικὰ καταστήματα ποὺ παρέλαβαν τὰ πρῶτα πλαστὰ χαρτονομίσματα.

Ὁ μηχανικὸς Α τύπωσε ἑκατὸ χιλιόμαρκα, μὲ σκοπὸ νὰ τὰ ἐξαργυρώσῃ καὶ νὰ εἰσπράξῃ τὶς 100.000 μάρκα ποὺ ἀντιπροσώπευαν, ὄχι ἕνα - ἕνα, ἀλλὰ ὅλα μαζί. Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοπό του αὐτὸ κατάστρωσε ἕνα ἐκ τῆς πρώτης ὄψεως ἐπικίνδυνο σχέδιο, τὸ ὁποῖον ὅμως ὑπέσχετο ἐπιτυχία. Θὰ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὸ δυσκολώτερο μέρος τῆς «δουλειᾶς» του — τὴν ἐξαργύρωση τῶν πλαστῶν χαρτονομισμάτων — τὰ ταχυδρομεῖα, τὰ ὁποῖα πράγματι, χωρὶς νὰ ἀντιληφθοῦν τίποτε, τὸν βοήθησαν νὰ μετατρέψῃ τὰ ἑκατὸ χιλιόμαρκα σὲ 100.000 γνήσια μάρκα.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἔγινε κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο:

Ὁ μηχανικὸς Α ἄνοιξε διαφόρους λογαριασμοὺς σὲ πολλὰ ταχυδρομεῖα διαφόρων πόλεων μὲ πλαστὰ ὀνόματα. Γιὰ κάμποσο χρονικὸ διάστημα κινοῦσε τοὺς λογαριασμοὺς αὐτοὺς καὶ μεταβίβαζε χρηματικὰ ποσὰ ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλο.

Κατὰ τὴν κίνηση τῶν λογαριασμῶν παρουσιαζόταν ὁ ἴδιος στὰ ταχυδρομικὰ γραφεῖα μὲ πλαστὲς ταυτότητες. Τὸ δαιμόνιό του ὅμως προχωροῦσε ἀκόμα περισσότερο. Ἐπειδὴ κατὰ τὴν κίνηση τῶν λογαριασμῶν οἱ ταχυδρομικὲς ὑπηρεσίες ἔπρεπε νὰ στέλνουν εἰδοποιήσεις στοὺς κατόχους των, οἱ ὁποῖοι στὴν πραγματικότητα δὲν ὑπῆρχαν, ὁ πλαστογράφος ἄνοιξε θυρίδες «πόστ - ρεστάντ» στὰ διάφορα ταχυδρομεῖα, ἀπ' ὅπου, ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρόν, περνοῦσε καὶ παρελάμβανε τὸ περιεχόμενό τους.

Τὸ σχέδιό του αὐτό, τὸ ὁποῖο εἶχε καταστρώσει μὲ μεγάλη προσοχή, λειτουργοῦσε θαυμάσια. Καὶ τώρα μποροῦσε νὰ ἐξαργυρώσῃ μὲ μιᾶς τὰ ἑκατὸ πλαστά χιλιάρικά του. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποίησε ὡς συνεργοὺς τὴ γυναίκα του καὶ μιὰ ἄλλη κυρία, καὶ ὁ καθένας τους ἀνέλαβε μιὰ ὡρισμένη περιοχή.

Ἕνα πρωὶ λοιπόν, τὰ τρία αὐτὰ πρόσωπα παρουσιάσθηκαν σὲ πολλὰ ταχυδρομικὰ καταστήματα διαφόρων πόλεων καὶ κατέθεσαν σημαντικὰ ποσὰ ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀνυπάρκτων κατόχων τῶν ἀνωτέρω λογαριασμῶν. Ὡς ἀποστολεῖς ἐφέροντο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὀνόματα δικηγόρων, τὰ ὁποῖα εἶχον πάρει ἀπὸ τὸ τηλεφωνικὸ κατάλογο.

Κι' αὐτὸ εἶχε μελετηθῆ μὲ προσοχὴ ἐκ τῶν προτέρων, γιὰ νὰ μὴ προκληθοῦν ὑπόνοιες, γιατὶ ἡ ἀποστολὴ χρημάτων ἀπὸ δικηγόρους πρὸς πελάτες τους, δὲν εἶναι κάτι τὸ ἀσύνηθες.

Ἔτσι ὁ πλαστογράφος καὶ οἱ δύο κυρίες - συνεργοί του, κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπο, μέσα σ' ἕνα πρωινό, εἶχαν καταθέσει στὰ ταχυδρομεῖα τὰ ἑκατὸ πλαστά χιλιάρικα. Μετὰ τὶς καταθέσεις, οἱ ψεύτικοι λογαριασμοὶ στὰ διάφορα ταχυδρομεῖα, εἶχαν ὑπερδιογκωθῆ. Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς καταθέσεως, οἱ ἀπατεῶνες γιὰ νὰ μετακινοῦνται γρήγορα, ἐχρησιμοποίησαν ὅλα τὰ μεταφορικὰ μέσα, ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο μέχρι τὸ τραῖνο καὶ τὸ λεωφορεῖο.

Μέσα σὲ λίγες ὧρες, ἀντὶ τῶν πλαστῶν χαρτονομισμάτων, εἶχαν στὰ χέρια τους ἑκατὸ χιλιάδες γνήσια μάρκα!

Ἔπρεπε νὰ περάσουν τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες ὥσπου νὰ διαπιστωθῆ θετικά, ὅτι τὰ κατατεθέντα χιλιάρικα ἦσαν πλαστά. Ἡ ὑπηρεσία ἀσφαλείας τῶν ταχυδρομείων κατώρθωσε νὰ διαπιστώσῃ τὴν πορεία ποὺ ἀκολούθησαν οἱ ἀπατεῶνες καὶ εἰδοποίησε ὅλες τὶς ἁρμόδιες ὑπηρεσίες.

Τὰ πλαστὰ χαρτονομίσματα εἶχαν κατατεθῆ στὴ Χέμνιτς, Γκέρα, Ντύσελντορφ, Κολωνία καὶ ἄλλες πόλεις τῆς Γερμανίας. Ἂν καὶ δὲν εἶχεν ἐξακριβωθῆ ἀκόμα πόσα ἦσαν τὰ πλαστὰ χαρτονομίσματα ποὺ εἶχε θέσει σὲ κυκλοφορία ὁ ἀπατεώνας, ἐν τούτοις ἦταν βέβαιο ὅτι δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ κόλπο του, ἀπὸ φόβο ἀποκαλύψεώς του. Τῆς ὑποθέσεως τώρα ἐπελήφθη ἡ Ἀστυνομία διώξεως τοῦ ἐγκλή-

ματος, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὴν ὑπόθεση ἀπὸ τὸ σημεῖο ἐκκινήσεώς της. Ξεκίνησε δηλαδὴ ἀπὸ τὰ σημεῖα ἀπ' ὅπου οἱ δρᾶστες ξεκίνησαν καὶ κατέθεσαν τὰ πρῶτα πλαστὰ χαρτονομίσματα.

Ἀκολουθώντας ἔτσι τὰ ἴχνη ἑνὸς ἀπὸ τοὺς καταθέτες στὰ ταχυδρομεῖα τῆς Μποχούμ καὶ Ντόρτμουντ, ἀποκαλύφθηκε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ κυρία. Τὴν κυρία αὐτὴ τὴν περιέγραψαν ὡς ἑξῆς οἱ ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι: λεπτή, 30 ἐτῶν περίπου, ὡοειδὲς πρόσωπο, σκούρα ξανθὰ μαλλιά, πράσινο φόρεμα. Ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ ὅμως αὐτὰ δὲν ἔβγαινε τίποτε, γιατὶ ἡ περιγραφὴ αὐτὴ ταίριαζε σὲ χιλιάδες γυναῖκες. Ἦταν βέβαιο ὅμως ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ Μποχούμ. Καὶ ἐπειδὴ τὴν κατάθεση τὴν ἔκαμε στὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα ἀκριβῶς τὸ πρωί, ἔβγαινε τὸ συμπέρασμα ὅτι εἶχε διανυκτερεύσει στὴ Μποχούμ. Ἔτσι εἰδοποιήθηκε ἡ ὑπηρεσία ξενοδοχείων γιὰ τὸν σχετικὸ ἔλεγχο. Πράγματι, ἀπὸ τὸν ἔλεγχο αὐτὸ προέκυψε, ὅτι κάποια Χίλντεγκάρντ Κ, ἀπὸ τὸ Χέμνιτς, εἶχε διανυκτερεύσει τὴν προηγούμενη τῆς καταθέσεως στὸ ξενοδοχεῖο «Μποχούμερ - Χὸφ» τῆς Μποχούμ. Τὸ στοιχεῖο αὐτὸ συνδυάσθηκε μὲ ἄλλες πληροφορίες ἀπὸ ἄλλες πόλεις, ὅπου, εἶχαν γίνει καταθέσεις.

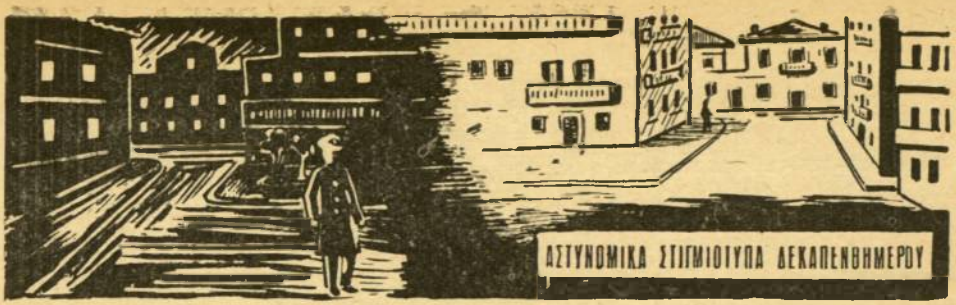
Ἐπειδὴ ἡ κατάθεση στὴ Μποχούμ ἔγινε στὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα, στὴ Μποχούμ - Λανγκεντρέερ στὶς ἑπτὰ καὶ εἴκοσι καὶ στὴ Ντόρτμουντ, στὶς ὀκτὼ ἡ ὥρα, προέκυπτεν ὅτι ἡ καταθέτρια εἶχε χρησιμοποιήσει ταξὶ γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὶς ἀποστάσεις. Μὲ πολὺ κόπο, μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα, κατορθώθηκε νὰ ἀνευρεθῇ ὁ ἰδιοκτήτης καὶ ὁδηγὸς ἑνὸς ταξὶ ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἐν λόγω ἡμερομηνία, λίγο πρὸ τῶν ἑπτά, εἶχε μεταφέρει τὴν ὡς ὕποπτη θεωρουμένη Χίλντεγκάρντ Κ, ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Μποχούμερ Χόφ» στὸ κεντρικὸ ταχυδρομεῖο τῆς Μποχούμ. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ ταξὶ περιέγραψε τὴν ἀνωτέρω κυρία μὲ τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ τὴν περιέγραψαν καὶ οἱ ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι. Ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο τῆς Μποχούμ τὴν μετέφερε στὸ ταχυδρομεῖο τῆς Μποχούμ - Λάνγκεντρέερ, καὶ τελικὰ στὴ Ντόρτμουντ, ὅπου καὶ τὴν ἀποβίβασε κοντὰ στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Ὕστερα ἀπὸ τὶς καταθέσεις αὐτές, ἔπρεπε νὰ θεωρῆται βέβαιο ὅτι, ἡ κυρία ποὺ κατέθεσε τὰ πλαστὰ χιλιάρικα στὴ Μποχούμ καὶ τὴ Ντόρτμουντ, ἦταν ἡ Χίλντεγκρὰντ Κ. Θέμα ἐγεννᾶτο τώρα ἐὰν ἡ Χίλντεγκρὰντ Κ., κατὰ τὴ διαμονή της στὸ «Μποχούμερ - Χὸφ» εἶχε δώσει τὰ πραγματικά της στοιχεῖα. Γιατὶ δὲν θὰ ἦταν δύσκολο στὸν πλαστογράφο νὰ ἐφοδιάσῃ τοὺς συνεργούς του μὲ πλαστὲς ταυτότητες, γιὰ νὰ μὴ ἀποκαλυφθοῦν ἀπὸ τὸν ἔλεγχο ξενοδοχείων, ὅπως συνέβη μὲ τὴν ἐν λόγω Χίλντεγκὰρντ Κ.

Ἄγνωστο γιατί, ὁ πλαστογράφος πράγματι δὲν εἶχε ἐφοδιάσει τοὺς συνεργούς του μὲ πλαστὲς ταυτότητες. Τὰ στοιχεῖα ποὺ δόθηκαν ἀπὸ τὴ Χίλντεγκὰρντ στὸ «Μποχούμερ - Χὸφ» ἦσαν τὰ πραγματικά της.

Μιὰ ὁμὰς ἀστυνομικῶν μετέβη στὴ Χέμνιτς καὶ ἐπέτυχε νὰ συλλάβῃ τὴν Χίλντεγκὰρντ Κ., στὸ σπίτι της, ἡ ὁποία ὁμολόγησε τὴν πρᾶξη της καὶ ἀποκάλυψε τὸν ἐντολέα της, μηχανικὸ Α, ὁ ὁποῖος διέμενε ἐπίσης στὴ Χέμνιτς μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ μηχανικὸς Α ἀπουσίαζε μὲ τὴ γυναίκα του σὲ ἑβδομαδιαία ἐκδρομή, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔθεσαν ὑπὸ ἐπιτήρηση τὸ σπίτι του καὶ ὅταν ἐπέστρεψε, τὸν συνέλαβαν. Κατὰ τὴν ἔρευνα ποὺ ἔγινε στὸ σπίτι, ἀνευρέθηκαν ἡ τυπογραφικὴ μηχανὴ καὶ 99. 000 γνήσια μάρκα, ποὺ εἶχαν εἰσπραχθῆ μετὰ τὶς ψευδεῖς καταθέσεις στὰ διάφορα ταχυδρομεῖα.

Ὁ πλαστογράφος μηχανικὸς Α καταδικάστηκε σὲ 4½ χρόνων φυλάκιση.

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

—Ο ΚΛΕΠΤΗΣ καταστημάτων Α. Πολυκράτης, ἐτῶν 17, συνελήφθη στὸ Χαϊδάρι καὶ ὁμολόγησε πέντε κλοπές. Εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ τὶς φυλακὲς Κασσαβετείας, ὅπου ἐκρατεῖτο.

— ΟΙ ΤΕΝΤΥΜΠΟΙΔΕΣ 3 ἀδελφοὶ Προκοπίου, ἤτοι ὁ Εὐάγγελος, ἐτῶν 21, ὁ Διονύσιος, ἐτῶν 17 καὶ ὁ Δημήτριος, ἐτῶν 18, καὶ ἄλλοι δύο συνελήφθησαν γιατὶ ἔπαιζαν πόκα σὲ ὑπόγειο διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Κρέμου 80. Αὐτοὶ ὁμολόγησαν ὅτι ἐπέβαιναν τοῦ ὑπ' ἀριθ. Ι. Χ. 132904 αὐτοκινήτου καὶ ἀνεστάτωσαν τὴν Πλάκα φωνάζοντας καὶ πετροβολώντας τοὺς διαβάτες. Ἔσπασαν μὲ πέτρες ἕνα αὐτοκίνητο, λιθοβόλησαν ἄτομα ποὺ ζητοῦσαν προστασία τῆς Ἀστυνομίας, ἐργονθοκόπησαν τὸν Α. Κακουλίδη καὶ ἀπήγαγον ἕνα νέο ἀπὸ μπάρ, τὸν ὁποῖο ἐξυλοκόπησαν.

— ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ συναλλάγματος καὶ χρυσοῦ ἐνεργοῦσε ὁ Γάλλος ὑπήκοος Λεὸν Γοέφ, ποὺ συνελήφθη ἀπὸ τὴν Υ.Π.Ε.Ν., στὸ ἀεροδρόμιο Ἑλληνικοῦ, ἐνῶ ἦταν ἕτοιμος νὰ ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴ Ζυρίχη. Ἀπεπειράθη νὰ φυγαδεύσῃ 1270 δολλάρια, 70 χρυσὰ ὡρολόγια, ἀξίας 470.000 δραχ. καὶ κοσμήματα μὲ διαμάντια, σαπφείρους, καὶ μαργαριτάρια, ἀξίας ἄνω τοῦ ἑκατομμυρίου Εἶχεν ἔλθει στὴν Ἑλλάδα πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος καὶ ἔμεινε στὸ ξενοδοχεῖον «Χίλτον».

— ΓΙΑ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ συναλλάγματος συνελήφθησαν, στὸ ἀεροδρόμιο Ἑλληνικοῦ : α) Ὁ Πορτογάλος ὑπήκοος Τζ. Γιούγκ, κάτοικος Παρισίων. Ἐπεχείρησε νὰ ἐξαγάγῃ 6.015 δολλάρια, τσὲκ 368 δολλαρίων, 1.000 λιρέτες, 50 γαλλικὰ φράγκα καὶ 100 γιέν. β) Ὁ Ἐρουάρντ Γουέ, ἀπὸ τὴ Φορμόζα, κάτοικος Ρώμης. Ἐπεχείρησε νὰ ἐξαγάγῃ 265 δολλάρια καὶ 22.000 λιρέτες.

— ΑΠΟΠΕΙΡΑ στραγγαλισμοῦ τῆς Ἀθαν. Λιαρίση ἐπεχείρησε ὁ Δ. Καμουλάκας, στὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν, μέσα στὸ αὐτοκίνητό του Ι. Χ., γιατὶ νόμιζε ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε βρῆ ὁρισμένες συναλλαγματικές του, τὶς ὁποῖες εἶχε χάσει καὶ ἀρνιόταν νὰ τὶς ἐπιστρέψῃ.

— ΠΛΑΣΤΑ πεντοδόλλαρα κυκλοφοροῦσε ὁμογενὴς ποὺ ἦλθε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Στὸ σπίτι του ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μεσσήνης, στὸ Αἰγάλεω, ἔγινε ἔρευνα καὶ κατεσχέθησαν 14 πλαστὰ χαρτονομίσματα τῶν 5 δολλαρίων. Ἐπίσης ἕνα 5 δόλλαρο ἔδωσε σὲ ὁδηγὸ ταξὶ γιὰ διαδρομὴ 900 δραχμῶν.

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΕ σοβαρὰ μὲ μαχαίρι τὸν Ἐλευθ. Μπλορέκα ὁ φίλος τῆς φίλης του Αἰκ. Ρέτσου, γιὰ ἄγνωστους λόγους. Ἐνεργοῦνται ἀνακρίσεις στὸ ΚΣΤ' Τμῆμα.

— ΕΝΔΕΚΑ ΚΛΟΠΕΣ ὁμολόγησαν οἱ ἀνήλικοι Σ. Σ. καὶ Κ. Π., ποὺ συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια Προαστίων.

— Ο ΧΑΡΤΟΚΛΕΠΤΗΣ Δ. Μακρῆς συνελήφθη στὴ Θεσσαλονίκη, στὸ σπίτι τοῦ Κ. Σταυροπούλου, ποὺ ἐργάζεται στὴν Πτολεμαΐδα, γιατὶ παρέσυρε τούς : Δ. Τσάπα, Ι. Μιχαηλίδη καὶ Χρ. Πατζάγκο καὶ μὲ σημαδεμένη τράπουλα τοὺς ἀφῆρεσε 40.000 δρχ. Κατεδικάσθησαν ὁ Μακρῆς καὶ ὁ Σταυρόπουλος σὲ φυλάκισι 25 ἡμερῶν καὶ πρόστιμο 3.000 δραχμῶν. Καὶ τὰ τρία θύματα κατεδικάσθησαν σὲ 15 ἡμερῶν φυλάκισιν μὲ 3ετῆ ἀναστολή.

— ΔΙΕΡΡΗΞΕ τὸν παιδικὸ σταθμὸ Περιστερίου καὶ ἔκλεψε 15.000 δραχμὲς 11ετὴς μαθητής, ὁ ὁποῖος συνελήφθη ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια.

— ΟΙ ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΟΙ Π. Δαβλάκης, ἐτῶν 25 καὶ Π. Καμπάνης, ἐτῶν 24, συνελήφθησαν στὸ Χαϊδάρι, γιατὶ ἐξεμεταλλεύοντο νέο. 24 ἐτῶν.

— ΔΥΟ ΑΘΙΓΓΑΝΙΔΕΣ στὴν Πετρούπολι ἐξηπάτησαν, διὰ τῆς μεθόδου τῆς μαγγανείας, τὴν σύζυγο τοῦ Φωτ. Λιάπη καὶ τῆς ἀφήρεσαν 30.000 δραχμές.

— ΚΛΟΠΗ 3.166 δραχ. διέπραξεν ἄγνωστος ἀπὸ τὴν περιπτεριοῦχο Μαρία Θεοδωροπούλου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας 86, ὡς ἑξῆς : Ὁ ἄγνωστος τὴν παρέσυρε μέχρις ἑνὸς φαρμακείου γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν θυγατέρα της ποὺ δῆθεν ἐτραυματίσθη σοβαρὰ σὲ τροχαῖο δυστύχημα, ὁπότε, ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀπουσίας της, ἀπὸ τὸ περίπτερο, ἀφήρεσε τὰ χρήματα.

—ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΕ μὲ μαχαίρι στὴν πλάτη τὸν Τ. Παπαγεωργόπουλο, ὑπάλληλο τοῦ πρακτορείου λεωφορείων Πελοποννήσου, στὴν πλατεία Ἁγ. Κων)νου, ὁ Ν. Σκουλήκης, γιατὶ δὲν ἔδινε καλὴ θέσι στὴ γυναίκα του, στὸ λεωφορεῖο Κιάτου.

— ΕΠΕΤΕΘΗΣΑΝ κατὰ ἀστυφύλακος καὶ ἐπέτυχαν τὴν ἀπελευθέρωσι ὁδηγοῦ ταξὶ ποὺ εἶχε συλλάβει, οἱ Β. Χατζηγρηγορίου καὶ Χαρ. Μοσχόπουλος, στὴν ὁδὸ Ἀκαδημίας καὶ Ὁμήρου.

— ΕΜΠΡΗΣΜΟ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του ἔκανε ὁ Νικ. Τσολάκης, ἐτῶν 25, στὴ Νέα Νικογιάννη Ἡμαθίας, γιατὶ ἐφιλονίκησαν γιὰ κτηματικὲς διαφορές.

— Ο ΕΚΒΙΑΣΤΗΣ Ν. Στεφάνου, ἐτῶν 18, συνελήφθη ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος ἔπεσε σὲ παγίδα ὡς ἑξῆς : Ὅταν τηλεφώνησε στὴν Στυλιανὴ Παπαθεοδώρου, Ἠπείρου 25, ὅπου ἐκτίζετο πολυκατοικία, ὅτι ζητεῖ 10.000 δραχμὲς γιὰ νὰ καλύψῃ δῆθεν παράβασι τοῦ οἰκοδομικοῦ κανονισμοῦ δίδοντας τὰ χρήματα σὲ ὑπάλληλο τοῦ πολεοδομικοῦ γραφείου, εἰδοποιήθη ἡ Ἀστυνομία καὶ ἔτσι ἐστήθη παγίδα καὶ ὅταν ὁ Στεφάνου πῆγε νὰ πάρῃ 4.000 δραχμὲς ὡς πρώτη δόσι, συνελήφθη. Ὁμολόγησε ὅτι πρὸ ὀλίγων μηνῶν εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ τὸ Ἀναμορφωτήριο Κορυδαλλοῦ, εἶχε κάμει 7 κλοπὲς καὶ τὴν ἐκβίασι τὴν ἔκαμε μὲ δύο ἄλλους, ποὺ ἀναζητοῦνται.

— ΕΣΚΟΤΩΣΕ μὲ κυνηγετικὸ ὅπλο τὴ Μαρία χήρα Γ. Μαντᾶ, στὴν ὁδὸ Ἀναγεννήσεως Αἰγάλεω, ὁ συγκάτοικός της Αἰμίλιος Κουρτέσης, ἐτῶν 37, ἐργάτης ναυπηγείων Σκαραμαγκᾶ καὶ κατόπιν παρεδόθη στὴν Ἀστυνομία. Αἰτία, ὅπως ἰσχυρίσθη ὁ δράστης, ὅτι τὸν ἐνοχλοῦσαν μὲ τοὺς θορύβους των τὰ παιδιὰ τοῦ θύματος. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔπαθε κρίσι, γιατὶ ἔπασχε ἀπὸ νευρασθένεια.

— ΣΠΕΙΡΑ ἀρχαιοκαπήλων συνελήφθη ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία Καρδίτσης ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν Σπυρ. Πρίφτη, τὸν Π. Γκόνο, τὸν Θ. Κόκκινο καὶ τὸν Γ. Τούλιο. Οἱ δύο τελευταῖοι συνελήφθησαν στὴν Καρδίτσα, φέροντες κυνηγετικὲς στολὲς καὶ ἐπ᾽ αὐτῶν βρέθηκαν 6 εἰκόνες βυζαντινὲς ποὺ ἐκλάπησαν ἀπὸ τὴ μονὴ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Ἀπιδέας. Στὸν Πρίφτη ἀποδίδεται καὶ ἡ κλοπὴ 29 εἰκόνων ἀπὸ τὴ μονὴ Προφήτου Ἠλιοῦ Βλασίου. Στὰ ἴδια μέλη τῆς σπείρας ἀποδίδεται καὶ ἡ κλοπὴ 7 εἰκόνων ἀπὸ τὸ ναὸ Κρανιᾶς, τὶς ὁποῖες οἱ κλέφτες, κυνηγημένοι, πέταξαν στὸ δρόμο. Ἐπίσης συνελήφθησαν καὶ οἱ Ι. Μέσσης καὶ Εὐάγ. Κοβέρης, ποὺ ἔκλεψαν δισκοπότηρο τοῦ 16ου αἰῶνος μεγάλης ἀξίας καὶ ὁ Πολυκάρπου Βησσαρίων ποὺ ἀνέλαβε νὰ πωλήσῃ τὰ κλοπιμαῖα. Ἡ σπεῖρα εἶχε πλοκάμους καὶ στὴ Δυτ. Γερμανία, ὅπου πουλοῦσε τὰ κλοπιμαῖα.

— ΓΙΑ ΕΠΙΘΕΣΙ κατὰ ἀστυφύλακος καὶ βασανισμὸ ζώου συνελήφθησαν οἱ Στ. Βοστάνης, ἐτῶν 19 καὶ Ν. Παπαθεοδοσίου, ἐτῶν 18, οἰκοδόμοι. Ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔγινε ὅταν τοὺς συνέστησε νὰ ἀφήσουν ἐλεύθερο ἕνα γέρικο γαϊδουράκι, τὸ ὁποῖο ἐπιχειροῦσαν νὰ πετάξουν στὴ γέφυρα Κηφισοῦ.

— ΟΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ ναρκωτικῶν Γιουγκοσλάβοι Μουσταφᾶ Πιρζώφ, Ράϊν Ρετζέπωφ καὶ οἱ ἀδελφοὶ Σάϊπ Βέλιο καὶ Τάϊπ Βέλιο συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Ἀσφά-

λεια Θεσσαλονίκης, γιατὶ προσπάθησαν νὰ πωλήσουν στὰ φαρμακεῖα 3 κιλὰ ἀκατεργάστου ὀπίου, ἀξίας 1 ἑκατομμυρίου δραχμῶν.

— ΠΙΣΤΟΛΙΑ αὐτόματα ἐννεάσφαιρα ἐν συνόλῳ 207 καὶ ἰσαρίθμους γεμιστῆρες μετέφερον, σὲ εἰδικὲς κρύπτες τοῦ αὐτοκινήτου των, οἱ Γερμανοὶ Ὄττο Ἔγκλιερ, ἐτῶν 40, ἠλεκτρομηχανικὸς καὶ Φράνκ Σοῦστερ, ἐτῶν 28, ἠλεκτρολόγος, οἱ ὁποῖοι συνελήφθησαν στὴ Νέα Γέφυρα Ἔβρου, παρὰ τὰ Ὕψαλα. Τὰ πιστόλια, ἀξίας 500.000 δραχμῶν, προωρίζοντο γιὰ τὴν Τουρκία.

— 115 ΠΙΣΤΟΛΙΑ τύπου «μπερέττα» μετέφερεν στὴν Τουρκία ὁ Μαντοῦ Τσιτσεκλῆ, κάτοικος Δαμασκοῦ, ὁ ὁποῖος συνελήφθη στὴν Ἀλεξανδρούπολι καὶ κατεδικάσθη ἀπὸ τὸ τριμελὲς πλημελειοδικεῖο σὲ 4 μηνῶν φυλάκισι.

— ΠΑΡΑΝΟΜΟ ἔρανο καὶ ἀπάτη ἔκανε ἡ Παρασκευὴ Διακογάννη, βγάζοντας κάθε Σάββατο δίσκο στὴν ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ στὰ Σπάτα, δῆθεν ὑπὲρ τῶν φυματικῶν τῆς Σωτηρίας, ἐνῶ ἰδιοποιεῖτο τὰ χρήματα μὲ τὰ ὁποῖα ἔκτισε, στὴ Βούλα, βίλλα ἀξίας 800.000 δραχ. Τὸ δικαστήριο τὴν κατεδίκασε σὲ φυλάκισι 2 ἐτῶν καὶ 2 μηνῶν.

— ΓΙΑ ΥΠΕΞΑΙΡΕΣΙ καὶ ἀπάτη συνελήφθησαν οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ι.Κ.Α. Καλλιθέας Γ. Κουρμετζῆς καὶ Φ. Φελεμέγκας, γιατὶ εἶχαν ὑπεξαιρέσει ἔνσημα τοῦ Ι. Κ.Α., ἀξίας δραχ. 36.279 καὶ συνελήφθησαν τὴ στιγμὴ ποὺ πωλοῦσαν σὲ ἐργολάβο οἰκοδομῶν ἔνσημα, ἀξίας 15.500 δραχμῶν.

— Ο ΚΛΕΠΤΗΣ μοτοποδηλάτων Γ. Λαρίδης ἀπὸ τὴν Καρδίτσα συνελήφθη στὴ Θεσσαλονίκη γιατὶ ἔκλεβε μοτοποδήλατα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἀπὸ τὴν Πάτρα καὶ τὰ μεταπωλοῦσε στὴ Θεσσαλονίκη ἀντὶ 5.000 — 10.000 δραχ. Εἶχε κλέψει 30 μοτοποδήλατα. Ἦταν καὶ μουσικοσυνθέτης λαϊκῶν τραγουδιῶν.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΟΣ καὶ στραγγαλισμὸς τοῦ κτηνοτρόφου Γ. Τσουκουλούκου, ἐτῶν 36, διεπράχθη ἀπὸ ἀγνώστους, στὸ χωριὸ Θεολόγος Θάσου, τοῦ ὁποίου τὸ πτῶμα βρέθηκε, ὕστερα ἀπὸ 28 μέρες, θαμένο σὲ μιὰ συστάδα πεύκων. Ἡ ἀστυνομία ἀνακάλυψε τοὺς δράστες, οἱ ὁποῖοι ἦταν, ὁ Β. Μπαμπατζίκος ἐτῶν 71 καὶ οἱ δυὸ γυιοί του Ἰωάννης, ἐτῶν 37 καὶ Στυλιανός, ἐτῶν 20. Ἡ δολοφονία ἔγινε, ὕστερα ἀπὸ φιλονικία, γιὰ τὴν κατοχὴ ἑνὸς βοσκότοπου.

— ΠΕΝΤΕ κίβδηλα εἰκοσόδραχμα ἐξαργυρώθηκαν στὴν κωμόπολι Τσιντόλιο (Θεσσαλονίκης), ὅπου ἄγνωστος ἀγόρασε ἀπὸ τὸ καπνοπωλεῖο τοῦ Ι. Παυλίδη σιγαρέττα. Ἡ Χωροφυλακὴ ἐνεργεῖ ἔρευνες καὶ ἀνακρίσεις.

— ΟΙ ΑΝΗΛΙΚΟΙ διαρρῆκτες Λ. Γ. Π. Χρ. καὶ Πατ. Ν. συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια, ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐνῶ ἀπεπειρῶντο νὰ διαρρήξουν τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀριστονίκου 27 οἰκίαν.

— Ο ΑΠΑΤΕΩΝΑΣ Δ. Ποταμιᾶνος συνελήφθη, στὰ Νέα Λιόσια, ὅπου, παρουσιαζόμενος ὡς δικαστικὸς κλητήρας, ἔκανε μικροαπάτες καὶ ἐκβιασμούς, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἔχει σταλῆ γιὰ ἐξώσεις σὲ αὐθαίρετες οἰκοδομές.

— ΓΙΑ ΕΞΥΒΡΙΣΙ καὶ παράνομο κατακράτησι τοῦ Ἀστυφύλακος Ν. 721 συνελήφθη ὁ Ν. Καλογερόπουλος. Αὐτὸς κατελήφθη στὴν ὁδὸ Λιοσίων νὰ ὁδηγῆ ἐπικινδύνως τὸ Ι. Χ. 122832 καὶ ὅταν ὁ ἀστυφύλαξ θέλησε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὴν Τροχαία, μὲ τὸ αὐτοκίνητό του, ἄλλαξε κατεύθυνσι, ἀλλὰ κατεδιώχθη ἀπὸ περιπολικὸ καὶ συνελήφθη.

— ΓΙΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙ κατὰ τῆς Ἀρχῆς, ἀπόπειρα ἐλευθερώσεως κρατουμένου κατὰ τεντυμποϊσμό, συνελήφθησαν ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία, οἱ Χρ. Δραγούλης, ἐτῶν 26, οἰκοδόμος καὶ Βασ. Νυστερῆς, ἐτῶν 19, χορευτής, γιατὶ ἐπενέβησαν νὰ ἐλευθερώσουν τὸν στρατιώτη Β. Συνοδινὸ ἀπὸ τὴ Δράμα, τὸν ὁποῖο εἶχε συλλάβει περίπολος τῆς ΕΣΑ καὶ ὁδηγοῦσε στὸ φρουραρχεῖο (Λόχου Ρούφ). Τὸ ἐπεισόδιο ἔγινε στὴν ὁδὸ Ἁγ. Κων)νου καὶ Πειραιῶς.

— ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕ μὲ ἀπαγχονισμὸ στὸ δωμάτιό του τοῦ ξενοδοχείου «Ἠλέκτρα», ὁδὸς Ἑρμοῦ 5, ὁ Βέλγος φοιτητὴς Ἀντρὲ Λαβρέλ, ἐτῶν 24.

— Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ Α. Κατσαρός, ἐτῶν 18, συνελήφθη ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν. Ὡμολόγησε 7 κλοπὲς καὶ διαρρήξεις. Εἶχε τὴν εἰδικότητα νὰ ἀπομακρύνῃ μὲ διάφορα προσχήματα τοὺς περιπτεριούχους καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔκαμε ἔφοδο στὰ ταμεῖα. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ πῆρε ἀπὸ τὸ περίπτερο τῆς Μαρίας Θεοδωροπούλου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας 86 3.200 δραχμὲς καὶ 1.100 δραχ. ἀπὸ τὸ μπὰρ Α. Κοβούνη.

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΕ σοβαρὰ μὲ φαλτσέτα τὸν Γρ. Μπίτσα, μέσα στὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισοῦ μηχανουργεῖο του, ὁ Γ. Μοτσιάν, ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, ὕστερα ἀπὸ φιλονικία γιὰ ἀσήμαντο ἀφορμή. Ὁ δράστης ἐξηφανίσθη καὶ ἀναζητεῖται.

— Ο ΑΠΑΤΕΩΝΑΣ καὶ κλέπτης Ι. Πανᾶς, ἐτῶν 22, ἀκαθορίστου ὑπηκοότητος, γεννηθεὶς στὴν Ἀγγλία, συνελήφθη ἀπὸ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν γιὰ σωρεία κλοπῶν. Οὗτος ἐνεφανίζετο ὡς ὑπολοχαγός, φοροῦσε στολὴ καὶ ἀφοῦ ἀποκτοῦσε γνωριμίες μὲ διάφορες οἰκογένειες, διέπραττε σωρεία μικροκλοπές. Ὡμολόγησε 22 κλοπὲς στὴν Ἀθήνα καὶ στὰ περίχωρα, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀπεκόμισε 29.000 δραχμές.

— ΠΕΝΤΕ παπατζῆδες συνελήφθησαν στὴν ὁδὸ Ζήνωνος, κατόπιν αἰφνιδιασμοῦ μὲ περιπολικὰ τῆς Ἀστυνομίας. Αὐτοὶ προηγουμένως εἶχαν κτυπήσει τὸν ἀστυφύλακα Ἀλ. Ἀναγνωστόπουλο, ποὺ ἐπεχείρησε νὰ τοὺς συλλάβῃ.

— ΟΙ ΤΕΝΤΥΜΠΟΪΔΕΣ Ν. Βλάχος, ἐτῶν 19, Α. Βερτόπουλος, ἐτῶν 17, Π. Παπαδημητρίου, ἐτῶν 18, Γ. Ἀρμενάκης, ἐτῶν 21, συνελήφθησαν, καὶ ἄλλοι τρεῖς διέφυγαν, γιατί, ἐπιβαίνοντες μοτοποδηλάτων, ὅταν ἔφτασαν στὸ Σχιστὸ Σκαραμαγκᾶ, συνάντησαν τὴν Παναγιώτα Πορσελάντη ποὺ μάζευε χόρτα μὲ τὸν ἄντρα της Γ. Πορσελάντη καὶ τὸν Γ. Καρδάση καὶ τῆς ἀπηύθυναν αἰσχρὲς φράσεις, ἐπεχείρησαν δὲ καὶ ἄσεμνες χειρονομίες, ὁπότε τοὺς ἐπετέθη ὁ σύζυγός της Γ. Πορσελάντης. Κατὰ τὴν συμπλοκὴ τραυματίσθησαν ὁ Πορσελάντης, ὁ Καρδάσης καὶ οἱ δύο τεντυμπούδες, οἱ ὁποῖοι ἀπεστάλησαν στὸν εἰσαγγελέα.

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΕ μὲ κλωτσιὲς καὶ χτυπήματα στὸ κεφάλι τὸν Α. Κουτσοῦκο, ἐτῶν 52, στὸν Πειραιᾶ, ὁ ἀδελφός του Γ. Κουτσοῦκος γιὰ διαφορὲς ὡς πρὸς τὴν διανομὴ πατρικοῦ σπιτιοῦ.

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΕ μὲ μαχαίρι τοὺς Κ. Μάλτα καὶ Α. Ζουρνατζῆ, στὴν ὁδὸ Κιερίου — Σοφάδων, ὁ στρατιώτης Δ. Δασκαλόπουλος γιὰ ἀσήμαντο ἀφορμή.

— ΑΠΑΤΕΩΝΑΣ, διὰ τῆς μεθόδου τῆς μνηστείας, ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν ὑπηρέτρια Βασιλ. Χατζῆ 30.000 δραχ. καὶ ἐξηφανίσθη.

— ΑΓΝΩΣΤΟΙ διέρρηξαν μὲ τρυπάνι τὸ χρηματοκιβώτιο τῆς ἀποθήκης εἰδῶν μονοπωλείου, στὴν ὁδὸ Λενορμὰν 210 καὶ ἔκλεψαν 13.596 δραχμές. Ἐνεργοῦνται ἀνακρίσεις.

— ΚΛΕΠΤΡΙΑ νεαρὰ ὑπάλληλος ἡ Μαρίνα Νικολάου συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ κλέβῃ διάφορα εἴδη ἀπὸ τὴν ἀποθήκη τοῦ Α. Φωτεινοῦ, στὴν ὁδὸ Πολυκλείτου 15, ὅπου εἰργάζετο. Τὰ κλοπιμαῖα τὰ πουλοῦσε σ' ἕνα περίπτερο κι' ἕνα μαγαζὶ ψιλικῶν. Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ἀποθήκης ἀνεβάζει τὰ κλοπιμαῖα, στοὺς ἕξη μῆνες ποὺ δούλευε στὴν ἀποθήκη του, σὲ 200.000 δραχμές.

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΕ σοβαρὰ μὲ κυνηγετικὸ ὅπλο τὸν Π. Γ. Σακελλαρίου, ἐτῶν 20, οἰκοδόμο, ὁ Γ. Μαντζῶκος, ἐτῶν 58, ὁ ὁποῖος συνελήφθη. Τὸ ἔγκλημα ἔγινε στὰ Μέγαρα.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ σοβαρὰ οἱ Μιχ. Γιανναδάκης καὶ Μ. Βράκας, σὲ συμπλοκὴ ποὺ ἔγινε μὲ τὸ προσωπικὸ τοῦ κέντρου Ἀχιόγλου, στὸ Περιστέρι, ἐξ αἰτίας τοῦ λογαριασμοῦ. Ἐπενέβησαν τὰ περιπολικὰ τῆς Ἀστυνομίας καὶ συνέλαβαν τοὺς δράστας.

Ν.Α.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Σέλλεϋ Πέρσυ-Μπύσς.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θέσπιδος 1, στὴ «Πλάκα», κοντὰ στὸ μνημεῖο τοῦ Λυσικράτους.

Ὁ Σέλλεϋ (1799—1822), Ἄγγλος μεγάλος λυρικὸς ποιητής, ἀπὸ τοῦ 1818 ἐγκατεστάθη στὴν Ἰταλία, ὅπου καὶ συνεδέθη πολὺ φιλικὰ μὲ τὸν λόρδο Βύρωνα. Τὸ 1821 γνωρίσθη στὴ Πίζα μὲ τὸν Ἀλέξανδρο Μαυροκορδᾶτο, ὁ ὁποῖος καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε τὸ μυστικὸ τῆς ἐπικειμένης Ἐπαναστάσεως. Ἐνθουσιασμένος ὁ Σέλλεϋ ἔγραψε τότε τὸ λυρικό, μὲ χορικά, δρᾶμα του «Ἡ Ἑλλάς», μὲ βάσι τοὺς «Πέρσες» τοῦ Αἰσχύλου. Στὸν πρόλογο τοῦ ἔργου αὐτοῦ γράφει: «Εἴμεθα ὅλοι Ἕλληνες. Οἱ νόμοι μας, ἡ λογοτεχνία μας, ἡ θρησκεία μας, αἱ τέχναι μας ἔχουν τὰς ρίζας των εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁ ἀνθρώπινος τύπος καὶ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἔφθασαν εἰς τὴν τελειότητά των εἰς τὴν Ἑλλάδα». Ὁ Σέλλεϋ πνίγηκε τὸν Ἰούλιο τοῦ 1822 στὸν κόλπο τῆς Σπέτζιας.

Σεμέλης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Χαράλαμπο» τῶν Ἠλυσίων.

Ἡ Σεμέλη, κόρη τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας καὶ μητέρα τοῦ Διονύσου ἀπὸ τὸν Δία, κατακεραυνώθηκε ἀπὸ τὸν Δία ἐξ αἰτίας ἐνεργειῶν κατ' αὐτῆς τῆς ζηλοτύπου Ἥρας. Μετὰ τὸν θάνατό της ἐθεοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Δία καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Θυώνη. Ὁ Διόνυσος βρίσκοντας τὴν μητέρα του στὸν Ἅδη, τὴν παρέλαβε καὶ τὴν ὡδήγησε στὸν Ὄλυμπο. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὰ Ἄνω Νέα Ἠλύσια καὶ στὴν Ἄνω Γλυφάδα).

Σεμιτέλου Δημητρίου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας 84, ἀπέναντι στὴν Ἀμερικανικὴ Πρεσβεία.

Ὁ Δημήτριος Σεμιτέλος, φιλόλογος, γεννήθηκε στὸ Μονοδένδριο τῆς Ἠπείρου τὸ 1830. Τὸ 1864 ἐξελέγη ἔκτακτος καὶ τὸ 1868 τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν στὴν ἕδρα τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας. Γιὰ δύο φορὲς ἐχρημάτισε Πρύτανις. Ἀπέθανε τὸ 1898.

Σεπολίων.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεία «Ἀττικῆς» καὶ τελειώνει στὸν «Ἅγιο Μελέτιο» τῶν Σεπολίων.

Πρόκειται γιὰ παραφθορὰ τοῦ μεσαιωνικοῦ «Σωπόλια», μὲ τὸ ὁποῖον ἐχαρακτηρίζοντο τὰ πρὸς τὴν πόλι (ἐσωπόλια) κτήματα τῆς περιοχῆς τοῦ Κηφισοῦ. (Στὸ Χαλάνδρι ὑπάρχει ταυτόσημη τοπωνυμία «Σωχώρια»).

Σεπτεμβρίου Γ'. Βλέπε **Γ' Σεπτεμβρίου.**

Σεράφη Ἀλκιβιάδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 206, στάσις «Δαμβέργη» τῶν λεωφορείων «Τρεῖς γέφυρες».

Ὁ Ἀλκιβιάδης Σεράφης, εὐεργέτης τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, ἀφῆκε σ' αὐτὸν (1937) τὴν περιουσία του.

Σερβίων.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Ἀθηνῶν 27, ἀπέναντι στὸν «Προφήτη Δανιήλ».

Τὰ Σέρβια, πόλις τῆς ἐπαρχίας Κοζάνης, στὴ Δυτικὴ Μακεδονία, κτίσθηκε τὸν Ζ' αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡρακλείου. Τὸν ΙΕ' αἰῶνα κατελήφθησαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ παρέμειναν στὴ κατοχή των μέχρι τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1912, ὁπότε ἀπευλεθερώθηκαν ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ στρατό, μετὰ τὴν νικηφόρο μάχη τοῦ Σαρανταπόρου.

Σεργίου Πατριάρχου. Βλέπε **Πατριάρχου Σεργίου.**

Σερίφου.

Πάροδος τῶν ὁδῶν Πατησίων 239 καὶ Ἀχαρνῶν 304, στὰ Κάτω Πατήσια.

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ νησὶ τῶν Δ. Κυκλάδων, ποὺ βρίσκεται μεταξὺ τῶν νησιῶν Κύθνου καὶ Σίφνου, ἔχει ἔκτασι 70,16 τετρ. χιλιομ. καὶ περὶ τοὺς 1800 κατοίκους. Ἀπέχει ἀπὸ τὴ Σύρο 20 ναυτικὰ μίλια καὶ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ 62. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Σερρῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σπύρου Πάτση 2, στὸν «Προφήτη Δανιήλ».

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ πόλι τῆς Μακεδονίας, πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἐπαρχίας καὶ νομοῦ μὲ 40, περίπου, χιλ. κατοίκους. Κατὰ τὸν Ε' μ. Χ. αἰῶνα ἡ πόλις τῶν Σερρῶν ἐσημείωσε μεγάλην ἀκμήν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἐπακολουθήσαντες αἰῶνες ὑπέστη τὰ δεινὰ τῶν βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν. Τὸ 1368 κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους, παρέμεινε σ' αὐτοὺς μέχρι τὸ 1912, ὁπότε περιῆλθε στοὺς Βουλγάρους. Τὸ 1913 περιῆλθε στοὺς Ἕλληνες. Ἡ ἐπαρχία Σερρῶν, μία τῶν τεσσάρων τοῦ νομοῦ Σερρῶν, ἔχει περὶ τοὺς 108 χιλ. κατοίκους, ὁ δὲ ὁμώνυμος νομὸς τῆς Α. Μακεδονίας περὶ τοὺς 222 χιλ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Σεφεριάδου Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ὑπαρείδου, στοὺς «Ἁγίους Θεοδώρους» στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων Ν. Σμύρνης.

Ὁ Γεώργιος Σεφεριάδης, τ. πρεσβευτής, ποιητὴς μὲ τὸ ψευδώνυμο Γιῶργος Σεφέρης, γεννήθηκε στὴν Σμύρνη τὸ 1900. Τὸ 1962 ἀπονεμήθηκε σ' αὐτὸν τὸ βραβεῖο «Νόμπελ» γιὰ τὴν ὡς τότε ποιητική του ἐργασία.

Σεχοπούλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δοϊράνης 190, κοντὰ στὴ στάσι «Χρυσάκη» τῆς λεωφόρου Συγγροῦ.

Σέχου Δέσπως.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἡρακλέους, στοῦ «Φίξ».

Ἡ Δέσπω Σέχου, γυναίκα τοῦ Γιωργάκη Μπότση, μετὰ τὴν πτῶσι τοῦ Σου-

λίου, κλείσθηκε μὲ τὸν ἄνδρα της, τὰ παιδιά τους καὶ τὶς οἰκογένειες αὐτῶν στὸν πύργο τοῦ «Δημουλᾶ», τὸν ὁποῖον καὶ ἀνετίναξε βλέποντας ὅτι ἦταν ματαία κάθε περαιτέρω ἀντίστασις, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ βροῦν τὸν θάνατο αὐτὴ καὶ τὰ ἕνδεκα μέλη τῆς οἰκογενείας της. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὰ Παλαιὰ Σφαγεῖα καὶ στὸ Γηροκομεῖο).

Σηλυβρίας.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Λιοσίων 181 (στάσις Ἁγίου Μελετίου λεωφορείων «Τρεῖς Γέφυρες») καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Σεπολίων 78, κοντὰ στὴν ἐκκλησία «Ἅγιος Μελέτιος» τῶν Σεπολίων.

Ἡ Σηλυβρία, παραλιακὴ πόλις τῆς τουρκικῆς Θράκης, στὴν Προποντίδα, κτίσθηκε κατὰ τὸ 675 π. Χ. ἀπὸ τὸν Σῆλον, ἦταν ἀποικία τῶν Μεγαρέων καὶ πατρίδα τοῦ Ἡροδίκου, διδασκάλου τοῦ Ἱπποκράτους τὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου (383—404 μ. Χ.) μετωνομάσθηκε γιὰ λίγο διάστημα σὲ Εὐδοξιούπολι, πρὸς τιμὴν τῆς συζύγου τοῦ Ἀρκαδίου Εὐδοξίας. Μέχρι τὸ 1920 ἦταν ἕδρα ὁμωνύμου μητροπόλεως καὶ εἶχε περὶ τοὺς 4 χιλ. Ἕλληνες κατοίκους. Ἐξ αἰτίας τῆς ὀχυρᾶς καὶ ἐπικαίρου θέσεως καὶ τῶν ἰσχυρῶν τειχῶν της, κατέλαβε σημαίνουσα θέσι στὴν ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Σημαντήρα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γιάνναρη 24, κοντὰ στὸν «Ἅγιο Ἀνδρέα («Θυμαράκια») κοντὰ στὴν γέφυρα τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στούς: 1) Κωνσταντῖνον Σημαντήραν (1841—1927) πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ 2) Ἰωάννην Σημαντήραν (1876—1916), γυιὸ τοῦ προηγουμένου, καθηγητὴν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν (1911).

Σηστοῦ.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Κωνσταντινουπόλεως 240, κοντὰ στὸν ἡλεκτρικὸ σταθμὸ τῆς πλατείας «Ἀττικῆς».

Ἡ Σηστός, ἀρχαία σημαντικὴ πόλις τῆς Θράκης, ἔναντι τῆς Ἀβύδου, ἦταν ἀποικία τῶν Μυτιληναίων (600 π. Χ. περίπου). Τὸ 478 π. Χ. ὑπήχθη στοὺς Ἀθηναίους καὶ περὶ τὸ 350 π. Χ. περιῆλθε στὸν Φίλιππο τὸν Β΄. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Αὐγούστου, ἡ Σηστὸς κατέστη ἡ κυριωτέρα πόλις τῆς Θρακικῆς χερσονήσου. Τὸ 1353 κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἡ Σηστὸς ἔγινε γνωστὴ στὴν ποίησι καὶ τὴν ἱστορία μὲ τοὺς ἔρωτες τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεάνδρου.

Σητείας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐρυτανίας 13α, στοὺς «Ἀμπελοκήπους», κοντὰ στὴ στάσι «Ζέρβα».

Ἡ Σητεία, πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας στὴν Α. Κρήτη (νομὸς Λασιθίου) μὲ 5.500 περίπου σήμερα, κατοίκους, εἶναι ἡ γενέτειρα τοῦ Κορνάρου Βιτζέντζου (Βικεντίου), τοῦ συνθέτου τοῦ γνωστοῦ ἔπους «Ἐρωτόκριτος». (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Σήφακα Ἀντωνίου.

Πάροδος τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Ἰακωβίδου 56, στὸν Ἅγιο Ἐλευθέριο τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν.

Ὁ Ἀντώνιος Σήφακας, μέλος τῆς ὁμωνύμου ἱστορικῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀποκορώνου τῆς Κρήτης, μετὰ τὸν θάνατο τῶν ἀδελφῶν του Ἰωσὴφ ἢ Σήφη Κωνσταντουλάκη καὶ τοῦ Νικολάου, ἔδρασεν ὡς ὁπλαρχηγὸς Ἀποκορώνου σ' ὅλους τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνες τῆς Κρήτης μέχρι τοῦ 1897, ὁπότε καὶ ἀπέθανε.

Σιατίστης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πλάτωνος 16, κοντὰ στὴ πλατεία Ράμνες (Ἐλαιοτριβείων) τοῦ Μεταξουργείου.

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ πόλι τῆς Δ. Μακεδονίας, πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Βοΐου στὸ νομὸ Κοζάνης. Σήμερα ἔχει περὶ τὶς 4.500 κατοίκους.

Ἡ Σιάτιστα χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν 14ον αἰῶνα καὶ ἐσημείωσε σημαντικὴ ἀκμὴ ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 18ου αἰῶνος, χάρις στὶς ἐμπορικὲς συναλλαγὲς τὶς ὁποῖες εἶχεν ἀναπτύξει μὲ τὴν Βιέννη, Τεργέστη καὶ ἄλλα μεγάλα ἐμπορικὰ κέντρα τῆς Εὐρώπης, ὅπου τότε ἦσαν ἐγκατεστημένοι ὡς ἔμποροι πολλοὶ Σιατισταῖοι Ἕλληνες. Κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς τουρκοκρατίας ἡ Σιάτιστα ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἑλληνικὰ κέντρα τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος καὶ ἀπελευθερώθηκε ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ στρατὸ τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1912.

Σιβιτανίδου Βασιλείου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεία Καλλιθέας καὶ τελειώνει στὸν ἠλεκτρικὸ σταθμὸ Καλλιθέας.

Ὁ Βασίλειος Σιβιτανίδης, ἐθνικὸς εὐεργέτης, γεννήθηκε καὶ ἀπέθανε στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου (1830—1921). Ἡ οἰκογένειά του καταγόταν ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ζώντας ἀκόμη διέθεσε μεγάλα ποσὰ ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν ἱδρυμάτων τῆς Ἀλεξανδρείας. Ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν περιουσία του ἄφησε, μὲ διαθήκη του, στὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιο γιὰ τὴν ἵδρυσι καὶ λειτουργία Σχολῆς Τεχνῶν καὶ Ἐπαγγελμάτων στὴν Ἀθήνα. Πράγματι ἡ ἐπιθυμία του ἐξεπληρώθη μὲ τὴν ἵδρυσι τῆς γνωστῆς Σιβιτανιδείου Σχολῆς καὶ τὴν λειτουργία της ἀπὸ τοῦ ἔτους 1929.

Σιβόρων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰαλέμου 61, στὴ Ριζόπολι.

Τὰ Σίβορα, ἀρχαία πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, βρισκόταν στὰ σύνορα Καππαδοκίας καὶ Γαλατικοῦ Πόντου.

Σιβρισαρίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη 10, στὸν «Βύρωνα».

Τὸ Σιβρισάριον ἢ Σιβρὶ Χισάρ, πόλις τῆς Μ. Ἀσίας καλουμένη ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν Ἰουστινιανούπολις, συνδέεται μὲ ἀμαξιτὴ ὁδὸ μὲ τὸ Δορύλαιο, τὸ Σεϊντῆ Γαζῆ καὶ τὸ Γόρδιο Ἀγκύρας καὶ κατελήφθη ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ στρατὸ τὴν 3 Αὐγούστου τοῦ 1921. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Καισαριανὴ καὶ στὴ Ν. Ἐρυθραία).

Σιγανέου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰαλέμου 45, στὴ Ριζόπολι.

Τὸ Σιγάνεον, ὅρμος τοῦ Εὐξείνου στὴ παραλία τῆς Κολχίδος, ἀναφέρεται ἀπὸ Ἀλεξανδρινοὺς ἱστορικούς.

Σιδηροκάστρου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σ. Πάτση 56, στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων «Βοτανικός».

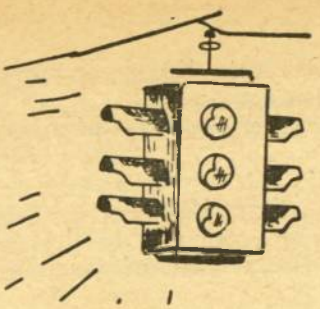
Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ πόλι τῆς Α. Μακεδονίας, πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Σιντικῆς στὸ νομὸ Σερρῶν ποὺ σήμερα ἔχει περὶ τὶς 8 χιλ. κατοίκους. Ἡ ὀνομασία του ὀφείλεται στὸ φρούριο ποὺ βρίσκεται στὸν ὑπερκείμενο τῆς πόλεως πελώριο βράχο, ὕψους 155 μ. Στὸ Σιδηρόκαστρο ἐγκατεστάθηκαν τὸ 1913 πολλοὶ Μελενίκιοι καὶ μετὰ τὴν συνθήκη τῆς Λωζάνης πολυάριθμοι πρόσφυγες. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Αἰγάλεω).

Σιδῶνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Γερασίμου 5 στὰ «Κουπόνια» (Ἄνω Ἡλύσια).

Ἡ Σιδών, ἀρχαιοτάτη παράλιος πόλις τῆς Φοινίκης, ἤκμασεν ὡς ἐμπορικό, ναυτικὸ καὶ ἀποικιακὸ κέντρο. Διαδοχικὰ ὑπετάγη στὴν Τύρο, στοὺς Ἀσσυρίους (701 π.Χ.) στὸν Μ. Ἀλέξανδρο καὶ στοὺς Ρωμαίους.

(Συνεχίζεται)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Στυλιανὸς Ζουρούνης ὁδηγὸς Ι. Χ. ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη στὸ 63 χιλ. ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαμίας κοντὰ στὸ Σχηματάρι μὲ τὸ 163150 φορτηγὸ στρατιωτικὸ ρυμουλκό.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Παν. Βασιλόπουλος ἐπιβάτης μοτοσακὸ καὶ τραυματισμένος ὁ Η. Σκουράκης ὁδηγός, ὅταν τοῦτο ἀνετράπη στὴ λεωφόρο Βουλιαγμένης.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ Θ. Κρανιδιώτης ποὺ τὸν παρέσυρε ἄγνωστο αὐτοκίνητο στὴ λεωφόρο Ἀθηνῶν.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ἡ Φωτεινὴ Μανάβη ἐτῶν 2, ποὺ τὴν παρέσυρε στὴν ὁδὸ Δημητσάνης τὸ Ι. Χ. 105513 μὲ ὁδηγὸ τὸν Α. Γ. Θεοδάτη.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ὁ Μ. Μάλαμας ὁδηγὸς μοτοσακὸ καὶ ἡ γυναίκα του Δήμητρα ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη στὴ Καλαμάτα μὲ τὸ Δ. Χ. 111551 ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Γ. Μιχαλόπουλος.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ δύο, ὁ Θεοφ. Σαράντης ὁδηγὸς τοῦ Ι. Χ. Α. 148 καὶ ὁ ἀδελφός του Εὐθύμιος ὅταν τοῦτο στὸ 18 χιλ. ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαμίας ἀνετράπη.

—ΝΕΚΡΟΙ 4 : οἱ Σ. Τσιαμπόκαλος, Β. Τζερεμές, Δ. Μπαρτσιώκας, καὶ Ἀρετὴ Ἀποστόλου, καὶ τραυματισμένοι 29 ἤτοι οἱ Λαφὲρ ὁδηγὸς τοῦ 14684 λεωφορείου καὶ 28 ἐπιβάτες, ὅταν τὸ λεωφορεῖο στὴν ὁδὸν Παλαιοκατούνας — Βελαώρας Ἀγρινίου λόγω ἀδεξίου χειρισμοῦ τοῦ ὁδηγοῦ ἔπεσε σὲ χαράδρα βάθους 200 μέτρων.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σάββας Ἰωαννίδης, ὁδηγὸς τοῦ 196320 ἡμιφορτηγοῦ ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ τὸ Ι. Χ. 162809 στὸ 14 χιλ. ὁδοῦ Θεσσαλονίκης — Κοζάνης.

—ΝΕΚΡΑ ἡ Σταυρούλα Ἀνδρούτσου τὴν ὁποία παρέσυρε τὸ 143697 φορτηγὸ στὴν Λεβαδιά. Ὁ ὁδηγὸς Ν. Χαραλάμπους συνελήφθη.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σ. Ζουρούκης ὁδηγὸς τοῦ 218804 ρυμουλκοῦ ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ τὸ 163150 φορτηγὸ καὶ τὸ 28821 στρατιωτικὸ καὶ τὸ 111910 Ι. Χ. ὅταν ὅλα αὐτὰ τὰ ὀχήματα συνεκρούσθησαν τὸ 63 χιλ. ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαμίας.

—ΝΕΚΡΑ ἡ Δήμητρα Κοντούλη ἐτῶν 15, τὴν ὁποία παρέσυρε Ι. Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Λεμονᾶ στὸ 7 χιλ. ὁδοῦ Ἀμφίσσης — Ἰτέας.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κ. Μπαμλέκος ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὴ διασταύρωσι τῆς ὁδοῦ Περικλέους καὶ Ἀλεξάνδρου στὸ Αἰγάλεω τὸ 44463 λεωφορεῖο μὲ ὁδηγὸ τὸν Ν. Κουμπάση.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Π. Βελισσαράτος συνεπεία τραυματισμοῦ του σὲ τροχαῖο δυστύχημα.

—ΝΕΚΡΑ ἡ Κυβέλη Ματάκια τὴν ὁποία παρέσυρε τὸ Ι. Χ. 1419006 μὲ ὁδηγὸ τὸν Β. Μαριανθόπουλον κοντὰ στὴν 1η στάσι Καλαμακίου.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Νικόλαος Κουμπαρίδης ὁδηγὸς γεωργικοῦ ἑλκυστῆρος ὅταν οὗτος ἀνετράπη στὴν Κῶ.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ θανάσιμα δύο : ὁ Ν. Χρωτόπουλος καὶ ἡ κόρη του Βαΐτσα ὅταν τὸ Ι. Χ. τοῦ ὁποίου ἐπέβαιναν συνεκρούσθη μὲ αὐτοκινητάμαξα παρὰ τὴν Μεσσήνην, τὴν ὁποία ὁδηγοῦσε ὁ Ἀν. Φωτεινόπουλος.

—ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ τρεῖς Ἀμερικανοὶ ἀξιωματικοί : οἱ Σ. Χάρτον, Ρ. Μπίναξι καὶ Ρ. Σίντερ ὅταν τὸ αὐτοκίνητό τους Ξ. Α. 4210 ἔπεσε πάνω σὲ δένδρο στὸ 22 χιλ. ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Ν. Μάκρης.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γερ. Λεβεντάκης τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὴν ὁδὸ Μητροπόλεως τὸ 96494 λεωφορεῖο μὲ ὁδηγὸ τὸν Ε. Παππᾶ, λόγω ντεραπαρίσματος.

—ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Ντάβραλος ἐπιβάτης μοτοποδηλάτου τὸ ὁποῖον ἀνετράπη στὸ Ἀγρίνι.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ δύο, οἱ Γεώργιος Πονηρὸς καὶ Ἀναστ. Παπαληγούρας, ὅταν συνεκρούσθησαν τὰ αὐτοκίνητά τους, στὴν ὁδὸ Σπυρ. Μερκούρη.

— ΝΤΕΡΑΠΑΡΗΣΕ τὸ Ι.Χ. 189592, μὲ ὁδηγὸ τὸν καθηγητὴ τοῦ Πολυτεχνείου Λάζαρο Λαμέρα, ἔξω ἀπὸ τὸ ζαχαροπλαστεῖο «Ρωσικὸ» καὶ ἀνέβηκε πάνω στὸ πεζοδρόμιο, εὐτυχῶς χωρὶς θύματα.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ Χ. Ρωμανός, περιπτεριοῦχος καὶ δύο ἄτομα ποὺ βρίσκονταν μπροστὰ ἀπὸ τὸ περίπτερο, στὴ λεωφόρο Γαλατσίου, ὅταν τὸ 131535 φορτηγό, μὲ ὁδηγὸ τὸν Η. Βελαΐτη, παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἔπεσε πάνω στὸ περίπτερο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Α. Προκοπίου καὶ τραυματισμένος θανάσιμα ὁ Γ. Κακόπουλος, ὁδηγὸς γεωργικοῦ ἑλκυστῆρος, ὅταν αὐτὸς ἀνετράπη, στὸ 12 χιλμ ὁδοῦ Χαλκίδος — Αἰδηψοῦ.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Σουλτίδης, ὁ ὁποῖος ἐταξίδευε μὲ τὸ 258266 φορτηγό, ὁπόταν, στὸ 3ο χλμ. ὁδοῦ Ζυγουρίου — Καβάλας, ἔπεσε ἀπὸ τὴν ἀνασφάλιστη πόρτα.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Ἑλένη Δ. Ἀλεξίου, ἡ ὁποία, ἐνῶ βρισκόταν πάνω σὲ πεζοδρόμιο ὁδοῦ τῆς πόλεως τοῦ Βόλου, αὐτοκίνητο Ι.Χ., μὲ ὁδηγὸ τὸν ἔμπορο Β. Κοντογιῶργο, ἀνέβηκε στὸ πεζοδρόμιο καὶ ἔπεσε πάνω της.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Χονδρογιάννης, ὑποκελευστὴς Β.Ν., ὁδηγὸς δικύκλου, ὅταν τοῦτο συνεκρούσθη μὲ τρίκυκλο, στὴν ὁδὸ Π. Ράλλη τοῦ Πειραιῶς.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ σοβαρὰ τρεῖς ἀστυνομικοί, ὁ ἀρχιφύλαξ Σ. Λουμάκης καὶ οἱ ἀστυφύλακες Κ. Ταταράκης καὶ Π. Μανωλόπουλος, οἱ ὁποῖοι ἐπέβαινον περιπολικοῦ τῆς Ἀμέσου Δράσεως ποὺ μετέφερε ἀσθενῆ, ὁπότε γιὰ νὰ ἀποφύγη σύγκρουσι μὲ ἄλλο αὐτοκίνητο, παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἔπεσε πάνω σὲ στύλο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΑ 17 ἄτομα, ἤτοι δύο ὁδηγοί, ὁ Γ. Λοῦβρος τοῦ 197884 λεωφορείου καὶ ὁ Π. Παπαθεοδώρου, ὁδηγὸς τοῦ ἐν στάσει λεωφορείου 42199 καὶ 15 ἐπιβάτες, ὅταν τὸ πρῶτο λεωφορεῖο, στὴ λεωφόρο Β. Γεωργίου, κοντὰ στὴ στάσι «Ἀστέρια» Γλυφάδας, ἐνῶ πήγαινε στὴ Βούλα, ἔπεσε στὸ δεύτερο ποὺ ἦταν ἐν στάσει.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Παν. Σινόπουλος καὶ τραυματισμένος βαρειὰ ὁ Π. Νικολόπουλος, ἀμφότεροι ὁδηγοὶ Ι.Χ. αὐτοκινήτων, τὰ ὁποῖα συνεκρούσθησαν, στοὺς Ἁγίους Θεοδώρους.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ σοβαρὰ ἡ Σουμέλα Σιδηροπούλου, 5 ἐτῶν, τὴν ὁποία παρέσυρε ἀναπηρικὸ αὐτοκίνητο, μὲ ὁδηγὸ τὸν Κ. Παπανικολάου.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Εὐφροσύνη Γιαννοπούλου, τὴν ὁποία παρέσυρε τρίκυκλος μοτοσυκλέττα, μὲ ὁδηγὸ τὸν Ν. Ἀνδρίκο, στὴν ἔξοδο ἐργοστασίου, στὴν Πάτρα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἐλευθέριος Βαγιόπουλος, ὁδηγὸς Ι.Χ. καὶ τραυματισμένοι οἱ ἐπιβάτες Φ. Φωτιάδης, Χ. Γιαμουρίδης καὶ Ε. Γαληνός, ὑπάλληλοι τῆς Δ.Ε.Η. στὴ Θεσσαλονίκη, ὅταν τὸ Ι.Χ., στὸ 23ο χλμ. τῆς ὁδοῦ Καβάλας — Ξάνθης, συνεκρούσθη μὲ τὸ 67674 φορτηγό.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Βασ. Φίλιος, ὁδηγὸς τοῦ ἐπιβατικοῦ αὐτοκινήτου 84649, ὅταν ἔπεσε σὲ στύλο τῆς ΔΕΗ, στὴ λεωφόρο Συγγροῦ.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δημ. Παντελίδης, πεζός, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, ἔξω ἀπὸ τὸ Δοξᾶτο Δράμας, μοτοποδήλατο μὲ ὁδηγὸ τὸν Κυρ. Γιαγκλίδη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Μπότσης, πεζός, τὸν ὁποῖον παρέσυρε στὸ 5ο χλμ. τῆς ὁδοῦ Θηβῶν — Καπαρέλου τὸ 46250 Ι.Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Ε. Μακρῆ.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Σοφ. Γεωργιάδου, ἐπιβάτις τοῦ 58915 φορτηγοῦ καὶ τραυματισμένοι ὁ ὁδηγὸς Α. Παναγιωτίδης καὶ ὁ Π. Λαμπρογιάννης, ὅταν τὸ ὄχημα, στὸ 306ο χλμ. ὁδοῦ Ἀσκοῦ — Νεοχωρίου, λόγω ὁμίχλης, παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἀνετράπη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κων. Βασιλάκης, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας, ὅταν στὸ χωριὸ Ἅγιος Ἰωάννης Γιαννάδων Κερκύρας παρεσύρθη ἀπὸ τὸ 152556 φορτηγό, μὲ ὁδηγὸ τὸν Α. Νιντοβέη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Β. Ἀντωνιάδης, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὴν ὁδὸ Βασ. Κων)νου, τὸ Ι.Χ. 23920 μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Δελῆ.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΑ δέκα ἄτομα, ὅταν στὴ λεωφόρο Κηφισοῦ, κοντὰ στὴ γέφυρα «Ροσινιόλ», τὸ 236684 Ι.Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Ι. Γιαγιᾶ συνεκρούσθη μὲ τὸ 4002809 Ι. Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Ι. Γαβρίλη, τὸ ὁποῖο ἔπεσε στὸν Κηφισό.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀθ. Καραβέσης, ὁδηγὸς τοῦ Ι. Χ. 242677 καὶ τραυματισμένοι 3 ἐπιβάτες του ἀδελφοὶ Λεωνίδας Λέντζος, Πηνελόπη καὶ Ἀρίστος, ὅταν τὸ Ι. Χ. συνεκρούσθη μὲ τὸ 170352 λεωφορεῖο τοῦ 2ου ΚΤΕΛ Ἀχαΐας, στὴν ὁδὸ Πατρῶν — Πύργου.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἰορδάνης Νικολαΐδης, ἐτῶν 6, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὸ χωριὸ Γεράκι Ἡμαθίας Ι. Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Β. Χαλιαμάντα.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ δύο ὁδηγοί, ὁ Τιμολέων Μπουντούρης, ὁδηγὸς τοῦ 35658 πούλμαν καὶ ὁ Ἰωάννης Πέππας, ὁδηγὸς τοῦ 92062 φορτηγοῦ καὶ τραυματισμένοι δέκα μαθηταὶ ἐπιβάτες τοῦ πούλμαν, ὅταν τὰ δύο ὀχήματα συνεκρούσθησαν στὸ 84ο χλμ. ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαμίας, κοντὰ στὴ Θήβα. Αἰτία τὸ πούλμαν θέλησε νὰ προσπεράσῃ ἀντικανονικὰ τὸ προηγούμενο αὐτοῦ φορτηγὸ αὐτοκίνητο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Ἀντωνακάκης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Πίνδου καὶ Ἁγ. Τριάδος Φιλαδελφείας τὸ 134766 Ι.Χ., μὲ ὁδηγὸ τὸν Β. Κυριακουλέα.

— ΝΕΚΡΟΣ Ἀμερικανὸς ἀγνώστου ἐπωνύμου καὶ τραυματισμένος σοβαρὰ ἄλλος Ἀμερικανός, ὅταν τὸ ΞΑ 231 αὐτοκίνητο, στὸ ὁποῖο ἐπέβαινον, στὴ στάσι Καλαμακίου, λόγω ὑπερβολικῆς ταχύτητος, παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἔπεσε σὲ στύλο τῆς ΔΕΗ.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Μ. Σπανός, ἐτῶν 3, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὸ χωριὸ Ἅγιος Νικόλαος Καρδαμύλων, φορτηγὸ μὲ ὁδηγὸ τὸν Κ. Καρούση.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Κενάνογλου, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὴν ὁδὸ Καποδιστρίου τοῦ Ἀμαρουσίου τὸ 113141 Ι. Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Γιαννουλᾶτο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Πατούρας, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, τὸν ὁποῖο παρέσυρε κοντὰ στὸ 5ο χλμ. ὁδοῦ Ναυπλίου — Ἄργους ἄγνωστο αὐτοκίνητο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀθαν. Χαντέλας, ἐτῶν 40 καὶ τραυματισμένος σοβαρὰ ὁ Ἰωάννης Μακρῆς, ποὺ ὁδηγοῦσαν ποδήλατα, ὅταν τοὺς παρέσυρε στὸ 12ο χλμ. ὁδοῦ Λαρίσης — Τυρνάβου, Ι. Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Ν. Παζάρα.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Ἀθηνᾶ Ἀγγελίδου, πεζός, ποὺ βρισκόταν στὴ νησίδα ἀσφαλείας στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Ἡλιουπόλεως καὶ Ἴμβρου τοῦ Ὑμηττοῦ, ὅταν τὸ Ι. Χ. 5288 μὲ ὁδηγὸ τὸν Γρ. Φάλα, παρεξέκλινε τῆς πορείας του, ἀνέβηκε στὴ νησίδα καὶ παρέσυρε τὸ θῦμα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σ. Παπαχρήστου, ἐτῶν 51, τὸν ὁποῖο παρέσυρε ἄγνωστος ἀσυνείδητος ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, στὴν ὁδὸ Διονύσου Ἀμαρουσίου, καὶ μετὰ τὸ δυστύχημα ἐξηφανίσθη χωρὶς νὰ μείνῃ ἐπὶ τόπου γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ θῦμα, ἐὰν ζοῦσε.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ 3ετὴς Γ. Καλπίδας, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἔπαιζε κοντὰ στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ κοντὰ στὴν περιοχὴ τοῦ νέου σταθμοῦ Θεσσαλονίκης, παρεσύρθη ἀπὸ σιδερένιο ἔλασμα αὐτοκινητάμαξας ποὺ ἐκινεῖτο σιγά.

— ΕΣΠΑΣΕ τὴ βιτρίνα καταστήματος τοῦ Α. Φραντζόλα, στὴν ὁδὸ Σοφοκλέους 47, τὸ ὑπ' ἀριθ. 98682 λεωφορεῖο μὲ ὁδηγὸ τὸν Σ. Δελανίνια, ὅταν, λόγω τοῦ ὀλισθηροῦ τοῦ ἐδάφους, ντεραπάρησε.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χ. Στρουμπάκος, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν τὸν παρέσυρε, στὴ λεωφόρο Κηφισοῦ τὸ 88218 αὐτοκίνητο - ψυγεῖο μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Σιμιτζῆ.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ σμηνίτης Ἀριστείδης Παγκράτης, ἐτῶν 20, τὸν ὁποῖο παρέσυρε ἔξω ἀπὸ τὸν συνοικισμὸ ἀξιωματικῶν, στὰ Χανιά, φορτηγὸ τῆς βάσεως τοῦ ΝΑΤΟ, ποὺ τὸ ὁδηγοῦσε ὁ ἰδιώτης Δ. Καπετανάκης.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Χάϊδω Σκόνδρα, ἐτῶν 64 καὶ σοβαρὰ τραυματισμένοι 4, οἱ Εὐγ. Σκόνδρα, ὁδηγὸς τοῦ 172585 φορτηγοῦ, ἡ γυναίκα του Ἐλευθερία, ὁ γυιός του Χρῆστος καὶ ἡ κόρη του Ἐλευθερία, ὅταν ὁ ὁδηγὸς τοῦ φορτηγοῦ γιὰ νὰ ἀποφύγη τὸν τραυματισμὸ ἑνὸς παιδιοῦ παρεξέκλινε καὶ ἔπεσε πάνω στὸν τοῖχο σπιτιοῦ, στὴ διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Β. Ἠπείρου καὶ Παναχαϊκοῦ, στὴν Πάτρα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Δημόπουλος, ἐτῶν 15, ποδηλάτης, τὸν ὁποῖο παρέσυρε στὴ λεωφόρο Μαραθῶνος — Κηφισίας τὸ Ι. Χ. 204219, μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Μωραΐτη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Παναγιωτίδης, ὁδηγὸς φορτηγοῦ, τὸ ὁποῖο ἀνετράπη στὴν ἐθνικὴ ὁδὸ Θεσσαλονίκης — Καβάλας.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ θανάσιμα ὁ Δ. Ἰσαακίδης, ὑπαξιωματικὸς Β.Ν., ὅταν τὸ Ι. Χ. 281318, ποὺ τὸ ὁδηγοῦσε ὁ ἴδιος, προσέκρουσε σὲ στύλο τῆς παραλιακῆς λεωφόρου Θεσσαλονίκης.

— ΤΡΕΙΣ νεκροί, οἱ Η. Τσαφάκης, ὁδηγὸς ὁδοστρωτῆρος, Δ. Σαραντάκης, καὶ Κ. Κουσκοῦρος, ἐπιβάτες λεωφορείου καὶ τραυματισμένοι εἴκοσι ἕνας φίλαθλοι, οἱ ὁποῖοι πήγαιναν μὲ τὸ 105845 λεωφορεῖο στὴ Βέροια, ὅταν τὸ λεωφορεῖο συνεκρούσθη μὲ σφοδρότητα, στὸ 638 χιλμ. ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Θεσσαλονίκης, μὲ ὁδοστρωτῆρα. Ἦταν τόσο σφοδρὰ ἡ σύγκρουσι, ὥστε ἀνετράπη ὁ ὁδοστρωτήρας, τὸ δὲ λεωφορεῖο διελύθη. Αἰτία ἡ ὑπνηλία τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ λεωφορείου, ὁ ὁποῖος ὁδηγοῦσε ἐπὶ πολλὲς ὧρες συνεχῶς καὶ δὲν ἀντελήφθη τὸν ὁδοστρωτῆρα.

— ΝΕΚΡΟΣ ἄνδρας, ἡλικίας 35 ἐτῶν, τὸν ὁποῖο παρέσυρε Ι. Χ. 230093 μὲ ὁδηγὸ τὸν λοχία Ἐλευθέριο Μανίκα, στὴν ὁδὸ Πειραιῶς κοντὰ στὸ ἐργοστάσιο ROLL. Ὁ ὁδηγὸς συνελήφθη.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ 5, ὁ Ἡλ. Παπουτσῆς, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὁ Κ. Τρύφωνας, ἡ Ἑλένη Γκόγκου, ἡ Δήμητρα Δογρὲ καὶ ἡ Ἐλευθερία Μίζα, ὅταν τὸ φορτηγὸ ΑΟΛ 763 γερμανικῆς ἰδιοκτησίας, συνεκρούσθη στὴν Ἐρμιόνη, μὲ τὸ μοτοποδήλατο, ὁπότε ἀνετράπησαν καὶ τὰ δύο ὀχήματα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Λ. Δασαργύρης, ὁδηγὸς γεωργικοῦ ἑλκυστῆρος καὶ τραυματισμένη ἡ ἐπιβαίνουσα Βασιλ. Δεσφινιώτου, ὅταν τὸ ὄχημα ἀνετράπη, στὴν ἀγροτικὴ περιοχὴ Ἀραχώβης.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χρ. Μάνιας, ὁδηγὸς γεωργικοῦ ἑλκυστῆρος καὶ τραυματισμένος ὁ ἐπιβάτης Ι. Χατζῆς, ὅταν τὸ ὄχημα ἀνετράπη, στὸ δημόσιο δρόμο Κοζάνης — Σιατίστης.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἐμ. Λιβιτάκης, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὴ Γ΄ στάσι Χολαργοῦ, τὸ Ε.Η.Τ. 668 Ι. Χ. μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Σταθᾶτο.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Χριστίνα Βλάχου, τὴν ὁποία παρέσυρε τὸ 170393 λεωφορεῖο, μὲ ὁδηγὸ τὸν Χρ. Χριστόπουλο, στὴν ὁδὸ Κορίνθου — Πατρῶν.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χρ. Ζούγκας, ὁδηγὸς γεωργικοῦ ἑλκυστῆρος, ὅταν οὗτος ἀνετράπη, στὴν Κομοτηνή.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Εὐάγ. Κεραμιδᾶς, τὸν ὁποῖο παρέσυρε ἡ 701 αὐτοκινητάμαξα τῶν ΣΕΚ Θεσσαλονίκης — Κοζάνης, μὲ ὁδηγὸ τὸν Ἀθανάσιο Καλούδη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου ἀγνώστων στοιχείων ταυτότητος καὶ τραυματισμένος ὁ Π. Κιούκης, ἐπιβάτης ἄλλου μοτοποδηλάτου, ὅταν ταῦτα συνεκρούσθησαν, στὴ στάσι «Ἠπειρὰ» Ν. Αἰσσίων.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ο. Ἀλεξόπουλος καὶ τραυματισμένοι οἱ Π. Κυριακὴ καὶ Αἰκατερίνη Ρούσια, ὅταν στὸ χωριὸ Καλύβια Καρπενησίου ἔπεσε τὸ 14251 λεωφορεῖο ἐπάνω τους, μὲ ὁδηγὸ τὸν Μ. Παπαϊωάννου.

Ν. Α.

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Δημητρακόπουλον Ἀναστάσιον, διότι οὗτος τὴν 4.15΄ ὥραν τῆς 12.5.1966, ἐπιδείξας ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, παρατηρητικότητα καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ καθῆκον, ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν τῆς ΣΟΥΛΗ Μαρίας, ἥτις ἀπετέλει μέλος σπείρας κλεπτριῶν εἰδῶν ρουχισμοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἀναπτύξας ἐξαίρετον πρωτοβουλίαν, ἐπέτυχε, διὰ καταλλήλων ἐνεργειῶν του, νὰ ἐπισημάνῃ καὶ φρουρήσῃ τὰς οἰκίας δύο ἑτέρων γυναικῶν τῆς σπείρας, συμβαλὼν οὕτως εἰς τὴν πλήρη ἐξάρθρωσιν ταύτης.

Ὡσαύτως, διὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κ.κ. 1) Ὑπαστυνόμον Α΄ τάξεως Καστάνην Νικόλαον, 2) Ἀνθυπαστυνόμον Μακρῆν Δημήτριον, 3) Ἀνθυπαστυνόμον Δαρειώτην Σωτήριον καὶ 4) Ἀστυφύλακα Διαμαντόπουλον Νικόλαον, διότι ἅπαντες, ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, Προϊσταμένου τοῦ ΙΖ Παραρτήματος Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς, μεθοδικότητος καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, ἕκαστος εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός του, ἐπέτυχον τὴν ἐξάρθρωσιν τῆς ἐν λόγῳ σπείρας κακοποιῶν γυναικῶν καὶ τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ὑπ' αὐτῆς διαπραχθεισῶν ἐνενήκοντα (90) καὶ πλέον κλοπῶν εἰδῶν ρουχισμοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν κατάσχεσιν κλοπιμαίων εἰδῶν ρουχισμοῦ, βάρους τετρακοσίων (400) περίπου κιλῶν, ἀνυπολογίστου ἀξίας, καὶ ἀπόδοσιν τούτων εἰς τοὺς δικαιούχους, ἀποσπάσαντες οὕτω τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ Τύπου ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυνόμον Β΄ τάξεως κ. Παπαβασιλείου Ἐμμανουὴλ καὶ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κ.κ. 1) Ὑπαστυνόμον Β΄ τάξεως Χατζημιχαὴλ Παναγιώτην, 2) Ὑπαστυνόμον Β΄ τάξεως Κατσαρέαν Γεώργιον καὶ 3) Ἀστυφύλακας Τσαγκαράκην Ἐμμανουήλ, Γκότσην Βασίλειον καὶ Κατσιφῆν Χρῖστον, διότι, ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καὶ μεθοδικὴν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, Διοικητοῦ τῆς Ὑπηρεσίας Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος Πειραιῶς, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας ἐπιμελείας καὶ μεθοδικότητος, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἕκαστος εἰς τὸν τομέα τῆς ἁρμοδιότητός του, ἐπέτυχον τὴν 25.10.1966 καὶ ὥραν 11.15΄ τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν τῆς σπείρας λαθρεμπόρων συναλλάγματος: 1) Μίχου Ἰωάννου, 2) Χατζηλάμπρου Χαραλάμπους καὶ 3) Χατζηκυριάκου Γεωργίου καὶ τὴν παραπομπὴν τούτων εἰς τὴν Δικαιοσύνην, προκαλέσαντες οὕτω, διὰ τῆς ἐπιτυχίας των ταύτης, τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ Τύπου καὶ τοῦ Κοινοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀρχιφύλακα κ. Φελουκατζῆν Ἀντώνιον καὶ τὸν Ἀστυφύλακα κ. Μιχαλόπουλον Ταξιάρχην, διότι, χάρις εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν ἀναπτυχθεῖσαν παρατηρητικότητα καὶ ἐπιδειχθεῖσαν δραστηριότητα, ἐπετεύχθη ἡ σύλληψις τῶν Ἰταλῶν ὑπηκόων, κλεπτῶν πορτοφολίων, προκληθέντων ἐντεῦθεν εὐμενῶν σχολίων ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Μιχαηλίδην Χρῆστον τοῦ Τιμολέοντος, καὶ ἠθικὴ τοιαύτη εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Καρατζᾶν Παντελῆν τοῦ Βασιλείου, διότι, ἀμφότεροι τὴν 9.40΄ ὥραν τῆς 20.9.1966, ἀποτελοῦντες πλήρωμα τοῦ Α. Π. 577 περιπολικοῦ αὐτοκινήτου, διὰ τῆς ἀναπτυχθείσης ἐξαιρετικῆς παρατηρητικότητος, δραστηριότητος, θάρρους, ψυχραιμίας καὶ ἀπολύτου ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, ἐπέτυχον, ἰδία δὲ διὰ τῶν ἐπιδεξίων ἐνεργειῶν τοῦ Ἀστυφύλακος Μιχαηλίδη Χρήστου, τὴν σύλληψιν τοῦ κλέπτου αὐτοκινήτων Κελαηδῆ Γεωργίου τοῦ Σάββα καὶ τὴν ἀπόδοσιν παρ' αὐτοῦ κλαπέντος αὐτοκινήτου εἰς τὸν κάτοχόν του.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ

ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Διαμαντόπουλον Νικόλαον τοῦ Λεωνίδου, διότι, χάρις εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀναπτυχθεῖσαν παρατηρητικότητα καὶ ἐπιδειχθεῖσαν δραστηριότητα, ἐπετεύχθη ἡ σύλληψις τοῦ σεσημασμένου κακοποιοῦ Ἀχτύπη Ἀθανασίου καὶ ἡ εἰς χεῖρας τούτου κατάσχεσις (440) γραμμαρίων ἰνδικῆς καννάβεως, προκληθέντων ἐντεῦθεν εὐμενῶν σχολίων ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀνενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Βλάχον Ἀναστάσιον.

Ὡσαύτως, διὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Ἀθανασόπουλον Παναγιώτην, Περιβολιώτην Γεώργιον καὶ Δανιὴλ Δημοσθένην, διότι, ὁ μὲν πρῶτος, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, οἱ δὲ λοιποὶ διὰ τῆς προσφερθείσης πολυτίμου συνδρομῆς των ἐν κρισίμῳ στιγμῇ, κατόπιν καταδιώξεως, ἐπ' αὐτοφώρῳ δράττοντος διαρρήκτου καὶ τραυματισμοῦ τοῦ πρώτου Ἀστυφύλακος ὑπὸ τούτου, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου καὶ φωτογραφημένου διαρρήκτου Γκούμα Νεκταρίου τοῦ Μιχαὴλ μὲ πλουσίαν κακοποιὸν δρᾶσιν, ὅστις ὡμολόγησε καὶ ἑτέρας κλοπάς, διαπραχθείσας διὰ ρήξεως εἰς τὴν περιφέρειαν Ἀθηνῶν — Πειραιῶς καὶ Προαστίων, προκληθέντων διὰ τῆς ἐπιτυχίας των ταύτης εὐμενῶν σχολίων ὑπὲρ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Καλκίνην Ἰωάννην, διότι, τὴν 13ην ὥραν τῆς 18.8.1966, ἐν τῷ Ἀεροδρομίῳ Ἑλληνικοῦ, χάρις εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀναπτυχθεῖσαν παρατηρητικότητα καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του πρὸς τὸ καθῆκον, ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν τοῦ Σπανοῦ Φωτεινοῦ, ἀποπειραθέντος νὰ ἐξαγάγῃ λάθρα εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν χρηματικὸν ποσὸν (77.000) ἑβδομήκοντα ἑπτὰ χιλιάδων ἑλληνικῶν δραχμῶν.

***

[redacted]

ΠΕΝΘΗ

Ἀριστοτέλης Ἀντωνόπουλος

Τὴν 15ην Ἰανουαρίου 1967, ἀπεβίωσεν εἰς τὸ Θεραπευτήριον «Εὐαγγελισμός», εἰς τὸ ὁποῖον διεκομίσθη βαρύτατα τραυματισμένος, συνεπεία αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος, ὁ Ἀνθυπαστυνόμος τῆς Μηχανοκινήτου Ἀστυνομικῆς Ὑποδιευθύνσεως Ἀθηνῶν Ἀριστοτέλης Ἀντωνόπουλος.

Ὁ μεταστὰς ἐγεννήθη εἰς Νεοχώριον Τριχωνίδος τὸ ἔτος 1914. Κατετάγη εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα τὸ ἔτος 1937 καὶ ὑπηρέτησεν εὐδοκίμως καὶ λίαν ἀποδοτικῶς εἰς αὐτὸ μέχρι τοῦ θανάτου του. Ὁ θάνατός του ἐβύθισεν εἰς πένθος ὁλόκληρον τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, παρὰ τοῦ ὁποίου ἠγαπᾶτο καὶ ἐξετιμᾶτο ἰδιαιτέρως, λόγῳ τοῦ καλοῦ του χαρακτῆρος, τῶν χριστιανικῶν του ἀρχῶν καὶ τῶν πλουσίων ψυχικῶν του χαρισμάτων, διὰ τὰ ὁποῖα διεκρίνετο.

Ὁ ἐκλιπὼν ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα ἀρίστου οἰκογενειάρχου καὶ ἐγκατέλειψε σύζυγον καὶ δύο ἀνήλικα τέκνα.

Ἡ κηδεία τοῦ ἀειμνήστου Ἀριστοτέλους Ἀντωνοπούλου ἐγένετο τὰς μεσημβρινὰς ὥρας τῆς 16ης Ἰανουαρίου, ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων τοῦ

ὁμωνύμου Δήμου, μὲ πάνδημον συμμετοχὴν Ἀστυνομικῶν Ὑπαλλήλων ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἐν συντάξει ὅλων τῶν βαθμῶν, ἐν οἷς ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ τάξεως κ. Κωνσταντῖνος Τασιγιῶργος, ὁ Διοικητὴς τῆς Μηχανοκινήτου Ἀστυνομικῆς Ὑποδιευθύνσεως Ἀθηνῶν, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄ τάξεως κ. Σπυρίδων Κάκος κλπ.

Ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἀπεχαιρέτησε τὸν ἐκλιπόντα ὁ Ἀστυνόμος Α΄ τάξεως κ. Τόλης Παντελῆς, ὁ ὁποῖος μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς :

Ὁ Χάρος ὑπὸ μορφὴν τροχοφόρου παραμώνευε εἰς τὴν πλατεῖαν Ἁγίων Ἀναργύρων τὴν ὥραν ποὺ μὲ τὸ ὅραμα τίς οἵδε ποίων εὐγενῶν ἐπιδιώξεων, κατηυθύνεσο πρὸς τὸν προορισμόν σου, σὲ παρέσυρε καὶ ἀπωρφάνισε τὴν οἰκογενείαν σου.

Ἦταν θέλημα Θεοῦ, ποὺ ἔκρινεν ἀρκετὴν τὴν ἐπίγειον πορείαν σου, ἀλλὰ ἡ ὡραία μορφή σου, ἡ ἀνάμνησις τῶν ἔργων σου καὶ τῆς ζωῆς σου γενικῶς, μιᾶς ζωῆς γεμάτης ἀπὸ ἀρετὲς καὶ θυσίες, θὰ μείνουν πάντοτε εἰς τὸν ἀστυνομικὸν κόσμον ὡς σύμβολον καὶ ὡς ἰδέα.

Ξεκίνησες ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέραν σου πατρίδα, τὸ Νεοχώριον Τριχωνίδος, πρὸ τριάκοντα ἀκριβῶς ἐτῶν, ὡπλισμένος μὲ πλήρη καὶ πλούσια σωματικά, πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ προσόντα καὶ κατετάγης εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἀγάπησες τὴν Ἀστυνομίαν, ἔκλεισες εἰς τὴν ψυχήν σου τὰ ἰδανικά της καὶ ὑπῆρξες πρόθυμος διὰ κάθε θυσία. Οἱ σκοποί της ἐμαγνήτιζαν τὴν καρδιά σου, ἡ προάσπισις τῶν ἐννόμων ἀγαθῶν τοῦ πολίτου καὶ ἡ προστασία των ἀπὸ κάθε ἐπιβουλήν, ἀποτελοῦσαν τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ψυχῆς σου.

Ὑπῆρξες ἠθικός, τίμιος, συνετός, σεμνός, εἰλικρινὴς καὶ γενναῖος ἀξιωματικὸς καὶ εἰς στιγμὰς κρισίμους διὰ τὴν πατρίδα προσέφερες ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν κοινωνίαν.

Ἔδωσες, διὰ τῆς ἀπολύτου ἀφοσιώσεώς σου πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὸν καθῆκον, φωτεινὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Ἀφοῦ διήνυσες ὑπερήφανος καὶ νικητὴς τὸν ἀστυνομικὸν στίβον, ἔδωσες καὶ τὴν τελευταίαν μάχην πρὸς τὸν θάνατον ἀγέρωχος, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἠδυνήθης τελικῶς νὰ κερδήσῃς.

Ἡ ἀναπνοή σου ἐσταμάτησε χθὲς τὸ ἀπόγευμα, ἐνῶ κάποιο χαμόγελο διεγράφετο εἰς τὰ χείλη σου.

Ἦταν ἡ τελευταία ἔκφρασις τῆς εὐχαριστίας σου πρὸς τὸν Θεόν. Τὸ Ἀστυν. Σῶμα, δι' ἐμοῦ καταθέτει ἐπὶ τῆς σοροῦ σου στέφανον, τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων τοῦ ὁποίου συμβολίζει τὸν σεβασμὸν τῶν ὑφισταμένων σου καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν συναδέλφων καὶ προϊσταμένων σου.

Δάκρυα καὶ πόνος πλημμυρίζουν τὰς ψυχὰς ὅλων μας. Οἱ παλμοὶ τῆς μεγάλης καρδιᾶς τοῦ Ἀριστοτέλη Ἀντωνοπούλου ἐσταμάτησαν ἀπὸ χθὲς καὶ τὸ ὑπέροχον πνεῦμα του διαγράφει, ἴσως, αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὑπεράνω μας τοὺς τελευταίους ἀποχαιρετιστηρίους κύκλους γιὰ νὰ πετάξῃ μετὰ στὰ αἰθέρια ὕψη, στὴν αἰωνιότητα, ὅπου ἀσφαλῶς τὸν ἀναμένει καὶ ὁ στοργικός του πατέρας τὸν ὁποῖον, οἱ αἰώνιοι ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος, κατεκρεούργησαν κατὰ τὸν σκληρότερον τρόπον.

Ἀ γ α π η τὲ Ἀ ρ ι σ τ ο τ έ λ η,

Ἡ ἀνάμνησις τῆς γαλήνιας μορφῆς σου θὰ παραμένῃ ζωντανὴ στὶς ψυχές μας.

Ἡ Θεία παρηγορία εὐχόμεθα νὰ ἀποτελέσῃ τὸ βάλσαμο εἰς τὸν πόνον τῆς οἰκογενείας σου καὶ ἡ Θεία Πρόνοια νὰ σκέπῃ τὰ δύο ἀνήλικα τέκνα σου, τὰ ὁποῖα ἡ εὐχή σου νὰ συνοδεύῃ εἰς ὅλην τὴν ζωήν των.

Ἂς εἶναι ἐλαφρὸν τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς γῆς ποὺ σὲ λίγο θὰ σκεπάσῃ τὸ εὐλαβὲς σκηνωμά σου γιὰ πάντα.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξέχαστε συνάδελφε Ἀριστοτέλη.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», διερμηνεύοντα τὰ αἰσθήματα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ἀπευθύνουν εἰς τοὺς οἰκείους τοῦ μεταστάντος τὰ θερμὰ συλλυπητήριά των, εὐχόμενα τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

Κάθε Παρασκευὴ

Ὥρα 20.30′ - 21

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Ἐνόπλων Δυνάμεων Ἑλλάδος.

Εἶναι πάντα ἐπίκαιρη, διδακτική, ἐνδιαφέρουσα.

Μία Ἐκπομπὴ χρήσιμη γιὰ κάθε Ἑλληνικὸ σπίτι.